

nuriye çeleşen

**İFFETİ
KALP**

hz. meryem

İffet-i Kalp

Hz. Meryem

Nuriye Çeleğen

Jenerik

Yayın Yönetmeni: Ali Erdoğan
Yayın Danışmanı: Metin Karabaşoğlu
Editör: Mehmet Nebioğlu
Kapak Tasarımı: Gökhan Koç
ISBN: 978-605-131-239-2

Sanayi Cd., Bilge Sk., No: 2 Yenibosna
34196 Bahçelievler - İSTANBUL
Tel: (0212) 551 3225
Faks: (0212) 551 2659
www.nesilyayinlari.com
nesil@nesilyayinlari.com

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak **Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.**'ye aittir.
İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayımlanamaz.

Dijital Yayıncılık Direktörü: Uçur Turan
Dijital Yayın Tarihi: Ağustos 2012
Bu eserin e-kitap çevrimi **Nesil Digital** tarafından yapılmıştır.
www.nesildigital.com

Nuriye Çeleğen

e-mail:nuriyecelegen@yahoo.com

Marmara Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Türkoloji bölümünü bitirdi. İslamî Türk edebiyatı bölümünde master yaptı. Edebiyat öğretmenliği yapmakta.

YAYINLANAN KİTAPLARI

- Hanımların Gözüyle Bediüzzaman
- Kadın Nasıl Mutlu Olur?
- Neden Örtünüyorum?
- Yürek Fısıltıları
- Said Nursî'nin Gözüyle Kadın
- Bediüzzaman'ca Bakışlar
- Alfya
- Bir Ayrılık Bir Gurbet
- Peygamberimiz Kadınlara Nasıl Davranırdı?
- Peygamberimiz Çocuklara Nasıl Davranırdı?
- Peygamberimiz Nasıl Bir Babaydı?
- Peygamberimiz Gençlere Nasıl Davranırdı?
- Aşk-ı Sükûn: Her Kadın Hacer'dir.

İffetini (muhkem bir kale gibi) koruyan Meryem'i de yâd et!

1. BÖLÜM

Kelam-ı Hanne

Kandil...

Karanlığa teslim olmuş iki kadın oturuyorduk. El-İşa uzun entarisini toplayarak yürüdü. Karanlığın sükûnetine son vermek istercesine kandili yaktı. Ürkek bir ışık etrafa düştü. Kandil titredi, arka bahçedeki zeytin ağaçları titredi. Hüzün değmiş yüreklerimiz çaresizlikle titredi. Solgun aydınlık iki çehreyi birbiriyle buluşturdu.

Bakışlarımız konuştu bir müddet.

Kalplerimizi kelimelerden mütereddit bekleştik. Söz büyüdü, öyle oldu.

– El-İşa, dedim. İkimiz de sona geliyoruz. Ben senden daha da yaşlıyım. Rabbimiz ikimizi de dünya meyvesi, ahret azığı yavru ile nasiplendirmedi.

El-İşa'nın sabra tutunmuş yüzüne titrek kandilin cılız ışıkları değdi. El-İşa kandil gibi titredi, acı vurmuş yüzüme merhametle baktı.

– Rabbimizin isteği kader ne ise o olur ablacığım, dedi.

Kederin de kader olduğunu biliyordum.

– El-İşa, dedim sancıyla karışık bir sesle. Ben yavruyu niçin isterim, bilir misin?

El-İşa merak dolu gözlerle baktı.

– Yaşım sona yaklaştı. Dünyadan gitme vaktim yaklaştı. Rabbime sunacağım bir hediye isterim. İnsan, Rabbine her şeyi sunabilir. Evini, malını, canını ama hepsinden kıymetlisi, hepsinden ötesi yavrusudur insanın. Rabbim canımdan can, kanımdan kan olan; ruhumdan daha tatlı, daha kıymetli yavrumu sana sundum demek isterim.

El-İşa bana bakarken içinden aynı isteklerin duası dökülüyordu.

– Kerim Mevlam, dedi içine birikmiş gözyaşlarını bastırarak.

İkimizin hüzün yüklü yorgun bakışları ürkek ışığın yansımalarında tekrar buluştu.

Vakit geceye kaymıştı.

Kalktım.

Gece, eteklerinde sükûneti sürüklerken gecenin içine doğru yürüdüm.

El-İşa'nın hüzün değmiş düşünceleri peşimden aktı.

Anne

Gece, örtülerini indirmişti.

Dar sokakların karanlık vurmuş taşlarında yürüdüm. Toprak evler, el ele tutuşmuş çocuklar gibiydi. Ilık bir rüzgâr tenime ulaştı. Buhurdan kokuları tatlı bir esintiyle ruhumu sardı.

Adımlarımı hızlandırdım.

Işığı toplanmış bir ev her zamanki gibi gönlüme aktı.

Sessizce içeri süzüldüm.

Kapının açılışından bildi İmran geldiğimi. Karanlığa karşı gözlerini kırpıştırarak yüzümü aradı. Toprak evin kokusunu içime çektim. Ne güzel kokardı toprak. Ana gibiydi. Ana yavrusunu nasıl sinesinde yetiştirirse toprak da öyle idi. İçine düşen her şey güzelleşirdi.

Toprak ve anayı hatırlayınca içim sızladı. Gündüz gördüğüm kuşu hatırladım. Minik kuş, yavrusunu ağzıyla besliyordu. Kuşun analık duygusunda çırpındım. Bir küçük kuş kadar analığın şefkatli dünyasında bir bebeği hissedememek yüreğimi sızlatmıştı. Şu ana kuş gibi bir yavrum olsaydı, onu Rabbime kurban etseydim.

İçimde kemre tutmuş yarama minik bir kuşun gagası değmişti. İçin için kanamıştı analık duygularım. Küçük yuvada kalmıştı hayalim. Kalbim hasretin soğuk bahçesinde bir kuş gibi kanat çırpı.

Ruhumda derin bir mağara yalnızlığı oluşmuştu. İki dağ arasında yankılanan bir ses arasında kalmıştım. Önce bir dağdan geliyordu ses:

“Anne!

Anne!”

Sonra diğer dağdan yankılanıyordu ses:

“Anne!

Anne!”

Sesler iki dağın siyahî yalnızlığında tüm duygularıma çarpıyordu:

“Anne!

Anne!”

İçim kavruluyordu.

Çaresizdim...

Iztırar, içimde kuyu.

Analık, kalbimde demir külçe.

Eteklerime tutunmuş bir bebeğin seslenişiyle irkiliyorum her daim:

“Anne!

Anne!”

Şefkatimde bir bebek dürülü; o, anne dedikçe içimdeki bebeği, kadınlığımdaki analığı istiyorum.

Kalbim dil, şefkatim kelam.

Aman Allah'ım! Bugün ne oldu böyle? İçimdeki bebek hâlâ sesleniyor:

“Anne!

Anne!”

Kulaklarımı kapatmak istiyorum. Belleğimde derinliklere hapsolmuş yavrumun seslenişlerinden kaçıyorum. Rabbime sığıyorum. Yavrum sanki eteklerimden çekiştiriyor:

“Anne!

Anne!”

İçimde bir bebek ağlıyor sessizce.

Kalbimi tırmalıyor bir bebeğin yumuk elleri. Meğer her kadın ana doğarmış. Şefkatin kapısına sürükleniyorum. Soğuktan titreyen bir yoksul gibi şefkate sarınmış bekliyorum. Duygularımda zemheri. Üşüyorum. Biliyorum şefkat ettiğin kadar şefkate ihtiyaç hissedersin.

– Rabbim! Ver o bebeği bana!

Gözümünden inmeye çalışan yaşları elimin tersiyle öteledim. Tevekkül barınağına sığındım, teslim esasına dayandım. Merhametle bana bakan İmran'ın yanına sessizce oturdum.

İkimiz de sustuk. Kelama gelemeyen duyguların dildeki kelepçesiydi sükût. İmran bana baktı, ben ona. Düşüncenin birliğinde buluştuk; bakışların kelimasında konuştuk.

İmran üzgün olduğumu anladı, suskunluğunu bozdu:

– Gitme zamanım yaklaşıyor Hanne. Sana bir bakıcı, bir yardımcı bırakamadan gidiyorum şu dünyadan.

Yaşlı İmran'ın hastalıktan sararmış yüzüne baktım.

– İmran, yardımcım Allah. Ben çocuğu yardım için istemiyorum. Rabbime sunmak için istiyorum. Bir erkek çocuğum olursa onu Beytü'l-Makdis'e vereceğim. Rabbime kurban edeceğim.

İmran bana baktı, ben kadere.

Tevekkül sırrına tutunanda önce kelim dürülürdü.

Sustuk...

Gece karanlığa doğru kayarken ikimiz de içimize aktık.

Bize bu duyguları verenin kapısına vardık.

İki kalp, tüm sebeplerden yüz çevirip bir yavru için duaya durduk.

Nezr-i Yürek

Hamileyim!

Bu yaşımızda bir bebek!

İmran da yaşlı, ben de.

Hamile, mahremiyete sarınmış demek. Hamile, Rabbi tarafından ism-i Hayy ile yüklenmiş demek.

Hamile, İlahi sırrın sahibi demek. Hamilelik ne kadar gizli tutulursa Rabbin sırrı saklanmış olurdu.

Çocuk da o denli edepli olurdu.

Sırrımı gizlemeliyim, kem gözlerden irak olsun.

Kelam edilmesin ki iffeti muhkem olsun.

Aylar birbiri ardınca koştu.

Her gün bebeğin hayaliyle Rabbime şükür duasına durdum. İbadetlerime bir o kadarını daha ekledim. Kişinin abid olması, fitratına kulluğun işlenmesi için anne karnında ibadete aşına olmalıydı.

Ben de, İmran da ibadet ettik. Bir kendimiz için, bir bebek için.

Vaktimin büyük bir kısmını Beytü'l-Makdis'te geçiriyordum. Süleyman Dedemin mabedinde Tevrat, Zebur okuyarak Rabbime hamd ediyordum.

Bir gün Süleyman Dedemin mabedinde manevi bir havanın haşyetiyle sarsıldım. Bebeğimi nezrettim.

O heyecanla eve döndüm. İmran da eve dönmüştü. Düşüncemi içime bıraktım. Yavruma en güzel erkek ismini vermeliydim. Duasını ismiyle yapmalıydım.

İsmin manası yazgısına duaydı.

Kendinden önce ismi düşmüştü kalbime. Yıllarca taşımıştım bu ismi içimde.

O'na sunacağım armağanım.

Şefkat pınarım.

Edep gülüm...

Nezr-i yüreğim...

Ahret çiçeğim...

Çok ibadet eden:

“Meryem...”

Merak

Bebeğin hayaliyle günlerimi geçirirken artık bedenim bebeğin varlığını aşikâr etmeye başlamıştı.

Komşular ilk birbirine fısıldadılar. Sonrası geldi. Dedikodu öyle bir şeydi. Suya düşen taşın halesi gibi yayılırdı. Kalbe bir dedikodu düşmesin yoksa onun sınırı olmazdı. Tüm duygular ifsat olurdu. Dedikodu iftiranın anahtarıydı.

Konuştular...

Kadınlar konuştu, erkekler konuştu.

Ben sustum, İmran sustu.

Tüm şehir konuştu.

– Aaa, bu yaşta iki yaşlının çocuğu mu olur hiç?

– Var bir iş bunda.

– Kral efendimize haber verelim. Çaresine bakılsın.

– Vah vah, yazık!

– Belki de karnında yılan var.

– Olur mu? Yakında gelecek Mesih Peygamberdir o.

– Evet, odur. Hanne ile İmran'dan başka kimden olabilir?

– Mesih Peygamber bakire anneden doğacak.

– Doğru.

– Yaşlı kadın ve erkeğin bebeği mi olur? Bir gün yatarken yılan yutmuştur, o da karnında büyümüştür.

– Efendimize haber vermeli.

– Canım, kadının iyiliği için konuşuyoruz.

Efendiye haber uçtu.

– Beytü'l-Makdis'in değerli büyüğü İmran'ın eşi Hanne hamile olduğunu sanıyor ama bir yılan yutmuş. Karnından onu çıkarmak lazım.

Şehrin bilginleri yılan yutan kişinin karnından yılanın nasıl çıkarılacağı konusunda toplandılar. Yapılması gerekenler hemen bildirildi:

– Büyük kazanlara süt konulur ve pişirilir. Yılan yutan kişi ona tutulur, yılan süt kokusuna akar, gelir.

Denilen yapıldı. Beni süt kazanına doğru beklettiler. Ağzımdan akıp çıkacak yılanı etraftaki meraklılar bekledi.

Sonucu yine ilk sözü çıkartanlar verdi.

Galiba çok büyükmüş, çıkmıyor.

Söz kazanı süt kazanını unutturdu, söze devam edildi.

Ben ve İmran söze hiç karışmadık.

Sustuk.

Dile kilit vurup kalp meydanında kelama durduk.

Duayla, ibadetle, şükür ve zikirle yavrumuz Meryem'i intizar eyledik...

Cevher-i Amel

Günler birbiri ardınca geçerken ayları eritiyordu. Giden her gün bebeğimi bana yaklaştırıyordu.

Bebeğimin hiçbir anını zayi etmek istemiyordum. Onun hayatı doğduğu an değil, bende varlığa düştüğü an başlamıştı. Bir masum kalbin anahtarı dokuz ay anaya verilirdi. Anne ya maneviyatla o kapıyı açıp dokuz aylık bir seyr-i sülûk yaptırırdı bebeğine ya da kilitli bırakarak dokuz ay günahlara alıştırdı.

Bebeğimin benimle yaşadığı bu dokuz aylık süre onun ahret geleceğini belirliyordu. Bu sürecin temelinde bir şey vardı:

Niyet...

Duyguların besmelesi.

Toprağı elmas eden sır.

Amel-i insanın kimyası.

Cevher-i amel.

Ananın niyeti çocuğun manevi hayatı için edilen duaydı. Yalnız Rabbimin rızasını diledim. Yavrum benim duygularımı, hislerimi öğreniyor diye duygularımı, hislerimi tüm dünyeviliklerden irak eyledim. Yavrumun gafleti öğrenmesini istemedim. Her anımı Rabbime zikir ve fikirle geçirdim.

Bebeğim için niyetimi Rabbime arz ettim:

“Rabbim! Karnımdakini bir azatlı kul olarak sana adadım. Benden olan bu adağı kabul et. Şüphesiz niyazımı hakkıyla işiten, kemaliyle bilen sensin.”^[1]

Gün geçtikçe içim içme sığmaz olmuştu. Heyecanlıydım. Artık sırrımı İmran’la paylaşmalıydım.

– İmran, dedim. Biliyor musun, bebeğimizi Beytü’l-Makdis’e adadım.

İmran heyecanına karşılık itidal ile baktı. Sabırla sustu. İmran’daki sükûnet her zaman ona saygımı artırır. Erkek, celal gömleğine cemal kaftanını giyip, öfkesini sabırla yutup kadına şefkatle muamele ederse yücelirdi. O vakit kadın, erkeğine saygı duyardı. Kadın edebi erkeğinden öğrenirdi. Erkek kadına ne kadar şefkatli davranırsa kadın da o derece edepli olurdu.

Edebin aslı aklın kurban edilme sırrındaydı. Erkek kadına itiraz ettirecek nokta bırakmazsa kadın da aklını kurban edip edep sırrını yakalardı.

İmran mektebinde şefkati gördüm, edebi öğrendim. İmran’ın merhameti yüreğimi inceltti. Ben de ona saygıyı hep kemalat belledim.

İmran’ın mutedil davranışı karşısında utandım. Mahcup gözlerle baktım. Hata yapmış bir çocuk gibi boynumu büktüm.

İmran sabrı katık yaptığı şefkat dolu gözlerle yöneldi.

– Kadını, dedi. Niye acele edersin? Ya kız olursa?

Cevap vermedim. Ben de biliyordum kız çocuklarının Beytü’l-Makdis’e nezredilmediğini. İbrahim Peygamberin de çocuğu olmuyordu. O da doğacak çocuğunu Allah’a adamıştı. Onlar da bizim gibi yaşlıydı ve erkek çocukları olmuştu. Benim de bebeğim erkek olacaktı. Ben de oğlum Meryem’i nezrediyordum. Onu dünyaya kurban etmeyecektim.

İmran’ın sabırlı bakışları sevgiyle üzerime düştü.

İmran’a saygıyla baktım. İnsan ruhundaki olgunluk böyle mi dışa yansır? İmran nurdan bir hâle gibi ruhuma indi. Rabbim nasıl denge ile yaratmıştı kadın ve erkeği. Biz kadınlardaki aceleciliğe karşılık erkeklerdeki itidal, soğukkanlılık...

İmran haklıydı. Cevap vermedim, içime kaçtım. Bebeğime tutundum. Bebeğim ilk gurbetine bende kadem basmıştı. Ruhlar âleminden dünya gurbetine düşmüştü. Bebeğin gurbetini kurb etmek ananın

elindeydi. İçimde heyecan, kalbimde zikir; yavrumla ibadet ve tespihe başladım. Yolu uzun, zamanı azdı. Bebeğimin dokuz ayı zayi olmamalıydı.

Sinemde dokuz aylık bir uzleteydi Meryem'im. İkimiz bir gittik Rabbin huzuruna. İkimiz bir başladık zikre:

Ya Allah!

Ya Rahman!

Ya Hannan!

Ya Mennan!

Ya Deyyan!

Ya Sultan!

Firak

Nehr-i zaman akıyordu...

Beşinci ay da geçti, altıncı ayına kavuştu bebeğim. Babası ve ben günleri dua ve zikir ile işliyorduk.

İmran hastaydı.

Bir gün iyice solgun kalktı.

– Hanne, dedi. Artık gözüm arkada kalmayacak. Seni ve bebeğimizi Allah’a emanet ediyorum.

İçim sızladı. Ayrılığın yeli değdi yüreğime. Sarardım. Veda cümlesi ikimizi de susturdu. İmran ehl-i kalp bir insandı. Belli ki bu taraf yolu bitmiş, o taraf yolu görünmüştü.

İmran, Rabbime giden yolda yol arkadaşımdaydı. Hayalim Nâsıra’dan gelişimize aktı.

Nâsıra küçük bir kasabaydı. İmran da benim gibi Süleyman ve Davud Peygamberlerin soyundandı. İmrân abid bir kişiydi. Bir gün rüyasında Süleyman mabedinde hizmetlerde bulunduğunu, buhurdanlıkları yaktığını gördü. İçine Kudüs’e gitme aşkı düştü. Konuyu bana açtı. Hemen kabul ettim. Zaten orada kız kardeşim El-İşa ile kocası Zekeriya vardı.

Nâsıra’dan, ikimiz bir ayrıldık.

İmran’a bir daha baktım. Ona bakınca dedesi Davud’u hatırlardım. Ruhundan akıp gelen bir zikirle Allah’ı tespih eder, Zebur okurdu. Onun okuduğu Zebur’dan dedesi Davud’unki gibi herkes etkilenirdi.

Yahudilerin kralı büyük kurtarıcı Mesih Peygamberin gelme vaktinin yaklaştığını Tevrat’tan okurken yüzü ayrı bir aydınlığa kavuşurdu. Kara gözlerindeki ışık daha da belirginleşir,

– Hanne biliyor musun, derken heyecanla bana bakar, Mesih Peygamberimiz Allah’ın büyük mucizesi. O, bakire bir anadan doğacak, derdi.

İmran, Mesih Peygamberin manevi havasına tutunurken ben bakire anadan babasız doğacak yavruyu ve o masum genç kızı düşünürdüm.

Eski günlere tutunmuş bakışlarım İmran’ın üzerine düştü. Acaba Mesih ile bakire anasından bahsetsem o eski heyecanı gelir, tekrar kara gözlerine o esrarlı ışık oturur muydu? Dinlemeye bile mecali kalmamış İmran’ı yormak istemedim.

İmran o günün sabahında Hakk’a yürüdü. Fanilik hırkasından soyundu, beka gömleğine sarındı. Ayrılık rüzgârını kalbime saldı. Bir güz yaprağı gibi düştü toprağa. Yavrusunu göremedi. Birlikte duasına durduğumuz bebeğimizi birlikte kucağımıza alamayacaktık.

Bir çöl yalnızlığıyla irkildim.

Ruhum faniliğin acısıyla titredi; bebeğim fanilere küstü.

İçime garipliğin hüznü düştü; bebeğimin kalbi hüznü tanıdı.

Yüreğime kimsesizlik indi; bebeğim kimsesizliği öğrendi.

Ahret tomurcuğum sınavına anne karnında başlamıştı. İlk önce hasreti öğrendi. “Baba!” diyemeyecekti hiçbir zaman. Kim bilir ne hikmetler vardı? Bir erkekle tanışıklığı olmayacaktı.

Sabretmeliydim ki bebeğim sabırlı olsun. Kulluk için önce sabra alışmalıydı. O kurbandı her anı kurb/an olmalıydı. Ana karnında başladı yavrumun kurb/anları.

O yetimdi...

Yetim,

bağsız, kimsesiz...

Yetim,

dayanaksız, sahihsiz...

Yetim,
Rabbin başkasına bırakmadığı...

Dürr ü Yetim...

Başlayan her zamanın bitişi vardı. Bir gün El-İşa'ya dedim:

– Sanki misafirimiz geliyor.

El-İşa hemen ebelere koştu.

Kudüs'ün ebeleri meşhurdu. Ebelik mübarek bir hayır işiydi. Gönüllü koştururlardı. Gece gündüz demez, yorgunuz hastayız diye şikâyet etmezlerdi.

Onlar her doğumun ayrı bir tılsımı olduğunu ve her doğumun âlemin doğumu olduğunu anlamışlardı. Doğumlardaki İlahi tecellinin farkına varmışlardı.

Onun için doğum dendiği zaman onların manevi neşelerinin başlangıcı olurdu. Her doğuma bu hazla, heyecanla giderlerdi.

Bana daha bir başka heyecanla geldiler. Beytü'l-Makdis'in ulularından İmran'ın çocuğu doğuyordu. Yetim bir bebeğin dünyaya gelişi, ilk defa o yetimi tutuşun sevabı onları daha da heyecanlandırmıştı. Bize yaşlılığımızda verilen bir çocuk olmasından dolayı bebeğe daha farklı bir maneviyat atfediliyordu. İbrahim Peygamber ile yaşlı eşi Sâre'ye verilen evlat gibiydi yavrumun tılsımı.

Yedi ebe büyük bir heyecanla etrafımda durdu. Sanki yedi semanın anahtarı ile geldiler. Önümde adeta yedi arz, yedi sema açıldı. Yedi cennet seyre duruldu. Huriler nur yüzleriyle selama durdu. Yedi ebe ilahilerle dualar okudu.

Evin içinde ayrı bir aydınlık oldu.

Âlem-i ervah yolcusu anne denen sırat köprüsünden dünyaya geliyordu.

Doğum, törendi. Doğum, iki âlemin anada buluşmasıydı. Onun için ana acı yaşardı. Doğum, Rab'le buluşma anıydı. Bu anda duyduğun acı, vahyin ağırlığındaki sıkıntı gibiydi. O anı bedene dönük acıyı dinleyerek değil, Rabbinle toplanmış perdelerde buluşma olarak geçirmek gerekirdi. Ben de öyle yaptım.

Doğum, kadına verilen yakîn fırsatydı. Esmanın kadında zuhuru, onu anlama zamanıydı. Bebeğim başka bir âlemden gönderiliyordu. Kendimi berzah gibi hissettim. Gönderene tutundum.

O, hiçten var ediyordu. Zikrettim:

“Ya Hallak!”

Bir damla suyu canlı kılıyordu. Zikrettim:

“Ya Hayy!”

Kan pıhtısına hayat veriyordu. Zikrettim:

“Ya Muhyi!”

Bilmediğim birine bana sevgisini ve şefkatini gönderiyordu. Zikrettim:

“Ya Rahîm! Ya Vedud!”

Rabbimle tüm perdelerin kalktığı bu anı şeytandan irak eylemek için zikrettim. Şeytan, bu manevi anı görmemeliydi. Onu, dokuz ay boyunca zikirlerimle yavrumdan uzaklaştırmıştım.^[2]

Şimdi en kapsamlı zikirdeydim.

Doğum, kâinatın anada tekrar yaratılmasıydı.

Rabbimi tüm meleklerle zikrettim.

Kâinatın zikrine girdim.

Bebeğim dünya kapısındaydı. Karşılması zikr-i İlahi ile olmalıydı.

Ana berzahtı.

İki âlem arasında durduğumun farkındaydım. Bedenim iki âlem arasında, kalbim öteki âleme kadem basmıştı. Yüzümde masumiyetin ışıltısı.

Ebelerin yaktığı çeşit çeşit buhurdanların kokuları evin manevi havasını daha da artırmıştı. Ev meleklerin kanat sesleri işitilircesine başka bir sükûnetin koynuna akmıştı.

Zikirde dilim kalbime uymuş, ruhum kâinata sığmaz olmuştu.

Ahret âlemleri, melekler âlemi, varlığa kadem basmamış tüm ruhlar zikirdeydi.

Bebeğimin her anı zikirdeydi.

Yedi ebe zikirdeydi.

Bebek dünya kapsındaydı...

Yedi ebenin hepsi birden zikretti:

“Allah u Ekber!

Allah u Ekber!”

Kız

Kâinat insanda cem imiş. Doğumla bildim. Doğum kadın için velayet sırrına erme anıymış. Yılları dakikada dürme demiymiş.

Rabbimle aramdaki perdeler tek tek toplanmıştı. Tüm esma ruhumda yansdı. Bunun için mi anne doğumdan sonra tüm günahlarından arınırdı? Perdesiz esmanın tecelli sırrı bebek doğunca anneyi kuşatırdı. Doğumdan sonra anne büyük bir mutluluk duyardı.

Bebeğim doğmuştu. Ağlama sesini bekledim. Bebeğim ağlamıyordu. Yoksa ona bir şey mi olmuştu? İçim titredi. İmran'ı hatırladım. İmran'ın hatırası, Rabbime adağım. Yoksalar dilimden dışarı dökülemedi. Kulağım bebeğin ağlama sesinin beklentisinde, korku dilimde kördüğüm. Sustum. Bebeğim gibi sustum.

Ebelerden biri:

– Gözün aydınlık olsun Hanne, dedi.

İçimin titremesi gitti. Demek bebeğim canlıydı ama ağlamıyordu. Anladım, bebeğim dünya için ağlamayacaktı. Dünya onu ağlatamayacaktı.

Sevindim.

Yedi ebe biraz suskun, biraz tedirgin:

– Hanne dediler, bir kız çocuğun oldu.

İçim bir burukluğun hüznüyle titredi. Kız, erkek gibi değildi. Kızlar Beytü'l-Makdis'e adanmıyordu. Oysa ben ona erkek ismi vermişim. Onu Rabbime adamışım. İsmimin manası "Allah'a ebedî kulluk eden" demektir. Nasıl değiştirdim ismini? Hiç olmazsa adı erkek ismi olarak kalmalıydı. Ebelere seslendim:

– O, Meryem!

Ebelerden en yaşlı olanı şefkatle başımı sıvadı.

– Hanneciğim dedi; değiştirir, bir kız ismi buluveririz.

İnsanlara bir şey demeyi Allah'a itiraz kabul edip sustum. Yakup Peygamber "Ben dertlerimi Allah'a derim" demişti ve susmuştu. Derdimin sahibinin kapısına koştum. Ruhum ağlarken kalbim dil olup döküldü:

– Rabbim, ben kız doğurdum. Kız, erkek çocuğu gibi değildir.

Kız acizdir.

Kız zayıftır.

Kızın kalbi yufkadır.

Kızın ruhu incedir.

Kız şefkatlidir; şefkat görmek ister.

Kız merhametlidir; merhamete ihtiyaç hisseder.

Kız nazenindir; naz ister.

Kız saklanmak, zorluklardan irak olunmak ister.

Kalbim kelam olup O'na akarken ruhum O'nun kapısına baş koymuş, ağlıyordu.

Yedi ebe yüzüme merhametle baktı. Şefkatlerini kalbime suskunlukları ile ulaştırdı. Ebenin biri sararmış yüzümden aşağılara süzülen gözyaşlarımı bir ana eliyle sildi.

– İsmi değiştirmeyeceğim, dedim. Onun adı, Meryem...

Er niyetine Meryem...

Rabbime kurban niyetine Meryem...

Kovulmuş şeytandan irak olma niyetine Meryem...

Çok ibadet eden niyetine Meryem...
Nezr-i yüregim olarak Meryem...

Er Niyetine

Her doğumda kâinat tekrar yaratılmış. Meğer doğumda o büyük anın heyecanı sararmış herkesi. Âlem anada dürülürmüş. Tüm esma anada zuhur edermiş.

Dokuz aylık zikir arkadaşım nihayet kucağımdaydı. Meryem sessiz. Meryem suskun. Meryem sırlı. Meryem ağlamıyor.

Göğüslerimde bir sızı. Anladım, Meryem'in rızkı geliyor. Zikrettim:

– Ya Rezzak!

Yavrumu göğsüme bastırdım ve ona fısıldadım:

– İşte yavrum, her şeyinin tedarik noktası O'nun kapısına götürüyorum seni.

Rabbime uzandım:

– Rabbim; acimizle, fakrımızla kapına geldik. Bu aciz bir bebek, ben ondan daha aciz bir ana.

Kalp kapımdan Senin yüce dergâhına ikimiz bir sığınıyoruz.

O da ne! Fışkırırcasına süt.^[3]

Aman Allah'ım!

Meryem, Rezzak'ın elinden almayı öğreniyor.

İçim başka duaların yakarışında.

İmran, “Bebeği doğunca nezret, ya kız olursa?” demişti.

Haklıymış.

Olsun, ben adağımdan dönmeyeceğim, erkek isminden dönmediğim gibi.

Birkaç gün geçti. İyileşme yerine ağırlaştığımı anladım. İçime, ben ölürsem adağımın gerçekleşmeyeceği korkusu düştü.

Bebeği yerine hemen teslim etmeliydim.

– El-İşa, dedim. Hadi, gidiyoruz.

El-İşa yüzüme sükûnetle baktı. Ne dese kabul etmeyeceğimi anladı. Bebeği kucağına aldı, ben koluna girdim. Adağımı Rabbime sunmak için yola düştüm. Mecalimin kalmadığını daha iyi anladım.

Adımlarım dünyadan kesikti.

Yürüdüm,

Yaşlı loğusa bir ana olarak.

Yürüdüm,

Kalbim Rabbimde, dilim O'nun zikrinde...

Beytü'l-Makdis'in kapısına geldik. Ayaklarımda derman kalmamıştı.

El-İşa eşi Zekeriya'yı çağırdı.

İhtiyarlık şafağı başını tutmuş eniştem Zekeriya'ya hürmetle baktım. O da bana merhamet ve şefkatle baktı. İkimiz de ne diyeceğimizi biliyorduk. Ben Meryem'i Beytü'l-Makdis'e vakfedeceğim diyecektim, o da daha önce hiç kız çocuğunun alınmadığını söyleyecekti.

İkimiz de sustuk.

Kaderin yazgısında konuştuk.

Zekeriya yazgıyı okumak için murakabeye vardı.

O murakabede, ben duada, kalbim O kapıda ıztırar ile inlemede:

“Rabbim, muhakkak ben onu kız olarak doğurdum. Erkek, kız gibi değildir. Kuşkusuz ben adını Meryem koydum. Ben onu da, zürriyetini de o taşlanmış şeytandan Sana sığınırım.”^[4]

Zekeriya Peygamberim hâlâ murakabede.

Zaman durdu.

An durdu.

Varlık toplandı.

Zekeriya zamandan aktı, mekândan çıktı, tekrar bizim ana döndüğünde:

– Müjde ya Hanne, dedi. Rabbin adağını kabul etti. Onu güzel bir bitki gibi büyütecek. Beni de bakmaya memur etti. [\[5\]](#)

Meryem kabul edilmişti.

Er niyetine. [\[6\]](#)

Meryem hem kızdı, hem erkek.

Meryem hem anaydı, hem baba.

Bebeğim, Zekeriya'nın kucağındaydı. Yavrumu Rabbe giden yolda bir peygambere teslim ettim, Rabbimin eğitimine verdim.

Ayaklarım dünyaya basamaz, bedenim bu başı taşıyamaz, ruhum bu dar dünyaya sığamaz oldu. Zikrim, şükürüm artık buradaki yakîne dayanamaz oldu. Vuslat içimde firakın bitişini müjdeliyordu.

En önemli emanetimi vermiştim.

Sıra can emanetindeydi.

Bildim ölüm meleğinin ruhuma dokunduğunu. Şükrettim. Loğusaydım. Rabbim bana şahadet verecekti.

Ruhum Rabbime kanatlanırken bedenim El-İşa'nın kollarındaydı.

El-İşa kardeşten ayrılığın hüznüyle irkilirken yaşlı gözlerle eşine bakıyordu.

2. BÖLÜM

Kelam-ı El-İşa

Ök/süz..

Bir ablama baktım, bir eşim Zekeriya'nın kucağındaki yavruya. Ablam nasıl da iki emaneti birden sahiplerine teslim etmişti.

Zekeriya'nın yaşlı, nurani çehresinde manevi huzurun tebessümü, tevekkülün sükûneti vardı.

Meryem yetimdi, şimdi de öksüz olmuştu.

Büyüklerin kaderi, dedim içimden.

Büyükleri Allah eğitiyor; ne ana, ne baba.

Bir daha baktım Meryem'e. Artık ablamı onda görecektim.

Meryem ök/süzdü.

Ök, ana demektir. Öksüz, anasız.

Ök, bağ demektir. Anne dünya bağıydı. Öksüz, dünyaya bağısız olandı.

Ök, yürek demektir. Öksüz, dünyaya yüreksizdi; yüreği inceltilmişti.

Ök, akıl, anlayış demektir. Öksüz, dünyaya akıl erdiremeyen, dünya şaşkınydı.

Meryem ism-i Rahîm'in gölgesinden alınmış, hakikisine teslim edilmişti.

Meryem anasızdı.

Meryem yuvasızdı.

Meryem dünyasızdı.

Meryem'in tüm öklere kopmuş, ök/süzdü.

Zekeriya içimden geçenleri okudu. Tevekkülü asa edinmiş duruşuyla

– El-İşa, dedi. Öyle düşünme. Meryem faniliğin her türlüünü doğar doğmaz üzerinden attı.

Hakikiye tutundu. Onu Mevlam eğitecek. Biz yalnız görünüşte onun hamisi olacağız.

Rabbi onu kimseye bırakmadı. Sevgili, paylaşılmayan demektir.

Yılların hüznü sarmış gözlerim Zekeriya'ya ulaştı.

Biliyordum her şeyi; fakat bildiğinle teselli bulmak ise bilinesi başka bir şeydi.

Kura

Gün erimekteydi. Bu demlerde zaman hızlanırdı. Gün ayrılırken yüreğime bir ayrılık sancısını koyup giderdi. Fırac damlardı içime. Hüzünle tutuşurdu kalbim. Bugün gün kalbimde battı, içime aktım. Gündüz dürülürken ufukta ruhumun dehlizleri açıldı tek tek içimde. Kekremsi bir yalnızlık düştü akşamın hüzünlü gölgelerine.

Ürperdim..

Başka bir gün batımının ayrılığı içinde sürükleniyordum. Ablam Hanne, annem gibiydi. Onun yokluğunu kucağımdaki bebeği ile gidermeye çalışıyordum. Boğazım ayrılığın hıçkırığına takıldı. Neden akşam bütün fıracaları toplayıp gelmişti?

Zekeriya geldi.

– El-İşa, dedi. Meryem’in bakımına başkaları da talip.

Cevap bekleyen gözlerle baktım Zekeriya’ya.

– Beytü’l-Makdis’in kaimleri de Meryem’in hamisi olmak istiyorlar.

Fitne, çocuk doğmadan önce başlamıştı. Doğumuna sihir demişlerdi. Şimdi de manevi yönünü gördükleri Meryem’in, Mesih’in anası olacağını düşünerek onun hamisi olmak istiyorlardı.

Zekeriya’ya baktım.

– Teyze, anne yarısıdır, dedim.

Biliyorum der gibi başını salladı.

Meryem Beytü’l-Makdis’e kabul edilmişti ama bebeklik dönemi geçinceye kadar bir ailenin yanında kalacaktı. Bizden daha uygun kim olabilirdi?

– Allah’ım, dedim. Sen büyüksün.

Zekeriya:

– Kura çekildi, dedi.

Kelamının sonunu merak eden bakışlarım sordu.

Zekeriya devam etti:

– Meryem’in hamisi olmak isteyen herkes kalemlerini getirip bir yere koydu.

Anlamıştım devamını. Kuranın usulü gereği ergen olmayan bir çocuk kalemlerden birini seçecekti. Rabbime teslimim sonsuzdu. Yine de elimi kalbime bastırarak sordum:

– Kimin kalemi seçildi?

Zekeriya her zamanki gibi tevekkülün arşındaydı. Öfkenin hiç el atmadığı yumuşak sesiyle cevap verdi:

– Rabbim benim kalemimi tercih etti. Fakat sonucu kabul etmediler. İkinci kura şeklinin denenmesini istediler.

Bu kuranın nasıl olduğunu da biliyordum. Bu defa kalemler suya bırakılacaktı.

Sevindim. Çünkü kalem Zekeriya’yı tanırdı. Zekeriya’m Beytü’l-Makdis’te yetmiş kişiyle Tevrat yazardı. Bir gün Beytü’l-Makdis’te Tevrat yazarken bir Yahudi gelip demiş:

“Eğer sen hak peygamber olsaydın, elinle Tevrat yazmaya muhtaç olmazdın. Sen de elinle yazıyorsun. Seninle diğerleri arasında ne fark var ki?”

Zekeriya bu söze çok üzülmüş. O an Cebrail (a.s.) gelerek demiş:

“Ey Zekeriya! Buradan kalkınız. Kaleminize emrediniz kendi kendine yazsın.”

Zekeriya denileni yapmış. Bulunduğu yerden uzaklaşmış. Herkes şaşkınlık içinde Zekeriya’ya bakıyormuş. Zekeriya kaleme yazması için seslenmiş.

Olanlar olmuş. Allah’ın sevgili peygamberi seslenir de kalem emrine uymaz mı? Kalem hemen

yazmaya başlamış, durmaksızın yazmış. Tam on iki sure. Orada bulunanlar iman etmiş.

O mucizeden sonra Zekeriya'nın klemi ona hep itaat etti. Kendi kendine yazardı.

Ayrımanın Zekeriya'yı tanıyan kaleme verilmesine sevindim.

Kaderin sırlarını düşündüm. Meryem kalemle imtihan ediliyordu. Çeyizine kalem, kısmetine ilim düşmüştü.

Yazgı-yı Kalem

Sabah hayırla ışıldadı. Zekeriya Beytü'l-Makdis'e gitti. Meryem'in hamiliğine talip Beytü'l-Makdis'in büyükleri kura için toplandılar. Herkeste bir heyecan vardı. Meryem'in kendilerine düşmesi için dua ediyorlardı. Çünkü Yahudilere kral olacak Mesih Peygamberin gelme zamanının yaklaştığı herkes tarafından biliniyordu. Bu peygamberin de bakire bir anadan doğacağı onun en büyük alametiydi.

Kuranın usulü gereği herkes kalemlerini aldı. Ergenlik dönemine gelmemiş bir erkek çocuğu ile birlikte Kudüs yakınlarında bulunan Car ırmağına doğru yola çıkıldı.^[7]

Ayırım suyun ellerine verilecekti.^[8]

Çekişmeyi su bitirecekti.

Meryem'in hayatının rahmet oluşu gibi Allah rahmetin ve saflığın timsali su ile Meryem için kararını açıklayacaktı.

Meryem'in hamiliğine talip yirmi dokuz kişinin Tevrat yazdığı kalemleri bir erkek çocuğunun elinde toplandı. Erkek çocuğu âdet gereği kalemleri birer birer suya bıraktı. Kimin kalemi suyun üzerinde kalırsa kurayı o kazanacaktı.

Kalemler tek tek suya bırakılıyordu. En makbul kalemin sahibi rahmetin üstünde belirecekti.

Bir... beş... on... on beş... on sekiz... on dokuz... yirmi dokuz...^[9]

Yirmi dokuz kalem suya bırakıldı. Yirmi dokuz niyetin suda saflığı görüldü. Yirmi dokuz kişi Rabbin kimi kabul edeceğini suda seyre daldı. Car nehri Meryem'in kaderinin aynası oldu.

Kalemler batmaya başladı. Biri derken diğeri de, işte o da, işte ötekisi de. Yirmi sekiz kalem tek tek battı. Hayretten açılmış gözler batmayan tek kaleme dikildi.

– Evet batmıyor.

– Biraz daha bekleyelim, belki o da batar.

– Olur mu? Batmıyor işte!

– Bak, batıyor!

– Hayır, batmıyor.

Beklendi. Beklendi.

Hayaller suya düştü.

Su, tek bir kalemi elleri üzerinde tuttu.

Herkeste bir merak!

– Kalem kimin?

– Batmayan kalem kimin?

– Peygamberimiz Zekeriya'nın.

Kudüs'te kızlara kalem yasaktı. Kızlara kalemin yazdığını okumak da yasaktı. Meryem kalemle tercih edilen bir kız oldu. Meryem'in kaderine kalem düştü.

Meryem, kalem yazgılı...

Meryem, ilim sürmeli...

Kefaletname

Car ırmağındaki kura sonuçlanmış, Meryem olması gereken yere düşmüştü. Sıra Zekeriya'nın Meryem'in hamisi olduğuna dair kefaletnamenin yazılmasına gelmişti. Tekrar Beytü'l-Makdis'e gelindi.

Kefaletnameyi yazmak için kâğıt getirildi. Zekeriya kalemını ve okkasını çıkarmadı. Herkes merak dolu bakışlarla birbirine soruyordu:

– Yoksa Zekeriya Meryem'in vasisi olmaktan vaz mı geçti?

Zekeriya'nın kaleminin dokunmadan yazdığı biliniyordu. Kalemi çıkarmadığına göre kefaletnameyi yazmaktan vaz mı geçmişti?

Soru yüklü bakışlar.

Sessizlik.

Meraklı bakışlar sessizliğe çarptı.

Fitnenin olduğu kalpte merak ve şüphe olurdu. Öyle olmasa idi Zekeriya'nın kalemi ile yarışmalar mıydı? Zekeriya su üzerinde yürürdü de ayağı bile ıslanmazdı. Zekeriya'nın ayağının altında boyun eğip onu elleri üstünde tutan su hiç kalemini tutmaz mıydı? Yine de kurayı denediler.

Zekeriya biliyordu nefislerin isteği değil Rabbin isteğinin kazandığını. Çevresindekilerin ne derece fitne ve fesadın ekicisi olduklarını da biliyordu.

Zekeriya kâğıda yalnızca nazar etti.

Kâğıtta ne kalem ne de kalem tutan bir el vardı. Yazılar kâğıtta oluşmaya başladı. Kefaletname yazılmıştı.

Şaşkınlık, gözlerde fal taşı.

Hayret, kalplerde sancı.

Mümin kalpler imanın kemal noktasında şükür ve zikirde. Rabbinin mucizesi. Kalem yazmaz, yazdırır.

Kefaletname hazır.

Meryem'in kefaletnamesini Rabbi hiçbir okka ve kaleme bırakmadan doğrudan kendisi yazdı.

Meryem, Rabbinin eğittiği, kimseye bırakmadığıydı.

Meryem mucize bebektir...

Kuranın sonucunda çekişme durmuş, çekişenler kendi iç çekişmeleriyle baş başa kalmıştı. Sonuçtan utananlar Meryem'i isteme sebeplerini söylüyorlardı:

– Biz de Meryem'in maneviyatıyla nasiplenmek, Rabbin bu müjdeli kulunun hamisi olmak şerefine ermek istedik.

– Öyle, dedi Beytü'l-Makdis'in ulularından biri. Kim istemez değerli büyüğümüz İmran'ın kızı, Süleyman Peygamber ile Davud Peygamberlerin torunu Meryem'i.

Sonunda her şey güzellikle neticelenmişti. Çekişmeyi germeden tevekkül ile duruşumuz karşı tarafı da mahcup eylemişti.

Meryem kucağımızda, altı yıl kalacağı evimize doğru yürüdük.

Zekeriya'nın yüzündeki ışıltı gün boyu gitmedi.

Allah, ablam Hanne'nin gönül nezrini bana vermişti. Teyze ikinci anneydi. Zaten çocuğum yoktu.

Baktım, Zekeriya hamd ediyordu.

Ben de Meryem'i yüreğime bastırarak Zekeriya'nın Rabbinin kapısına koştum.

Meryem, "Allah'a ebedî ibadet eden" demektir.

Meryem ibadetlerimize ibadet ekletmişti.

Zaman şükürle aktı...

Ayrılık

Zaman ne kadar ayrılık kaderli yaratılmış. Zamanla ayrılığı Rabbimiz birbirine eş eyleyip eklemiş. Geleceğini bildiğim ama gelmesini istemediğim gün nihayet gelmişti. Zekeriya,
– El-İşa, dedi. Meryem’i hazırla!

Ayrılık sevgiyi çoğaltırmış ya, Meryem’i ne kadar çok sevdiğimi anladım. İçim acıdı. Aman Allah’ım, hasret ne çabuk vurdu gözlerime.

Meryem’in parlak zeytin gözlerine baktım. Meryem hazır, dedim.

Meryem doğmadan hazır.

Meryem üzerinde uzun entarisi, başında örtüsü ile melek gibiydi. Beyaz yüzüne nuraniyetin aydınlığı düşmüştü. Ellerinden tuttum. Zekeriya önde, benle Meryem takipçi.

Yürüdük.

İhtiyarlığın başından beyazlıkla tuttuğu mübarek peygamber Zekeriya’ya baktım. Evdeki endişem gitti. İçimi bir rahatlık kuşattı. Bir peygamberin arkasından gidiyorduk. Elbet Rabbimiz gidişimizi hayır edecekti.

Meryem bir ilki yaşayacaktı.

Beytü’l-Makdis dört yüz erkek çocuğunun ibadet edip Tevrat yazdığı bir yerd. Buraya hiçbir kız çocuğu kabul edilmemiş.

Meryem ilk.

Zekeriya bana baktı,

– Tamam, dedi.

Meryem’in ellerini bıraktım. Meryem çocuk gibi değil, kemale ermiş vakur bir insan.

Zekeriya onu Beytü’l-Makdis’in bir boş odasına götürdü. Meryem burada kalacaktı ve Zekeriya’dan başka hiç kimse yanına giremeyecekti. Meryem halvetine girmişti. Altı yaşında iken uzlete çekilmişti.

Ayrıldım...

Meryem’i bir odaya tek başına koyup ayrıldım. Mantığımla düşününce olamaz diyordum ama Rabbimizin isteği, O büyütecek deyince aklım kabul ediyordu.

Ana karnındaki bebeği düşünerek teselli oluyordum. Ana karnında da tek başına bir odacıkta değil miydi? Orada da Allah besleyip büyütüyor muydu? Anne sebep değil miydi?

Anne babalar emanetçiydi. Allah sanki Meryem’le bize bu sırrı öğretiyordu. Rabbimiz çocuklarımız ile bize acimizi hissettirmek, benim değil, Senin bilincini edindirmek istiyordu.

Büyüten ben değilim, Sensin.

Yürüten ben değilim, Sensin.

Terbiye eden ben değilim, Sensin.

Emanetçiyim, sahibi Sensin.

Kalbimde Meryem’i Sahib-i Hakisine teslim ettim. İçim ferahlamıştı.

Meryem’i Rabbi büyütüp terbiye edecekti.

O “nebat-ı İlahi”ydi. [\[10\]](#)

İçime düşen güzel bir duayla irkildim:

– Rabbim! Süleyman ve Davud Peygamberlerin ve babam Masun’un torunu, İmran’ın kızı, ablam Hanne’nin yürek nezri Meryem’i sana emanet ediyorum.

Analık duygularım yeniden depreşti. Yavrudan ayrılığı hissettim. Yavrusuzluğun buruk solgunluğunu bir kez daha yaşadım.

Şefkatim yağmalanmış, kollarım talan edilmiş gibi geldi. Boşalan sinemi Rabbime açtım.

Ruhum duada, kalbim ayrılığın yıkıcı hasretiyle yürüdüm. İçime gönül bahçemden bir goncanın kopuş sızısı düşmüştü.

3. BÖLÜM

Kelam-ı Meryem

Nebat-ı İlahi

Teyzem El-İşa beni bırakıp gitti. Teyzemin kocası Zekeriya Peygamberim ile yüksek tavanlı Beytü'l-Makdis'in taş koridorlarında yürüdük. Bir odanın önünde durduk. Zekeriya Peygamberim anahtarla bir kapıyı açtı. Boş odada dinlendirici bir aydınlıkla karşılaştım. Parlak bir ışık beni içeriye buyur ediyor gibiydi.

Zekeriya Peygamberim,

– İşte, Meryem, dedi. Burada kalacaksın. Benim dışımda kimse kapını açmayacak, kimse yanına gelmeyecek. Yemeklerini de ben getireceğim. Allah böyle istiyor.

– Tamam, dedim gülümseyerek.

Zekeriya Peygamberim kapıyı üzerimden kilitleyerek gitti.

Etrafıma bakındım. Ne güzel bir yerdi. İçime tatlı bir huzur çöktü. Annemin kucağında gibiydim. Peygamberimiz Zekeriya'nın o gün öğrettiği duaları tekrar etmeye başladım.

Bir müddet sonra bakışlarım pencereye kaydı. Akşamın sarkacı pencerelerden inmekteydi. Allah karanlığı yaratıyor demişti El-İşa Teyzem. Karanlığı yaratamı düşünmeye başladım.

Annemin arzusu buymuş benim için. Duası da. Beni buraya adanmış, ibadet etsin diye. Beni onun için istemiş. Öyle ise ben de sürekli ibadet etmeliydim. Buraya hiçbir kız çocuğu alınmıyormuş. El-İşa Teyzem beni buraya Allah'ın kabul ettiğini söylemişti. Allah'ım beni kabul etmişti, ben de O'nu hoşnut etmeliydim.

Gece pencerelere örtüsünü çekerken dua ettim:

– Rabbim! Kalbimden Seni çıkartma. Yanımdan hiç ayrılma. Beni sev, ben de Seni seveyim.

Ellerimi yüzüme sürdüm. Tatlı bir huzurun gözlerime aktığını hissettim. Vücudum gevşedi. Sanki birisi elleriyle gözlerimi kapattı, üzerimi örttü. Yumuşak bir beşiğin kucağında uykunun tilsimine gitmek üzereydim ki kapının zorlandığını fark ettim. Kalktım, kapıya yöneldim. Tahta kapı ikinci zorlanışta kilidinden kurtuldu.

Karşımda iki büyük hayvan ve hiç görmediğim kocaman başka bir mahlûk vardı.

İçeriye girdiler.

Bana doğru gelip yanıma oturdular. Ben de onların karşısına oturdum. Onları sevdim. Buraya nasıl geldiklerini merak ettim. Onlar için üzuldüm.

Biraz önce gözlerime ulaşan uyku elinin yine gözkapaklarıma konduğunu hissettim. Dualarımı tekrar ettim.

Uyudum...

Misafir

Büyük bir gürültü ve Peygamberimiz Zekeriya'nın bağırması ile uyandım. Zekeriya Peygamberim hayretler içerisindeydi ve etrafına kızılıyordu:

- Nasıl olur?
- Bu nasıl ihanet?
- Daha ilk gecede bu yapılır mı?
- Yazık değil mi bu yavrucuğa?
- Kim yaptı bunu İmran'ın kızına?

Zekeriya Peygamberimi bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu merak etmiştim.

Ben gece gelen misafirlerimin arasında onlarla uyumaktaydım. Ne vardı bunda bu kadar kızacak?

Peygamberimiz Zekeriya hâlâ bağırıyordu:

- Kim getirdi bu yılan ve aslanları buraya?

Yanımda masum masum uyuyan hayvanlara baktım. Demek bunlar aslan ve yılanmış. Kötü şeyler miydi acaba? Oysa ne güzel uyumuştuk onlarla, nasıl bana arkadaş olmuşlardı.

Sesimi çıkarmadan uykunun mahmurluğu ile bakındım.

Büyük bir koşuşturma başlamıştı. Beytü'l-Makdis'in hademeleri ve kaimleri geldiler. Onlar da dehşet içinde kalmışlardı.

Hayretten açılan gözlerle herkes birbirine soruyordu:

- Meryem ilk geceyi bu iki büyük aslan ve canavar ile mi geçirmiş?
- Baksanıza, hayvanlar hâlâ uyuyor.
- Aslanlar çocuğu nasıl yememiş?
- Ya bu koca yılan nasıl sokmamış?
- İnanılacak gibi değil.
- İnanmak lazım.
- Allah, onun hamisi.
- Meryem, Allah'ın seçtiği kul.
- Onu buraya Allah kabul etti.
- Doğru, Allah misafirini kendisi koruyor.
- Allah bize ona hiçbir şeyin zarar veremeyeceğini ilk geceden ders veriyor.
- Her şeyin sahibine dayanana kim zarar verebilir? Baksana, çocuk korkmamış bile.

Beytü'l-Makdis'in kaimlerinden biri,

- Aman Allah'ım, Meryem hürmetine bizleri de koru, diyerek dua etmeye başladı.

Hayvanları odadan çıkartmaya uğraşıyorlardı ama hayvanlar uyumaya devam ediyordu. Sonunda hayvanları götürdüler.

Peygamberim Zekeriya çok endişeliydi. Bazı kişiler beni öldürmek istemiş. İçime hiç korku gelmedi.

Ben yalnız Rabbimi üzmemekten korkuyordum. Bazen bu korku içime o kadar değişiyordu ki, ağlamaya başlıyordum. Sonra da içimde büyük bir huzur oluşuyordu. Hani şiddetli bir fırtına ile yağmurun ardından hava açılır. Tüm bulutlar gider. Her şey temizlenir. Etraf buram buram toprak kokar. Varlıklar dingin bir hal alır. Güneş herkese gülümseyerek yaklaşır. Ruhum tıpkı bu hale benziyordu.

Ben de bu gözyaşlarından sonra yeni bir baharın coşkusuyla gülüyor ve manevi olarak geliyordum.

Hayvanların odadan çıkartılmasından sonra etraf sakinleşti. Peygamberim Zekeriya yemeğimi

getirdi. O gün öğrenmem gereken duaları söyleyip gitti.

Aydınlık

Beytü'l-Makdis benim için ana kucağı olmuştu. Teyzemin evi ile burası arasında değişen bir şey yoktu. Teyzemde kalırken de dışarı çıkmaz, diğer çocuklar gibi sokakta oyun oynamazdım. Sakin ve sessiz bir çocuktum. Bana bakanlar her halimde ipeksi bir yumuşaklığı fark ederlerdi. Hiç kimseyi üzmezdim.

Okuma yazmayı öğrenmiştim. Bu Kudüs'te bir ilkti. İlk defa bir kız Tevrat'ı yazıp okuyordu.

Burada da günlerin nasıl geçtiğini anlayamaz olmuşum. Kalbimde tatlı bir sakinlik vardı. Zekeriya Peygamberim her gün geliyordu. Yemeğimi getirip dualarımı öğretip gidiyordu. O benim için hem öğretmen, hem babaydı.

Gün, ışığını salmadan kalkıyordum. Sabahın erken demlerinde dualarımı okumaya başlıyordum. Mescide geleli hayli zaman olmuştu. O günde yine güneşten önce güne koyuldum. Dualarımı okudum. Birden içeride farklı bir ışık oluştu. Şimdiye dek algılamadığım kokular hissetmeye başladım. Sessizliğin bu denli derinliğini bilmiyordum. Sanki kalbim açıldı. Tüm kâinat kalbime sığıdı. Benliğimi inanılmaz bir sevincin coşkusu sardı. Kalbime lezzet damladı.

İçime büyük bir şevkin enerjisi geldi. Bir saniyemi bile boş geçirmeden Allah'ımla olmalıydım. O'na secde ve rükû etmeliydim. O beni seviyordu, ben de O'nu sevdiğimi her an belli etmeliydim. İbadet, "Rabbim, seni seviyorum" demektir. İbadet, O'na aşkı ilan etmektir. Kul da aşkı kadar ibadet edendi.

Secdeye kapandım. Rabbimin kucağına düştüm.

Başımı arşa koydum. Dualara tutunup yakınlık için muhabbetini istedim.

Anladım, arkadaşlarım meleklerdi. Canımın sıkılmaması, yalnızlık hissetmemem bundandı.

Çok geçmeden Zekeriya Peygamberim geldi. İçerideki farklı aydınlığı, yüzümdeki değişik ışıltıyı gördü. Dünyada olmayan kokuyu hissetti. Anladı meleklerin varlığını.

Bir peygamber torununu, bir peygamber terbiyesine almıştı. Zekeriya Peygamberimin yüzünü tatlı bir tebessüm kapladı.

Rızık-ı Muhabbet

Sabah uyandıgımda odamda yemeklerin olduğunu gördüm. Şaşırdım. Zekeriya Peygamberimin henüz gelme vakti değildi. Dikkatle bakınca tabaktaki nimetlerin onun getirdiklerine benzemediğini fark ettim. Tabaklar da Beytü'l-Makdis'in tabakları değildi.

Yüce Allah'ın bana rızık gönderdiğini anladım. Şükrettim. Şükürümü dua ile muhkem eyledim. Bu küçük odada beni cennet taamları ile besleyenin huzuruna koşup el açtım:

– Ey Râzıkım! Beni bu taamlarla rızıklandırдың gibi muhabbetinle de rızıklandır!

Râzıkımdan istediğim en büyük rızık, muhabbet rızıkı olacaktı. Bundan böyle. Verileni değil, vereni sevmeliydim. Verdikleri, verene perde olmamalıydı.

Dualara tutundum..

Biraz sonra, Zekeriya Peygamberim her sabahki mutat ziyaretine geldi. İçeri girer girmez yemekleri gördü. Büyük bir kızgınlıkla odadan çıkıp mabedin hizmetlilerine bağırmağa başladı. Zekeriya Peygamberim çok yumuşak ve hiç kimseye öfkelenmeyen birisi iken bana ait bir işte çok celallenip kızıyordu.

Hizmetliler etrafında saygıyla toplandı. Onlara dedi:

– Meryem'in odasına benden başka kimse girmeyecek demedim mi?

Onlar girmediklerine dair Musa'nın Rabbine yemin ediyorlardı. Zekeriya Peygamberim hiddetle seslendi:

– Odasına girmedik diyorsunuz, Meryem'in odasında yemek var.

Onlar yine yemin ettiler.

Zekeriya Peygamberim odaya döndü. Şefkatli bir dedenin torununa sorması gibi sordu:

– Meryem, bu yemekler sana nereden geldi?^[11]

Ben de:

– O, Allah katındandır, diye cevapladım.^[12]

Zekeriya Peygamberim rahatlamıştı. Yüzünde derin bir memnuniyet oluştu.

Peygamberim Zekeriya odadan ayrılmak üzereydi ki teyzem El-İşa geldi. İkimiz de çok sevindik. Beni kucaklayıp öptü. Anne kokusunu duydum. Sinesinde anne şefkatini hissettim. Yeni mekânımda beni mutlu gördüğüne sevindi.

– Böyle olacağımı biliyordum, dedi.

Niçin der diyen gözlerle baktım.

– Meryemciğim, annenin niyeti ne ise çocuk ona göre yaşar. Ona göre hayatı biçimlenir. Annen Hanne, Allah'tan seni ibadet eden bir kul olsun diye istedi. Sen annenin niyetisin.

Tezeme gülümseyerek baktım, ezberlerimi yapmaya başladım.

Zekeriya Peygamberim tezeme,

– El-İşa, dedi. Biliyor musun, Allah, Meryem'e yemek gönderiyor. Allah'a şükür, Rabbimiz onu melekleriyle avutup büyütüyor. Canı hiç sıkılmıyor.

– Çok şükür, dedi teyzem.

Zekeriya Peygamberim tezeme baktı.

– Meryem'le neden bu derece ilgilenirim bilir misin, diye sordu.

Tezeme biliyordu ama Zekeriya Peygamberin dilinden bir daha duymak için sustu. Zekeriya Peygamberim teyzemin nurani simasına bakarak devam etti:

– Yakında gelecek peygamber bakire bir kızıdan doğacak. O kız Meryem. Allah, Meryem'i burada terbiye ederken onun manevi halleriyle de halkı buna hazırlıyor.

Teyzem bana sevinç dolu gözlerle bakarken kalbi amin diyordu.

Başını eşine çevirip,

– Hiç şaşırmadım efendimiz, dedi.

Bir müddet sustu. Gözlerine doluşan damlacıklarla eşine bakıp duasını kelam eyledi:

– Meryem, nebat-1 İlahi. [\[13\]](#)

Zalim

Kudüs Kralı Herot zalim biriydi. Halkın elindeki her şeyi alıyordu. Halk sinmiş ve umudunu yitirmişti. Devletten yana beklentisini kaybeden halk yüzünü mabede çevirmişti. Mabet de ihtiraslı din adamlarının elinde yönetim entrikaları ile çalkalanıyordu. Beytü'l-Makdis'in eski maneviyatının kalmadığını anlayan masum insanlar yakında geleceği söylenen kral peygamberin hayaline düşmüşler.

Mesih Peygamberin gelmesinin yaklaştığı söylendikçe Kral Herot babasız doğacak olan bu peygamberin kendi saltanatını yıkacağını düşünüyor, bundan rahatsız oluyor, halk üzerindeki zulmünü artırdıkça artırıyor.

Kral baskısını artırdıkça halk arasında sürekli gelmesi yaklaşan Mesih Peygamber ile bakire anası konuşuluyordu.

Herkesin zihninde bu bakire ananın benim olacağı düşüncesi vardı. Böyle düşünenlerden birisi de Herot'un karısıydı.

Kraliçe durmaksızın Herot'a benden bahsediyormuş. Herot artık dayanamaz olmuş ve bir gün çok sevdiği kraliçesine zalim yüzünü göstermiş.

– Meryem Meryem deyip duruyorsun. O, İmran'ın küçük kızı, sen ise koskoca bir kraliçesin. Bir daha bu küçük kızı görmek için kapıda bekleyen dilenciler gibi mabedin kapsında beklediğini duymayacağım.

Kraliçenin kalbi bu zalim insandan uzaklaştıkça mabette atar olmuş. Kraliçe de mabedin önünde bekleyen insanlarla umutla sızlanıp beni görebilmek için bekliyormuş:

– Tut ellerimizden Meryem!

Kraliçe beni göremese de görmek umuduyla kapıda beklemesi bile onu huzura kavuşturuyormuş. Bu gidişlere Herot yasak koymuş. Masum bir kadının masum sevgisine bir zalimin zulmü düşmüş. Fakat kraliçe gizlice beni ziyarete gelmeye devam etmiş. Fitne habercileri karsının beni ziyarete geldiğini krala ulaştırmışlar. Kral en sert tedbirleri almış.

Bana karşı mabet yönetiminin tavrı Kral Herot'tan farksız değildi. Artık yaşım on ikiyi doldurmak üzereydi. Halkın Mesih'in bakire anası olarak beni görüyor olması, manevi ve ilmî konularda mabetteki hocalardan önde bulunmam mabetin önde gelen kaimlerini huzursuz ediyordu. İnsanlar Meryem hürmetine dedikçe her geçen gün mabedin önü beni görmek isteyenlerce dolup taşıkça mabedin kaimlerinin bana karşı nefretleri artıyordu.

Benim için endişelenen Zekeriya Peygamberim beni daha güvenli bir yere taşımaya karar verdi.

Zekeriya Peygamberim marangozdu. Mabette bana bir yer yaptı. Bu yeni yer yedi kapılıydı. Akşam olunca Zekeriya Peygamberim bu yedi kapıyı teker teker kilitliyordu.

Yeni mekânıma teyzem El-İşa uzun uzun baktı. Sonra bakışlarını bana çevirdi. “Rabbi onu hazırlıyor” dedi kendi kendine. Gül goncasına benzetti beni. İç içe girmiş. Manevi açma zamanına dek burada yetişmekte olan gül goncası. Tüm bahçıvanların elinden alınmış. Tüm bahçıvanların sahibine verilmiş. Bakımı Rabbi tarafından yapılan bir gül goncası.

Pembe beyaz yüzüme bir daha baktı. Bir ananın vereceği şefkati koydu yüreğime. Bir maneviyat sultanının okuyacağı manevi sırları okudu büyük kara gözlerimde. Bir kişide manevi sırların aşikâr olduğunun gözlerinden belli olacağını teyzem de biliyordu. Onun için manevi âlemi gören gözlere o sırlara eremeyen bakamazdı.

Teyzem kara gözlerimde belli ki ötelere seyre durmuştu...

Mihrap...

Yeni mekânım mihraptaydım..

Mihrap, cemaatin önünde olan yer demektir. Mihrap savaş aletine benzediği için savaş meydanı anlamına da gelmekteydi. Çünkü mihrap en büyük düşman olan nefis ve şeytanla heva ve hevesle savaş alanıydı.

Mihrap çoğul anlamıyla da köşk ve saray demektir. Burası benim manevi saray ve köşüm olacaktı.

Annem Hanne nefis ve şeytanımla ben doğmadan savaşa başlamış, onları benden irak eylemişti. İnsanın ilk mihrabı anne karnıydı.

Mihrabım, mescidin büyüklerinin ve Zekeriya Peygamberimin kaldığı yerin yakınındaydı. Gündüzleri onların Tevrat okuyuşlarını ve ilmî müzakerelerini dinleyebiliyordum. Gecelerini ise ibadetle geçiriyordum.

Sabahlara değin süren namazlarım.. secdelerim.. rükûlarım.. tespihlerim.. zikirlerim.. istiğfarlarım..

Gündüz nakış nakış işlenen ilmî açılımları; gece anbean kalbe dökülen, Rabbe uzanan yakîn halleriyle pekiştiriyordum.

Gündüz ilimle nurlanan kalbim gece ibadetle yakîne tutunuyordu. Gündüz gece ile kavuşmazsa kulluk eksik olurdu.

Allah bütün mahlûkatı gece ve gündüz ibadet eden şekilde yaratmıştı. Gündüz ibadet eden varlıklar güneşin toplanmasıyla yerini gece ibadet edenlere bırakırdı. Varlıklar iki zikri temsil ediyorlardı: Hafî ve cehrî zikir. Gündüz ibadet eden varlıklar cehrî zikrin dervişleriydi; gece ibadet edenlerse hafî zikrin dervişleriydi.

İnsan ise bütün varlıkların üstünde olduğu için gündüzü fikir, geceyi zikir ile geçirmeliydi. Rabbim ne de çok çeşitli duygu vermişti bize. Duygularımızın kimi gececi, kimi ise gündüzcüydü.

Gündüz, akıl ve nefis ile zikrin zamanıydı.

Gecede insanın zikir erleri kalp, ruh ve sırdı.

Gece kulluğun elinden tutmazsa kalp açılmazdı. Ruh uyanmazdı. Sır İlahi sırlara ermezdi. Uykudan arınmış, uykunun ellerinden kopartılmış anlar olmadan kullukta yol alınmazdı. Manevi kemalat gecenin ellerine verilmişti.

Ben de mihrapta gecelerimi anbean zikirle işliyordum.

İbadetten bedenim yorulunca tefekkür için gök kapılarına bakardım. Kudüs'te gökyüzü gece başka bir derinlik kazanırdı. Hiçbir yerde olmayan bir lacivert gökyüzü avize gibi salınırdı. Sema dillenirdi. Gökyüzüne baktığımda içine akıp giderdim. Daha bir coşkuyla ibadete başlardım. Sanki Kudüs dünyanın melekûta açılan kapısıydı. O kapıdan ibadetlerle arşa süzülürdüm..

Kapı

Mihrapdaki günlerim manevi sırların açılımı ile geçiyordu. Her sabah manevi huşunun lezzetiyle başlarken peygamberim Zekeriya “Bismillah!” diyerek yedi kapıyı tek tek açıyordu. Yedi kapının hikmeti vardı. Yedi cennet vardı insanın yedi duygusunu temsil eder gibi. İnsan bu yedi duygusunun kapısından giderdi yedi makamlı cennete. Her cennet mertebesi bir büyüğün manevi zimmetindeydi. İnsan, o büyüklerin ruh dünyasına duygu kapılarını açtıkça ulaşırdı.

İnsanda birinci açması gereken kapı cömertlik kapısıydı. Bu kapının sahibi İbrahim Peygamberdi. İkinci kapımız rıza kapısıydı. Bu kapının mihmandarı İshak Peygamberimizdi. İnsanın Rabbe ulaşmadaki üçüncü kapısı sabırdı. Bu kapıda Eyüp Peygamber otururdu. Dördüncü kapımız hadiselerin işârî manasını bilmektir ki bu kapının da sahibi Zekeriya Peygamberimdi.

Beşincisi yakınlık kapısıydı ki daha gelmemiş Yahya adlı peygamberindi. Altıncı kapımız mana kapısıydı, Musa Peygamberdeydi anahtarı. Yedincisi aşk kapısıydı. Onun da anahtarı yakında gelecek olan Mesih Peygamberin elindeydi. Sekizinci kapı insandaydı. Bu kapı fakr kapısıydı. Kulluğunu her an O'nun huzurunda bilmektir ki bunun anahtarı en son gelecek peygamberdeydi.

Buydu üst üste kilitlenen kapılarımın hikmeti. Yedi duygudan giriş yapıp iç âlemimdeki sekizinci kapı olan kalbimi dünyaya karşı kilitliyordum. Bu kapılardan geçiş ölçüsünde iç âlemin kapıları açılıyordu. O zaman ulaşılıyordu sekiz mertebeli cennet makamlarına.

Yedi kapımın hikmeti yedi nefis mertebesini tek tek aşır sekizinci mertebedeki kalp kapıma ulaşmaktı.

Anladım her gün büyük bir peygamber tarafından açılıp kapanan yedi kapımın yedi anahtarın sırrını.

Yedi kapım Zekeriya Peygamberim tarafından tek tek bismillah diyerek kapanınca kalp kapıma revan olurum “Ya Allah! Bismillah!” diyerek.

Kendime bakardım. Enfüs dairesinde bir âlem vardı. Tüm duygularım “Allah!” diyordu. Tüm zerrelerim “Allah!” diyordu.

Süleyman ile Davud Dedemin ruhaniyetleri sarardı her akşam beni. Sanki ilk tebriği onlar yaparlardı. İlk zikri onlar başlatırlardı.

Davud Dedemin zikrine girerdim. O zikrederken etrafında tüm varlıklar toplanırmış. Hayvanat, ağaçlar, dağlar, taşlar ve insanlar zikredermiş. Zikrin manevi haşyetinden vefat eden insanlar olurmuş.

Akşam olup yedi kapım dünyaya kapanınca açılırdı tüm sırlar.

Gündüz devşirilen hâsılat gecede ortaya saçılırdı.

Bir zikir başlardı gece.

Zikr-i Meryem...

Neler yoktu ki bu zikirde:

Edeb-i Meryem.

İffet-i Meryem.

Sabr-ı Meryem...

Niyaz-ı Meryem.

Tutunurdu nefsim razıyeye.

Anlardım Rabbim razı olurdu Meryem'e...

İtminana ererdi her şey kalb-i Meryem'de.
Her şey zikre dururdu.
Kudüs arşa açılan bir kapı olurdu.

Sıdk Makamı

Gün hayırla ışıldadı.

Gece zikrini hitama erdiren Beytü'l-Makdis gündüz zikri için günün eteklerinden tutmuştu.

Kapılarım Zekeriya Peygamberimin Bismillah zikri ile açılıyordu. Her gün açılan bu kapılar her defasında bana farklı açılışları hatırlatıyordu. Bugün gönül evimin anahtarlarını düşürdü içime.

İnsanın açması gereken ilk gönül kapısı tevhatti. Şirkin her türlüşünü kendinden ırak eylemekti. Bu kapıda sebepler bilinince tevhitte teslimine geçilirdi.

Zekeriya Peygamberim ikinci kapının anahtarını çevirdi. Gönül kapımın ikinci kilidi de açıldı. Bu kapının açılımı tevekküle ulaşmak ile olurdu.

Üçüncü kapının anahtarı tefvizdi. Cüzî iradeni de ona vermek tedbirini terk eyleyip takdiri Hüda'dan bilmekti.

Dördüncü kapının şifresi sabırdı. Sabır etmeye de sabretmekti.

Beşinci kapının anahtarı rıza idi.

Altıncı kapı marifet kapısıydı. Allah'ı isim ve sıfatlarıyla tanıyarak yakîne ulaşmaktı.

Yedinci kapı muhabbet kapısıydı. Bu kapılar açılınca Allah kalplerimizde kendi muhabbetini yaratıyordu. O zaman insanın gecesini ile gündüzü Rabbe yakinde bir oluyordu. Gündüz kalbinde gafletin sıkleti, gece gözlerinde uykunun esareti olmuyordu.

Sekizinci kapı peygamberlerden sonra gelen makam: Sultan-ı insanlıktı. Sıdk makamıydı.

Bunlar hâsıl olunca insanda edep oluşuyor, gönül dünyasının gözü âlem-i gabya açılıyordu. Edep kalbin ahlakı demekti. Ahlakın zahirisi insanlara karşıydı. Batinî ahlak ise kalbin ahlakı idi ki Allah'a karşıydı. Kalp edep ile ahlak sırrına tutunmazsa kalbin cevheri açığa çıkmıyordu.

Onun için zikr-i Meryem'de edeb-i kalp ile iffet-i kalp esastı...

Sekiz Uzun

Akşam manevi sırların loşluğuyla düştü odama.

Kapılarımın kilitlenme vakti gelmişti. Yine tam yedi kapı bir büyük peygamberin yedi ayrı anahtarı ile kilitlendi tek tek. Bugün yedi kapımın sırrı farklı bir şekilde yansıdı içime.

Cennet sekiz kapılıydı.

İnsan sekiz uzvunu hayırda kullandığı zaman buraya girmeye uygun hale gelirdi.

Bu sekiz uzvun yedisi maddi, birisi maneviydi. Yedi maddi uzun nurlanınca sekizincisi de nurlanırdı.

Secdede birleşiyordu bu yedi uzun ve sekizinci bu anda yediyle buluşup yedinin sekizinci sultanı oluyordu. Onun için Rabbim çok secde etmemi emretmişti.

Bunlar iki el, iki ayak, iki diz ve alındı. Bu yedinin secde ile huzura varmasında kalp denen sekizinci uzun huşu ve huzu ile uyanıp Zati tecelliye mazhar oluyordu.

Her kapıyı bir uzvum kabul etmiştim. Dünyaya tek tek kapatıyordum. Her akşam onların dünya ile irtibatlarını kesiyordum.

Dünyaya kapanan her uzvum kalbimi ötelere açıyordu. Bunlar dünyaya kapandıkça manevi uzuvlar Allah'a açılıyordu. Bunların her birini cennetin kapısına koşturmak gerekiyordu. Anladım yedi uzvumuz askerdi, kalp onların komutanı. Askerleri bağladığımız zaman komutan kalp şevke gelip aşka düşüyordu.

Ve o zaman vücut ülkemizin sultanı iş başına geçiyordu.

Ya Allah!

Ya Rahman!

Ya Sultan!

Zekeriya Peygamberim kapılarımı kilitlerken kapanan her kapıda bir uzvumu niyet ederek,

“Ya Hafız!” dedim.

Manevi âlemdeki kapılarıma dönerek,

“Ya Fettah!” dedim.

Akşam siyah peçesini indirmiş, tatlı bir serinlik Kudüs'ün bahar akşamını ilan etmeye başlamıştı.

Her duygum bir esmanın zikrine durmuştu:

Ya Settar!

Ya Gaffar!

Ya Vedud!

Muhaddese

Yine bir gün, geceye kavuşmuştu. Zikir beşiği mabedin buhurdanlıkları yanmaya başlamıştı. Mabedin loş ışıkları penceremden odama düşüyordu. İçeride bir koku hissettim. Meleklerin varlığını önce koku ile hissedirdim. Dünyada olmayan bir kokuydu bu. Bu seferki koku çok daha değişikti.

Ruhumda ayrı bir genişleme oldu. Şimdiye dek görmediğim bir aydınlık, bir ışık huzmesi odamı doldurdu. Odayı anlatılmaz bir sükûnet kapladı. Bir nur yağmurunun altında kalmıştım.

Sağ tarafımda birilerini hissettim. İçim inanılmaz bir heyecanın çarpıntısıyla titredi. Ruhum arşa kanatlandı. Kalbim dünyadan cennete uçtu. İçim saygı dolu bir huşuyla kaplandı. Evet, onlar! İkramlarını aldığım, zaman zaman seslerini duyduğum, benimle sabahlara dek zikreden zikir arkadaşlarım.

Melekler! Aman Allah'ım!

Nurdan damlamışlar. Bu ne kadar aydınlık, bu ne kadar saflık, bu ne kadar huzur verici görüntü!

İçim içime sığmaz olmuştu. Büyük bir heyecan kalbimden bedenime yayıldı. Şaşkınlık ruhumu kuşattı.

Melekler bir müjdenin haberi ile konuşmaya başladılar:

“Ey Meryem! Muhakkak ki Allah seni seçkin kıldı. Tertemiz yaptı.

Dünya kadınlarına üstün tuttu.

Ey Meryem! Rabbine ibadete devam et, secdeye kapan ve Allah huzurunda eğilenlerle beraber rükûa var.”^[14]

Kelamları bir anda ruhuma aktı. Sanki ruhuma akan kelimeler değil, kemaldi. Bir değişim yaşadım. Ruhumda bir milat oldu.

Melekler kaybolmuştu. Aydınlıkları hâlâ odadaydı. Arşa doğru savruluyordum.

Sevinç, içimde tılsım.

Şükür, dilimde zikir.

Kâinat ruhumda dürülmüştü.

O'nun kapısında her daim, fakat şimdi perdeler kalkmıştı. Huzurda iki büklümdüm. Havf ve recanın beşiğinde gidip geliyordum.

Azamet tahtında, izzet kürsüsündeyim. Celal sağanağında cemal gülleri devşirmedeyim..

Demek Rabbim bana emir ediyordu:

“Secde ve rükû et! Hem de rükû ve secde edenlerle birlikte.”

Rabbim, rükû ve secde etmeyen kim var? Her an tüm kâinat, tüm melekler senin huzurunda secde ve rükûda. Sana her an itaatte.

Rabbim! Ruhum her an senin huzurunda secdede, kalbim her an sana rükûda, cismim namazda.

Anladım Rabbimin istediğini. Artık kâinat bir mescitti benim için. Beytü'l-Makdis'te değil, kâinat mescidinde tüm varlıklarla, tüm meleklerle, tüm peygamberlerle rükûa varıp secde edecektim.

Anladım cemaatin sırrını:

Kâinat cemaatinde cem olmaktı...

Rabbim sırrını gecelerde aşikâr ediyordu.

Kâinatın zikrine girdim.

Rükû ettim Kudüs'teki tüm varlıklarla.

Secdeye vardım gelmiş ve gelecek bir Allah'a iman edenlerle.

Zikrettim tüm âlemlerle, vücudumun tüm zerreleriyle.

O vakit cem oldum tüm yaratılmışlarla.

Benliğim kalmamış, varlığım tüm yaratılmışlar kadar genişlemişti. Cem sırrına tutundum cemaatle. Cem, Allah’la aramıza koyduğumuz ayrılığın gayrılığın, sen ben davasının gitmesiydi.

İçim kanatlanıp sanki arşa vardı. Sevincim tüm âlemleri tuttu. Rabbim bana haber göndermişti. Bu anlatılmaz bir duyguydu. Öyle ki yemek, içmek, uyumak duygularım tamamen silinip gitti. Artık gecem gündüzümle denk oldu. Sabahlara dek rkya varıp secde ediyordum. Akşamlara kadar O’nu zikrediyordum. Kalbimde Rabbimin her an tecellisine yakn hâsıl oldu. Ayaklarım yerden kesilmiş, varlığım dünyayı hissetmez olmuştu.

Artık meleklerle konuşuyordum. Meleklerle konuştuğum için bana meleklerle konuşan anlamına gelen yeni bir isim verdiler:

“Muhaddese...”

Odacık

Yıllar var ki dışarı çıkmamıştım. Çıkma ihtiyacı da hissetmiyordum. İnsanlar, Meryem'in canı sıkılmıyor mu diye teyzem El-İşa'ya soruyorlarmış.

Can ne için sıkılır ki? Canın sahibi onu sıkar.

Can her zaman Rabbine firar etmek ister, onu dış âlemle kelepçeleyip nefis kafesine koyarsan can da sıkılır.

Kadın için odacık, can kuşunun nefis kafesinden salıverildiği yerdir. Küçük ama lâmekân olan meydandır.

Kalp de odacık değil midir?

Kalp odacığında mutlu olur insan.

Teyzem El-İşa'nın yüzüne baktım. O da benim gibi düşünüyordu. Teyzemin beyaz örtüyle çevrelenmiş duru beyaz yüzüne bakarak içimi aktardım.

– Ah teyzeciğim! Bilseler şu odacıktaki genişliği hiçbir yere çıkmak istemezler. Dünya onlara dar gelir.

Nasıl kalp odacığımın dost Sultanını bırakıp dışarıda dost ararım, arkadaş ararım.

Teyzem evet der gibi başını sallayarak dedi:

– Kadın evden firar edince her şeyle bağları kırılır.

Teyzem ne güzel tespit etmişti. İkinci anneciğime gülümseyerek dedim:

– En önemlisi teyzeciğim, kadının dışarıda gönül bağı kırılır.

İnsan kalbine sığıdığı kadar bulunduğu kalıba sığar. Kalbine sığıdığı kadar da kâinata sığar. Kalp insanın varlık âlemidir.

Teyzemin yaşlı gözlerine baktım. Eşi Zekeriya'ya hürmetini, onun da teyzeme karşı şefkatini hatırladım. Allah kadınların eline erkekleri esir etmek için itaati vermişti. İtaat kullukta da ince bir sırdı. Bu sırrı Allah, kadın kalbine koyarak kendine daha çabuk yaklaştırıyordu.

Teyzem şaşırılmıştı. Sordu:

– Bunları nereden öğreniyorsun Meryem?

– İlm-i ledün teyzeciğim, dedim. Kalbi ona bırakırsan, nefisten geçip eneden sıyrılırsan Allah kendi öğretir her şeyi. O, Alîmdir. O, has kullarını başka âlimlerin ellerine bırakmaz.

Teyzem beyaz yüzünde şefkati yaşmak ederek bakındı.

Sessizlik, kelamı elimizden aldı.

Teyzem gitmek için kapıya yöneldi. Tekrar dönüp odacığıma baktı.

– Nasıl bir huzur; Meryem, dinleniyorum bu küçük odacıkta, dedi.

Cevap vermedim, ben de onun arkasından baktım.

Odacıkta değil, kalpte dinlenirdi insan. Her kadının odası onun kalbiydi. Kadının evindeki huzuru da kalbi kadardı.

Kırılğan Kemikler

Kudüs karıştı.

İnsanlar fitne ve fesadın ipinde sürükleniyordu. Zekeriya Peygamberim hem insanları manevi yönden irşada devam ediyor, hem de Beytü'l-Makdis'in başkanlığını yapıyordu. Çok yaşlanmıştı. Şam'da yıllardır zindanda yatan amcaoğulları Kudüs'e dönmüştü. Zekeriya Peygamberim bu akrabalarının şerrinden emin değildi. Kendisinin vefatından sonra onların Beytü'l-Makdis'in başkanı olarak düşünülmesi onu çok rahatsız ediyordu. Kendisinden sonra hayırlı, Hakk'a davet eden bir çocuk bırakamamaktan üzgündü.

Zekeriya Peygamberim her geçen gün Beytü'l-Makdis'te artan fitne ve fesadın manevi sorumluluğu ile eziliyordu. Sanki her gün biraz daha yaşlanıyordu. Başında gençliğin ellerinden tutan tek bir siyah tel kalmamıştı.

İhtiyarlık şafağında ayrı bir nuraniyetin tezahürü vardı üzerinde. Yaşlılık maddi gücünü giderirken manevi gücünü katbekat artırmıştı.

Zekeriya Peygamberim ihtiyarlığında bu sıkıntılarla dertlenirken bir gün benim yanımda yine değişik yiyecekler ve meyveler gördü.

İçine, düşündüğü acıların duası düştü. Rabbinin gücünün her şeye yetebileceğine dair yakîne tutundu. "Meryem'e yazın kış meyveleri, kışın yaz meyveleri gönderen Rabbimin kudreti isterse her şeye yeter" deyip o kapıya ıztırar ile yöneldi. Allah'a sadık bir kul, kendine salih bir evlat için kırılğan kemiklerini şefaatchi yaparak istedi:

"Ey Rabbim! Artık benim kemiğim yıprandı.

Başım ihtiyarlıkla tutuşup saçlarım aklandı.

Sana ettiğim dualarımda da, ey Rabbim, ben hiç mahrum kalmadım.

Şimdi arkamda bırakacağım akrabalarımın endişeye ediyorum.

Hanımım ise kısırdır.

Sen yüce katından bana oğul bağışla.

O, hakkı tebliğde bana ve Yakup ailesinden kalan manevi mirasa varis olsun.

Ey Rabbim! Onu rızana kavuştur!"^[15]

Zekeriya Peygamberim için için ağlar. Kırılğan kemikleri yorgundur. İhtiyarlığın hastalık kefeni ile sardığı zayıf bedeni güçsüzdür.

Allah aracı meleşini hemen bu halim peygamberine gönderir. İbadet etmekte olan Hz. Zekeriya'ya Cibril seslenir:

"Allah buyurdu ki:

'Ey Zekeriya! Biz seni Yahya adında bir evlatla müjdeleriz ki, bundan önce bu ismi hiç kimseye vermedik.'"^[16]

Zekeriya Peygamberim şaşkındır, mahcubiyetle sorar:

"Rabbim! Benim nasıl çocuğum olabilir ki?

Hanımım kısırdır.

Ben ise, ihtiyarlığın son haddine vardım!"^[17]

Kadir-i Mutlak olan Allah cevap verir:

"Öyledir. (Fakat) bu benim için pek kolaydır. Bundan evvel de, hiçbir şey değilken seni Ben yaratmıştım."^[18]

Zekeriya Peygamberim bu hususta Rabbinden bir nişan ister. Yaşlı kadının hamile olduğu nasıl

anlaşılabacaktır?

Allah der:

“Senin nişanın, sapasağlam olduğun halde, sade bir işaretten başka, üç gece insanlarla konuşamaman, insanlara üç gün söz söylememendir.”^[19]

Zekeriya Peygamberim mescitten çıkar. Olanları kavmine anlatacaktır. Fakat konuşamaz. Rabbinin dediği gerçekleşmiş, konuşmak istediği halde konuşamamaktadır. Kelamın sahibi O’dur. Zekeriya Peygamberimde kelam kurur.

Her şeyin işaret manasının sırrını yüklenmiş Hz. Zekeriya insanlara sabah akşam Rablerini tespih etmelerini işaret eder.

Halkı büyük bir sevinç kuşatır. Zekeriya Peygamber baba olacaktır. Rabbin haber verdiği hayırlı bir evlat ve Mesih’i müjdeleyecek bir peygamber doğacaktır.

Halk tespihe başlar, zikre durur.

Fitne fesat bir müddet kesilir.

Yahya Peygamberin âlem-i ervahtan anne karnına nüzulü tüm halkın zikir ve tespihleriyle karşılanır.

Allah ne kadar lütufkâr olduğunu gösterir. Doğacak çocuğa Rabbimiz, “Allah lütufkârdır” manasına gelen bir isim verir:

“Yahya...”

Perde

Perde saklayandır, gizleyendir. Perde kadının kolu kanadıdır. Namahremlerden gizlemek, kem gözlerden ırak eylemek, hayâsını açmayıp edebini muhkem eylemek için perde kadının can yoldaşdır.

Sırrıdır kadının perde. Mahremiyetidir. Yaşmağıdır.

Yaşım on ikiye gelmişti. Mihrapta bir perde çektim. Zekeriya Peygamberim gelince perdeyi gördü ve hicabımı anladı. Artık o geldiği zaman perdenin arkasından görüşüyordum.

Rabbi bulmak için edep gerekirdi. Edep Allah'ın isimlerini insanda açığa çıkaran tılsımdı. Allah'ın her ismi edep aynasında görünürdü. Edep, imandı onun için. Edebin bir anlamı da hicaptı. Hicabın bir anlamı da perde.

Âdem Babamız ile Havva Anamız Rabbin istemediği meyveye uzanınca ilk günahla Rabbin esma bağlantısına perde çektiler. O zaman hicapları açıldı.

Âdem Baba utandı...

Havva Ana utandı...

Cezaydı örtüsüzlük...

Rabbinden uzaklaşmanın ölçüsü oldu örtüsüzlük.

Dualara tutundum. Bildim edep her yerde hakkın nurunu ayan görmektir. İnsan, Rabbin nurunu aşikâr gördüğünce edeplenirdi.

Rabbimiz ile aramızdaki perdeleri kaldırmak için günahlarla aramıza perde koymamız gerekiyordu. Günahlarla aramızdaki birinci perde de kadın ve erkek arasına konan hicap perdesiydi.

Artık tek tanıdığım, konuştuğum erkek, teyzemin yaşlı kocası peygamberim Zekeriya ile de arama hicabı çekmiştim.

Kadın, cemalin yansıma yeri idi. Kalpteki Rabbimizle olan perdeleri kaldırmak için kadının hayâ perdesiyle cemalini perdelemesi gerekirdi.

İffet-i Meryem...

Rabbimin müjdesi gerçekleşmiş, El-İşa Teyzem hamile olmuştu. Doksan sekiz yaşındaydı. Mescide geldi. Rabbin kudreti ona ayrı bir güzellik, sanki ayrı bir gençlik vermişti. Kendini Sâre Anneye benzetiyordu. İhtiyarlığında verilen bir bebek. Elbet rahmeti bol, ahlakı güzel, kadri yüce, kulluğu zirvede olacaktı.

Teyzemle, annem Hanne'yi hatırladık. O da beni yaşlılığında doğurmuştu. Teyzemle doğacak bebek hakkında konuştuk. Bu bebeğin yakında gelecek Mesih Peygamberin müjdecisi olduğu ve en önemli özelliğinin iffeti olacağını Rabbimiz bildirmişti.

Büyük bir sevinç teyzemle beni kuşattı. Allah tarafından müjde edilen bir bebeğin şükrü teyzemde her daim sürüyordu.

Bebek için iffet duasına durduk. Bebeğinin her anını dua dua, zikir zikir işleyen teyzeme dedim:
– Teyzeciğim, iffetin örneği, Musa Peygamberin eşi olan Şuayp Peygamberin kızı ve onun kız kardeşidir.

Teyzemin beyaz yüzü daha da beyazladı, büyük kara gözlerine merakın heyecanı oturdu. Cevap bekleyen bakışları üzerimde odaklaştı.

– İffetin çok incelikleri var, dedim.

Teyzem anlatsana der gibi baktı. Anlattım:

– Musa Peygamber Medyen suyunun başına gittiğinde bir kısım insanları hayvanlarını sularken buldu. Onların gerisinde ise iki kadın hayvanlarını sulamak için beklemekteydi. Musa Peygamber onlara sordu:

“Niçin hayvanlarınızı sulamayıp bekliyorsunuz?”

Kızlar Musa Peygambere dediler:

“Babamız yaşlıdır. Hayvan sulamaya gelemediği için biz geliyoruz. Suyun başından çobanlar gidinceye kadar bekliyoruz.”

Kadın, erkeklerin bulunduğu yere girmiyor. Aynı durum erkek için de geçerli. İffetin birinci şartıydı karşı cinsin bulunduğu ortamdan irak olmak.

Teyzem, çok şükür diyerek iç geçirirken sordu:

– Sonra ne olmuş Meryem?

– Musa Peygamber onların hayvanlarını suladı, sonra bir gölgeye çekildi.

Kızlara yardım etti; fakat konuşmadı. Kızlar da Musa'nın yardımına teşekkür etmedi. Çünkü bu durum kadın ve erkeği birbirine yakınlaştırırdı.

Kızlar gitmişti. Mısır'dan kaçıp buraya gelen Musa Peygamber yorgundu. Rabbine dua etti:

“Ey Rabbim, bana ihsan edeceğin her hayra ihtiyacım var.”

Teyzem hüznle baktı:

– Peygamberlerin çileli hayatı, dedi.

Teyzeme onaylayarak baktım.

– Evet teyzeciğim, nefsin kabuğu çile ile çatlıyor, dedim ve Musa Peygamberimin iffet kıssasını anlatmaya devam ettim:

– Musa Peygamberin duası bitmişti ki o kızlardan birisi utanarak yanına geldi. Babasının hayvanları sulama bedelini vermek için kendisini çağırdığını söyledi.

Kız utanarak konuşuyordu. İffetli kadın erkekle konuşurken utanır. İffetin kadın için şartlarından birisi de konuştuğu erkekten çekinmesi, pervasız konuşmaması, kısa konuşması, konuşurken gülmemesi ve samimi olmamasıdır.

Kız, babasına “Onu çoban olarak tutalım” dedi. Bunu söylerken de Musa Peygamberin adını söylemedi ve tanıtıcı vasıf belirtmedi.

Teyzem şaşırmişti.

– Meryemciğim, bunda ne var ki? Erkeğin ismini söylememekle iffetin ne bağlantısı var?

– Teyzeciğim, bilmez misin, bir kadının veya erkeğin birbiri hakkında tanıtıcı şekilde konuşmaması ve başka kişilere bahsederken isimlerini söylememesi iffetin kemal noktasıdır.

İffeti muhkem birisi, mahremi olmayan birinin ismini kelimasına sokmuyor. Öyle bir iffet ki sonunda o kız peygamber eşi oluyor.

Teyzem edeple baktı ve dedi:

– Bunları aslında yapıyoruz Meryem’im ama iffet olarak düşünmemiştim. Bunlar insanın içerisinde olan duygular.

İffette insanın yetişme ortamı önemliydi. Teyzem El-İşa da Zekeriya bahçesinde yetişmişti.

– Şuayp Peygamber, Musa Peygamberin iffetini öğrenmek için kızına sordu:

“Safura, onu neden çoban olarak tutalım?”

Safura babasına dedi:

“Çünkü o, on erkeğin taşıyabileceği kayayı kaldırdı. Ben onunla gelirken de önünden yürüyordum. Bana dedi ki:

‘ Arkamdan gel, ben yoldan sapacak olursam bir çakıl taşı at ki onunla yolu bileyim ve doğru yoldan gideyim.’”

El-İşa Teyzem masumiyetle baktı. İkimiz de duygumuza, hayalimize, kalbimize, kelimamıza hiçbir namahrem gölgesi düşmediği için, iffetimiz muhkem olduğu için şükrettik.

İffet-i Kalp

Tevrat okuyordum. Bir taraftan da iffetin sırlarını tefekkür ediyordum. İffetin aslı neydi? Neden birbirlerine helal olmayan kadın ile erkeğin sınırları bu derece kesin biçilmiş, sınırların en ufak aşılması her iki taraf için de iffetsizlik addedilmişti?

Sanki bugün içime Musa Peygamberimin kıssasından iffet sırrı düşmüştü. Teyzem de bunları düşünüyormuş gibi bana sordu:

– Meryem, iffetin dereceleri nedir?

Gülümsedim. Uzun elbisemin altından ayaklarımı kurtardım ve yanına yürüdüm.

Teyzem parlak kara gözlerimin içine baktı.

İffetin o kadar çok dereceleri vardı ki. Kalbime düşenleri teyzeme kelimelerle söyledim:

– Dilin, bakışın, elin, ayağın; bütün vücut azalarının iffeti var. Dilin iffeti malayani konuşmamaktır. Gözün iffeti onu Allah için tefekkürde kullanmaktır. Kulağın iffeti haram kelam duymamaktır. Ayağın iffeti haram için adım atmamaktır, hep Allah yolunda olmaktır. Hayalin iffeti namahrem gölgesini oraya düşürmemektir. Fikrin iffeti O’ndan gayrısını zihninden kovmaktır.

Teyzemin beyaz yüzü iyice aydınlanmıştı. Benim zikrimle beraber ilm-i kifayette de ilerlediğimi görmesi onu sevinç içinde bırakmıştı.

– Teyzeciğim, dedim. Uzuvarımızın ve duygularımızın bu kısımlarında iffet problemi olursa kadın ve erkek birbirini görmekten sakınmaz. Ama asıl bir yerin iffeti önemlidir.

Nedir der gibi baktı teyzem. Analığın sırrı vurmuş nur yüzüne bakarak söyledim:

– Kalbin. İffetin temsilcisidir o. İffet-i kalp.

Teyzem şaşırılmıştı.

– İffet-i kalp nasıl olur, diye sordu.

Nasıl helalin olmayan birisiyle herhangi bir münasebet iffeti gideriyorsa kalbe de Allah’tan başkası helal değildir. O’ndan gayrı oraya her ne girerse kalbin iffeti gider.

Teyzem kalp iffetini sanırım daha önce duymamıştı. Kalbin iffeti olur mu gibisinden bakındı.

– Teyzeciğim, dedim. Diğer duygularımızdaki iffet kemal noktasına gelince kalbin iffeti oluşur. Kalp Allah’ın mahremidir. Tüm namahremeleri oradan atınca kalbin iffeti tamam olur. Kalp iffete erince Hakk’a yürür. Kalpler O’na gitmekte sıkıntı yaşıyorsa bil ki iffet sorunu vardır.

Teyzem El-İşa bebeği için iffetli kalp duasına durmuştu. İffet-i muhkem bir kadın elbette yavrusunun iffetini daha doğmadan düşünürdü. Bebeğin iffeti anasınınki kadardı.

Teyzem sordu:

– Meryem, bebeğin iffeti için ne yapmalı?

Her ikimizin de hayali küçük bebeğe akmıştı. Doğmadan sevmeye başlamıştık onu. Kendisinden önce sevgisi gelmişti kalplerimize. Kendisinden evvel şefkati zahir olmuştu içimize.

– Bebeğin iffeti anne babasınınki ne kadarsa o kadar olur. Hele de hamilelik döneminde anneye düşen bir bakışın bile çocukta tesiri vardır.

– Ne gibi?

– Kötü ahlak gibi...

Irz-ı Muhkem

Vaktin öğleye erdiğini küçük pencereden giren güneşin ışıkları belli ediyordu.

Teyzem bana sık ziyarete gelmezdi. Fikrimin dağılmaması, uzletime halel gelmemesi için. Bu defa bebek müjdesini getirmişti. Biraz uzunca kaldı.

Çok dingin bir haldeydi. Bana bakıp,

– Rabbimiz bizi ne kadar seviyor, kutsal kitapları ile bize eski peygamberlerden ders veriyor, dedi.

Teyzemin her an öğrenme ve her an ibadet etme isteğiyle dolu gayretini hayranlıkla seyre dururken cevap verdim:

– Onlara benzememizi istiyor teyzeciğim.

Teyzem ibadet etmeye başladı. Ben de iffet duasına tutundum.

Rabbim, beni iffeti muhkem kullarından eyle! Tüm peygamberler bu duayı etmişler. Peygamber özelliğidir iffet. Hele de kadında. İffet kadının güzelliğinin zekâtıdır. Bu zekâtı burada ödediği nispette olacak kadının ahretteki güzelliği.

Teyzem belli ki bu günlerde bu konuyu çok düşünüyordu. Çünkü Rabbi doğacak bebeğinin özelliğini iffet olarak müjdelemişti. Düşüncelerinden ayrılıp başını bana çevirdi. Anladım, kelamı soru yüklü olacaktı.

– Meryem, hayâ mı öndedir, iffet mi?

– Teyzeciğim Hazret-i Lokman’a da oğlu benzer bir soru sormuş. Demiş ki:

“Ey babacığım! Edep, asalet, mal ve ilimden hangisi daha üstündür?”

Hazret-i Lokman oğluna demiş:

“Edep asaletten, ilim maldan hayırlıdır.”

Oğlu, Hazret-i Lokman’a tekrar sormuş:

“En iyi haslet nedir?”

“Dindar olmaktır.”

“Peki babacığım, bu haslet iki olursa?”

“Dindarlık ve mal sahibi olmak.”

“Üç olursa?”

“Dindarlık, mal ve hayâ.”

“Dört olursa?”

“Dindarlık, mal, hayâ ve güzel ahlak.”

“Beş olursa?”

“Dindarlık, mal, hayâ, güzel ahlak ve cömertliktir.”

“Altı olursa?”

Lokman Hekim, oğlunun sorusunun devamını bitirecek kelamla cevap vermiş:

“Oğlum, bu beş haslet kimde olursa, o kimse takva ehli, temiz bir kimsedir, Allah’ın dostudur, şeytandan uzaktır.”

Teyzem tatlı tatlı yüzüme bakıyordu. Analığı tattığım, öksüzlüğümü giderdiğim bu nur yüze doyusuya baktım ve dedim:

– Teyzeciğim, hepsi birbirine kaynaklık eder ama iffeti besleyen hayâdır. Hayâsızlık insanı küfre götürür. Hayâ da iffet ile beslenir. Şeytanın özelliği hayâsız olmasıdır. Gerçek hayâ kullardan değil, Allah’tan utanmaktır. Meleklerin varlığını hissedip onlardan hayâ etmektir.

Allah’tan hayâ eden kalp iffetli olur. Kalbinde hayâ olanın hayali bile iffetli olur.

Ahlak hayâdır teyzeciğim, hayâ da iffettir.

Teyzemin gözleri buğulanmıştı. Bana hayranlıkla bakarken,

– Meryem, sen kemalin zirvesine uçmuşun, sen kadınların ırz-ı muhkemisin, sen iffet çiçeği, nebat-ı İlahisin yavrum, diyordu.

Ateşteki Çiçek

Teyzem iffet tanımlamama hayran olmuştu.

– Meryem dedi. Yaşadığını anlatıyorsun. Bu mescitte kaç tane erkek çocuğu var, biliyor musun?

Cevapsız kalan sorusuna kendisi cevap vererek konuşmasına devam etti:

– Tam dört yüz. On yıla yakın buradasın, ismini bildiğin birisi var mı?

– Hayır.

– Bir tanesi ile konuştun mu?

– Hayır.

– Bir tanesini gördün mü?

– Hayır.

– Zihninden, hayalinden burada erkeklerin var olduğunu geçirdin mi?

– Hayır. Teyzeciğim, Allah Kuddüs'tür, dedim. Hem “Ya Kuddüs!” deyip hem de kalbimizi, hayalimizi kirletirsek sahtekâr olmaz mıyız?

Teyzem yüzüme gülerek baktı.

Rabbime karşı iffetsizlik yapamam. Kalbime, gönlüme, hayalime düşecek bir şey Rabbime karşı iffetsizliktir.

Her dem “Ya Mâni!” diyorum. Onun dışında her şeye karşı kalbime siper koyuyorum. Namahremim girmesine mani oluyorum.

Kalbimin esma sarayı olmasını istiyorum. Rabbimin varlığını orada her an öyle hissediyorum ki, hayâmdan iki büklüm oluyorum.

Teyzem uzun entarisini toplayarak oturduğu yerden kalktı. Artık gitme vakti gelmişti.

– Meryem'im, sen Hafız isminin timsali, Kuddüs isminin yansımasıdır, dedi.

İkimiz de ayaktaydık. Teyzem ellerimden tutmuştu. Kendi gözlerine benzeyen kara gözlerime bakarak konuşmaya devam etti. Sanki konuşmasıyla ana duası eder gibiydi:

– Meryem'im, dedi. Meryem'im..

Teyzem gözlerinden süzülen yaşlar avuçlarındaki ellerime değdi. Sanki bir taze çiçeğe sonbahar yağmuru düştü. Ellerimi avuçları içerisinde daha da sıkarak şefkatini içime ekti, sevgisini kelam etti.

– Sen çiçek-i İlahisin. Allah seni bir çiçek gibi yetiştirdi. Senin manevi kokun kıyamete dek kadınları saracak. Sen kadınlığın iffet gülüsün. Sen kadınlık sultanı hayâ tacısın.

Sen iffet çiçeğisin.

Mahremiyet çiçeğisin.

Ahret çiçeğisin...

Kalp çiçeğisin...

Sen edep çiçeğisin...

Sen meleklerin çiçeğisin...

Sen çiçeklerin en güzeli, en mahremisin...

Hiçbir namahremim atf-ı nazar etmediği mahremiyet çiçeğisin.

Sen esma çiçeğisin...

Sen Rabbin yetiştirdiği çiçeksin.

Sen çiçek-i Rabbanisin.

Sen İbrahim Peygamber gibisin. Nemrut onu ateşe atmıştı. Ateş onu yakamamıştı. Dört yüz erkeğin içinde iffetin, mahremiyetin, hayânın çiçeğisin.

Sen ateşte açan çiçeksin...

Sen kalp çiçeğisin, iffet-i kalpsin.

Müjde

Rabbimin cemaatle rükû ve secde emri üzerine kâinat cemaatinde cem olmuşum. Mihrabım kâinat kadar genişlemişti. Bütün his ve duygularıyla tüm kâinatı peşimden sürükleyerek o kapıya revan olmuşum.

Tüm meleklerle rükû edip tüm kâinatla secdeye varıyordum.

Odama değişik bir aydınlığın parlaklığı vurdu. Gül kokuları etrafı sardı. Kalbim manevi bir haşyetin mutluluğu ile çırpındı.

Bildim. O dostlardan önce aydınlıkları ve kokuları gelirdi. Misafirlerim gelecekti. Edebî hal her yeri kuşattı. Etrafta hissettiklerim kendini aşikâr etti.

Melekler!

Bu defa daha farklıydılar. Bir müjdeyle muştular.

“Ey Meryem! Allah, seni, ‘Ol!’ emriyle yaratacağı bir oğul ile müjdeliyor. Onun adı, Meryem oğlu Mesih İsa’dır. O, dünyada ve ahrette büyük bir şerefe ve Allah katında yüksek bir dereceye sahiptir.

O hem beşikte iken, hem de yetişkin iken, insanlarla aynı şekilde konuşur ve Allah’ın salih kullarındandır.”[\[20\]](#)

Şaşırdım. Meleklerle hayretle baktım. Sordum:

“Benim nasıl çocuğum olabilir? Bana hiçbir insan el sürmemiştir.”[\[21\]](#)

Melekler, Allah’ın kendilerine bildirdiklerini, soruma cevap eylediler:

“Evet, öyledir. Lakin Allah dilediğini yaratır. Bir şeyi murat ettiği zaman O’nun işi sadece ‘Ol!’ demektir, o da olur.”[\[22\]](#)

“Allah katında İsa’nın hali Âdem’in yaratılışı gibidir. Allah onu topraktan yarattı, sonra ona ‘Ol!’ dedi, o da oluverdi.”[\[23\]](#)

Sustum...

Acı ve mutluluk son raddeye gelince kelam hamûş olurmuş. Kalp konuşunca kelamın dili tutulmuş.

Maddi ve manevi rızıkla gelen melekler bu defa başka bir rızkın müjdesini getirmişlerdi. Geleceği beklenmekte olan peygamberin anneliği ile müjdeleniyordum. İsmi de Rabbim tarafından verilmişti.

İçime heyecan, omuzlarıma büyük bir vazifenin ağırlığı düştü.

Kalbim bir anda arşa yükseldi. Sanki bedenim dünyadan geçti. Müjdenin ağırlığı ile mutluluğu birbirine denk geldi.

Celal ile cemali aynı anda hissettim.

Sabır ettim...

Hamd ettim...

Bekledim...

Melekler İlâhi müjdenin sevinciyle ayrıldılar. Geride kokuları ve manevi hazları kalmıştı.

İçim büyük bir bahtıyarlığın şükrüne durdu.

İbadetlerim şükürle bereketlendi.

Rabbime imanım sonsuzdu.

İtaat ettim.

Boyun büktüm, kudretini intizar ettim.

Meleklerden ve Rabbimden bir genç kız mahremiyetiyle utandım. Hayânın kabzı tenime vurdu. Sevinç ve edep beyaz yüzümde güllendi.

Cevher-i Kâinat Üfleniyor...

Cem hakikatindeyim.

Tüm fikri, niyeti Rabbinin huzurunda toplama haliydi cem hakikati. Ayrılığı gayrılığı giderip seni beni yok edip biz olma haliydi. Cem hakikatine ulaşıldığı zaman dualar hemen kabul olurdu.

İbadetlerim kâinatla cemdi, mihrabım tüm âlemlerle.

Vakit akşamın ucunda salınıyordu. Gün manevi aydınlıklar için toplanırken ruhumun manevi âlem yolları açılıyordu.

Rabbim, varlık için gece yeterdi. Geceler olmasa varlık eksik kalırdı. Geceler olmasaydı ibadet yavan, kulluk kifayetsiz ve keyfiyetsiz olurdu. Gecelerde insan başkalaşıyor, ibadet başkalaşyordu.

Gece, sırrını kalpte aşikâr etmezse kulluk kısırlaşıyordu.

Gecelerimi gaflet karanlığından irak eylediği için Rabbime şükrettim.

Mihrabım loş bir aydınlığın sarkacındayken değişik bir halin ürpertisiyle doğruldum. Meleklerin aydınlığını ve kokusunu bilirdim.

Bu farklı bir haldi. Sağ tarafıma dönüp baktım.

Korku içimde yangın...

Gözlerim korku ile çaresiz.

Kalbim korku ile durmuş.

Dizlerim korku ile mecalini kaybetmiş.

Dilim korku ile kelama ebter olmuş.

Korkunun tüm uzuvlara bir anda aynı güçte tesirini ilk kez bildim.

Karşımdaki gence korkunun dehşetiyle baktım.

Buraya Zekeriya Peygamberimden başka kimse giremezken ve onunla da artık perde gerisinde görüşürken bu delikanlı da kimdi? Nasıl gelmişti buraya? Sanki bir kaybedişi, bir yok oluşu hissettim. Bir genç kız için en büyük tehlike, hele de iffeti muhkem bir genç kız için olabilecek, görülebilecek, karşılaşılabilecek, başına gelebilecek en kötü durumdu.

Gözlerim günahın yansımasından korkarak bakışlarımı yere eğdim. Gözüme bir haram bakış değmemeliydi. Bu gözlerle Rabbimi görmek isterken günah oraya nasıl değerdi?

Bu gözler değil miydi Basîr'in aynası? İlk önce gördüğüm haramı Rabbim görüp sonra bana gösteriyordu. Nasıl O'nun görmesi ile harama bakardım?

Utandım.

Hayatımda utanmadığım kadar utandım.

Korktum. Hayatımda korkmadığım kadar korktum.

Bir erkekten kadın, iffeti kadar korkardı. Her zerrem korku ile tir tir titredi. Yusuf'un Züleyha'dan korktuğu kadar korktum. Yusuf kaçmıştı. Ben kaçmak için dizlerimde derman, bedenimde can bulamadım.

Bildim kadının namahrem erkekten neden bu denli korktuğunu. İsm-i Hafız'ın sırrıydı kadın. O isme düşecek bir gölge için korkardı kadın. O ismin aynasına bir gölge düşünce de arş sarsılır, ism-i Hafız hicap ile hicaba girerdi.

Allah'ım, Yusuf Peygamberimin Züleyha'dan sana sığındığı gibi ben de Sana sığınırım.

Aman Rabbim, iffetime degecek bir noktadan sana sığınırım. İffet lekesi düşen bir ruha manevi yollar kapanır.

Toplandım.

Sanki kâinatla beraber toplandım.

Hayâmda cem oldum.

Küçüldüm.

Büzüldüm.

Mim oldum.

Varlığım mimin secde haline döndü. Ruhum o kapıda secdeye indi.

Korku aczimi aşıkâr etti.

Korku ile tüm uzuvlarım büzüldü, adeta içimde dürüldü.

Korkunun toplama sırrını ilk kez fark ettim. Bedenimde dürülürken Rabbimin huzuruna gittim.

Korkunun kaçırmasından Allah'a firar ettim. Varlıkta sıkılıp yerle gökleri geçip O'nun huzurunda yok oldum.

Allah'ım, Sana sığınırım!

Genç ne denli korktuğumu, beni ne kadar korkuttuğunu görmüştü. Rabbime sığınmamı gence kelim etti:

– Senden Rahman'a sığınırım. Allah'tan korkuyorsan bana dokunma!^[24]

Genç, edeple baktı:

– Ben Rabbinin bir elçisiyim. Sana tertemiz bir oğlan bağışlamak için geldim, dedi.^[25]

Şaşırmışım. Nasıl oğlum olabilirdi? Ben evli değildim. Korkunun kelamı kuruttuğu dilim kelama durdu. Gence dedim:

– Benim nasıl oğlum olabilir? Bana hiçbir beşer dokunmamıştır; ben iffetsiz biri de değilim.^[26]

Genç merhametle bakıp,

– Evet, öyledir. Rabbin buyurdu ki: Bu benim için çok kolaydır. Biz onu insanlar için bir ayet ve tarafımızdan bir rahmet kılacağız, dedi.^[27]

Rabbimin emrine itaatle sustum.

İçimde sanki yaratılmayla açılan âlemlerin toplanması vardı. Kıyamet böyle mi olacaktı? Bir küçük varlıkta her şey cem mi edilecekti? Kâinatın ne derece küçük olduğunu anladım. Kâinatı aştım. O daralma ve o sıkılma ile ruh çekirdeğim çatladı.

Haşir de böyle olacaktı sanırım. Ruh çekirdeğinin açılımı için âlemlerin kabuğu celal ile kırılacaktı.

Ezildim. Sanki tüm âlemlerin altında bedenim kül duman oldu.

Ağırlığın etkisiyle nefes almakta zorluk çekiyordum.

Genç bekliyordu.

Bekledi.

Bendeki ruh hali düzelene kadar bekledi.

Rahatlamışım.

Genç olduğu yerden kıpırdamadan bana yöneldi.

Yalnız üfledi...

Anladım gencin Rabbimin gönderdiği olduğunu.

Saygı ile durdum. Hayâ ile yere baktım.

Korku içimde celal...

Sevinç içimde cemel...

Arşın haşyeti ruhumda kemal...

Genç yalnız üfledi.

Bir şifa duasını üfler gibi.

Yalnız üfledi...

Bir serinlik yelpazesini salındırır gibi.

Yalnız üfledi...

“Kün” emrini hava ile taşır gibi.

Yalnız üfledi...

Hayy ismini içime akıtır gibi.

Kâinatın cevheri bende dürüldü.

Celal ve cemalin berzahındaydım.

Titredim...

İlahi Yük

Sırrım kalbimdeydi.

Bedenimi ruhun özelliği sardı. Üflemeği her bir zerremde hissettim. Ruh nasıl bedenim her yerinde hissedilirse bu da öyleydi.

İnandım. Rabbimin emri canlıydı. O emir edince canlanmayacak hiçbir şey yoktu. Musa Peygamber zamanındaki Samirî'yi hatırladım. Samirî, halkın tapması için buzağı yapıyordu. Cebrail'in ayak bastığı topraktan bir avuç alıp buzağıya atmıştı. Buzağı böğürmüştü.

Ben de merakla nefesim tesiratını bekliyordum. İnanıyordum görünen kişinin nefesine. Rabbim şifayı da hava ile veriyordu. Bitkiler de hava ile dölleniyordu.

O, kelimelerle yaratıyordu.

Her an yaratıyordu. O'nun gücü neye kadar değildi ki? "Kelimem" dediğini de aynı şekilde yaratacağı.

O isterse her şeyi canlı kılar, isterse her şeyi konuştururdu. Cennette ve cehennemde her şey canlı değil miydi? Cennet kendisine girenlere sevgiyle konuşacaktı. Cehennem de sakinlerine öfkelenecek, kelamıyla onları bizar edecekti. Rabbimin, can vermek için sebeplere ihtiyacı yoktu. Âdem Babanın ne anası ne babası vardı.

Yavrum, Âdem gibi olacaktı.

Bekledim.

Tevekkül ve teslimle bekledim.

Kalbimdeki itminan ile bekledim.

Günler birbiri ardınca aktı. Kelime kendini bedenimde aşikâr etti. Hamilelik denen şey bu olmalıydı.

İnce bedenim iyice inceldi. Beyaz yüzüm sarardı.

Ve dedikodular başladı:

– Meryem hamileymiş!

– Aaa, nasıl olur?

– Olmuş işte.

– Olur! Yakında gelecek Mesih Peygamber bakire bir kızıdan doğacak.

– Ne biliyorsun Meryem olduğunu?

– Ondan daha uygun kim olabilir?

– Mesih, Davud'un soyundan olacak. Meryem de Davud'un soyu.

– Meryem'den başka kim var Beytü'l-Makdis'e kabul edilmiş kız?

Tezlem dedikodular üzerine beni ziyarete geldi. Doğumuna az kalmıştı. Kapıdan girince ağlamaya başladı. Rengi sarardı.

Gözlerime şefkatle baktı.

Rahatladım.

– Meryem, dedi merhametle bakarak. Meryem'im, biliyor musun niçin ağladım? Odaya girince karnımdaki, senin karnındakine selam verdi.

– Bilmez olur muyum teyzeciğim, dedim. Sandım ki, sen de mi bana inanmadın.

– Olur mu Meryem, dedi. Herkes biliyor ki nasıl sen doğmadan Rabbe adandın ise bu çocuklar da doğmadan Allah tarafından bildirilen isimleri verilen peygamberlerdir.

Bir peygamber bir peygamberle ana karnında karşılaştı. Birbirlerini tanıyıp selam verdiler. Bu nasıl bahtiyarlık!

– Tanımaz olurlar mı teyzeciğim, dedim. Bir peygamber çocuğu, bir peygamberin torununun çocuğu, gelecekları müjdelenen iki peygamber birbirlerini nasıl tanımaz!

Teyzem merhametle bana baktı. Bu büyük yüke sabırla destek olmak istiyordu. Merhametini kalbime akıtırken sabır sırrını kelimelerle söyledi:

– Yavrum, dedi Meryem'im... Babasız bir bebeği yüklenmenin ağırlığını senden başkası bilemez. Biliyorsun arşı yüklendin. Biliyorsun İsa Peygamber ile kâinatın nuru son peygamberin de sırrını yüklendin.

Teyzem çaresizlik dolu bir hal ile boynunu büktü. Bir asra yaklaşan hayat tecrübesini, kulluk sırrını anlattı. Teyzem sanki hayat kitabesini okudu.

– Bahtiyarlığın büyüklüğü kadardır acılar, unutma yavrum. Mukaddes kitaplarımız senin ve oğlunun acı çekeceğini haber veriyor. Hazır ol!

Kabuğu delinmeyen çekirdek ağaç olmaz.

Acı olacak.

Yağmur yağmadan ağaç büyümmez.

Gözyaşı akacak.

– Biliyorum teyzeciğim, dedim. Ben razıyım. Rabbimin bana verdiği ve vereceği her şeye razıyım. Razi olunan kul olabilmek için önce kulun razı olması gerektiğini biliyorum. Şunu da çok iyi biliyorum: Yavrum, Allah'ın kelimesi. Yavrum, kimse yokken benimle konuşuyor. Anne karnında bir bebek konuşur mu? Birisi gelince de susup sessizce zikre başlıyor.

– Meryem'im, dedi teyzem. Meryem'im, anne ne ise çocuk o olur. Senin zikretmemiş bir zerren var mı? Senin zikretmediğin bir anın var mı? Senin Allah'tan gayrısını düşündüğün bir zamanın var mı? Elbet bebek neyi öğrenecek, zikri ve fikri...

Kadere rıza sırrında baktık.

İkimiz de İlahi emirle yüklüydük. Birimiz yüz yaşına yaklaşmış bir ana, diğeri babasız bir bebeği taşıyan bir genç kız. Nurani yüklerimizin kaderimize getireceği sınavların farkında olarak ikimiz de yük-ü İlahiyi taşıyorduk. Arşı yüklenmenin bedelini bilerek. İlahi vahyin ağırlığını bedenimizde hissederek. Peygamber analığını bize yükleyen Rabbimize hamd ederek İlahi yüklerimiz için gözyaşlarıyla duaya durduk...

Lemmân

Hakkımda ilk konuşanlar Kudüs'ün kızları, hanımları oldu.

“Biliyor musunuz, duydunuz mu?” ile başlayan konuşmalar su-i zan, gıybet, yalan ve iftira ile sonuçlanıyordu.

– Görüyor musunuz, diyordu kızın biri. Yaptığına nasıl da kılıf buluyor? Biliyor ki Mesih, Davud'un soyundan gelecek. Bakire peygamberin anası neden o oluyormuş ki?

Kıskançlık ateşiyle onu dinleyen arkadaşı:

– Doğru, diyordu. Nasıl işler bu günahı, hem de Beytü'l-Makdis'te?

Dedikoduların yayılması üzerine teyzem yanıma daha sık gelir olmuştu. Şu an bana düşen sabırdı. Sabır değirmeninde sükût öğütüyordum.

Kudüs sınavdaydı. Herkes lemmân olmuştu. Fesat söz getirip fesat söz götürüyorlardı.

Kudüs kaybediyordu. Kıyamete dek sürececek bir sancılı fitneyi kaderlerine çiziyorlardı.

İftira eden ne dünyada ne ukbada gülerdi.

Zavallı teyzem yüzüme bakarken ne demek istediğini hissedebiliyordum.

Teyzemin beni teselli etmesinden ziyade ben onu teselli ediyordum. Teyzeciğim başımı ellerinin arasına aldı,

– Meryemciğim, yavrum, dedi.

Gözleri nemlendi, birkaç yutkunduktan sonra söze başladı:

– Şu yüzdeki masumiyete, şu yüzde yansıyan iffete, şu yüzdeki nuraniyete nasıl böyle bir iftirayı yakıştırırlar? Hiç namahrem bakışı düşmemiş şu yüz için nasıl böyle bir şeyi konuşurlar?

– Kıskançlık, dedim yüreği yanık teyzeme.

Onun kırık yüreğini teselli etmeye çalıştım.

– İblis'i, İblis eden nedir teyzeciğim, bilmez misin? Kıskançlık. “Neden ben değil de o?” dedi. Allah'a giden yol her daim bir başkasından geçer. Allah bizi başkasıyla sınar. İblis'in Allah'a giden yolunda Âdem vardı. O, Âdem'e takıldı, geçemedi. Haset etti.

Haset kalbi öldüren örümcek gibiydi. O, kalbe düşünce bütün duyguları zehirlerdi.

Haset eden kişi su-i zan ederdi. Su-i zan eden gıybet ederdi. Gıybet eden yalan söylerdi. Yalan söyleyen iftira ederdi. Bunların hepsi birbirini tetiklerdi.

Teyzem gülümseyerek bana baktı. Rahatlamıştı. Bunca iftira, gıybet karşısında tevekkül ve teslim ile duruşum onu mutlu etmişti. Yüzünde huzurun aydınlığı ile yanıma yaklaştı. Ellerimden tuttu. İhtiyarlığın küçülttüğü kara gözlerini açarak yüzüme baktı:

– Yakında Mesih Peygamberin geleceğini onlar da biliyorlar. Böyle bir analığa Meryem'den daha uygun kim olabilir? Bunlar nasıl bilmezler, Allah'ın muhafaza ettiğine kim dokunabilir?

Rabbimiz seni İbrahim Peygamberimiz gibi ateşin içinde sakladı. Ateş İbrahim Peygamberin gömleğini bile yakmamıştı.

Dört yüz erkek talebenin olduğu bir yerde ne bir erkek seni gördü ne de sen onlardan birini gördün.

Allah seninle hepimize iffeti öğretti.

Sen “ya Hafız!” dedin, Allah da seni öyle hıfzetti ki meleklerinin dışında hiç kimseye göstermedi.

Teyzem beni teselli etmek istiyordu. Tesellinin sırrı kaderdeydi. İnsan kadere inancı kadar müteselli olurdu.

Her musibet bir hazineydi. Sabır onun keşşafı.

Başımı teyzemin omuzlarına koydum.

– Üzülme teyzeciğim, dedim.

Teyzem teselli için sevgisini kelimelere söylemeye durdu:

– Sen, İmran ve ablam Hanne bahçesinin en nadide çiçeğisin. Sen kadınların en güzelisin.

Teyzeme niçin der gibi baktım. Teyzem devam etti:

– Biliyor musun Meryem, en güzel kadın kimdir?

Teyzemin kendisinin cevaplamaı için sustum.

Tahminim gibi oldu. Teyzem sorusuna kendisi cevap verdi:

– En güzel kadın namahrem gölgesi düşmemiş olandır. Sen kadınların en mahremisin. Tüm

namahremlerden mahremsin. Sen kadınların sultanısın. Rabbimiz kadında cemal sıfatını yansıtır.

Kadın iffet peçesini taktığı ölçüde cemale aynadır. İffet peçesi düşmüş kadında cemal de ete kemiğe

düşer. Kadının asıl cemali, cemal-i kalbidir.

Amcaoğlu

Teyzem uzun zamandır gelmiyordu. Bebeği doğmuştu. Hamileliğin altıncı ayında idim. Durumumu düşününce Allah lütufkâr dedim. Bu ağır sınavımın ardındaki lütfunu düşünerek sabra durdum.

Bebek bedenimde belirginleştikçe halkın hayreti, dedikodusu daha da artıyordu. İnsan ne denli değişken bir varlıktı. Daha birkaç ay öncesi herkes beni melek olarak tanırken bir anda nasıl da düşünceleri değişmişti.

İnsan niçin hüsn-ü zandan kaçardı? Kalbimizde zan duygusunu yaratan Allah bunun kullanımı ile bizi imtihan ediyordu. Hüsn-ü zannın insana kaybettirdiği bir şey yoktu. Hep kazandırırды. Oysa su-i zan kalbin en büyük hastalığı idi. Ardından kalbin tüm kötü duyguları deşifre olurdu. Su-i zan sahibi insan kolaylıkla dedikoduya, ardından da iftiraya kayardı.

Kudüs'te sanki her insanın peşinde bir İblis dolaşıyordu. Benim hakkımda düşünceler üretiyordu. Ben, teyzem ve Zekeriya Peygamberim yalnız kalmıştık. Allah'tan yana olanların ilk sınavıydı yalnız kalmak, terk edilmek. Kalp dünyaya kırıldığı ölçüde, insan dünyaya küstüğü nispette O'nun kapısı tıklattılırdı.

Odacığında kendimi Nuh'un gemisinde gibi hissediyordum.

Nuh Peygamber gemiyi yaparken de herkes bilmedikleri bu şeyin ne işe yarayacağını sorgulayıp durmuş. Alay etmişler. Sonunda Nuh Peygamber ve ona inanan bir avuç insan onunla dev dalgalarda yüzüp sahil-i selamete ulaşıp hayata devam etmişler. Alay edip küçümseyenlerin hem dünya hayatları bitmiş hem de onlar ahret hayatını kaybetmişler.

Hakkımdaki dedikodular Kudüs sınırlarını aşmıştı. Nasıra'da amcamın oğlu Yusuf'un da kulağına gitmişti. Halk, Yusuf'a hoş olmayan sözler söyleyip amcasının kızını iffetsizlik ile itham etmiş.

Yusuf, Beytü'l-Makdis'te ibadetten başka bir şeyle meşgul olmayan amcakızının böyle bir şeyi yapacağını kabullenemezken her gün yeni bir sözle sarsılıyormuş. Amcası İmran'ın kızına bu söylenenlerin iftira olduğunu kabul ediyormuş ama yine de her şeyi yerinde tahkik etmeyi düşünerek Kudüs'e gelmeye karar vermiş.

Yusuf, Beytü'l-Makdis'te beni ziyarete geldi. Perdenin arkasından konuştuk.

– Ey amcam İmran'ın kızı, diye söze başladı.

İmran'ın kızı demesi içimi sızlattı. Babacığım düştü kalbime.

Yusuf, bir tahkik ehli edasıyla konuşmasına devam etti:

– Hakkında konuşulanlar benim de kulağıma geldi. Bu konuyu sana sormak isterim.

Amcam oğluna dedim:

– Ey amcamın oğlu, sözün güzelini söyle.

Maksadım itham etmemesi, iftiraya düşmemesi, itidali elden bırakmaması, sağlıklı tahkik eylemesiydi.

Amcaoğlu dedi:

– Ey Meryem! Tohumuz ekin çıkar mı?

– Evet, dedim.

– Peki ey amcamın kızı, yağmur düşmeyen fidan büyür mü?

– Evet büyür, dedim.

Yusuf tekrar sordu:

– Ey amcamın kızı, hiç erkek olmadan çocuk olur mu?

– Evet, olur, dedim. Devam ettim:

– Ey Yusuf, benden şüphelen varsa Allah'ın kudretinden de mi şüphelen var? Sen Allah'ın ekini ilk

yarattığı gün tohumuz olarak yarattığını bilmez misin? Allah'ın ilk defa ağacı yağmursuz olarak yarattığını bilmez misin? Allah ağacı da, yağmuru da her birini ayrı ayrı yaratır. Yağmur ağacın hayatı için sadece sebeptir. Su olmadan da Allah'ın bitirmeye güç yetiremediğini söyleyebilir misin? Yaratan su mudur, Allah mı? Eğer öyle olsaydı, Allah ilk ağacı bitirmeye güç yetiremezdi.

Yusuf sakinleşti. Dedi:

– Ben de çok iyi biliyorum Allah'ın dilediğini yapmaya gücünün yettiğini. Bunun için de “Ol!” demesi yeterli.

– Ey amcam oğlu Yusuf, dedim. Sen, Yüce Allah'ın Âdem'i ve karısını da ekimsiz ve kadınsız yarattığını bilmiyor musun?

Yusuf cevap verdi:

– Evet, biliyorum.

Amcaoğlu Yusuf benden emindi. Yine de fitne fesada kapısı açık olan nefisleri tahkik ile muhkem eylemek istiyordu. Yusuf yanımdan ayrılırken aklına gelebilecek tüm şüpheleri gidermiş, Allah'a imanı yakîn hâsıl etmişti. Yusuf yakında gelecek kitap sahibi büyük peygamber Mesih'in bakire bir anadan doğacağını biliyordu. Halk bu ananın İmran ailesinden olacağını düşünüyordu.

Yusuf, bu konuda bir daha benimle konuşmamak ve beni üzmemek düşüncesiyle ayrılırken imtihanımın büyüklüğünün farkındaydı. Bu imtihanın bir ucunda amcaoğlu olarak kendisinin de varlığını hissetmiş, Mesih'in ağırlığı ile sarsılmıştı.

Yusuf o gece Nasıra'ya dönmemiş, Beytü'l-Makdis'te kalmış. Rüyasında bir melek ona şöyle seslenmiş:

“Ey Yusuf! Meryem'in karnındaki Allah'tandır. Allah seni elçisini himaye etmen ve onu koruyup kollaman için seçti.”

Yusuf uyandığında kalbine itminan oturduğunu hissetmiş. Rabbine şükürle yönelmiş.

Beni tazip için gelen amcaoğlunu Allah bana hadim olarak vazifelendirmişti.

Kalp Yusuf'unun Kardeşleri

Kudüs karıştı. Kalpler dışına çıkmıştı. Hadiselerde kalp görünürdü. Tüm tanıdıklarımı tanıyamaz olmuştum. Kalplerinde bunlar mı varmış?

Kalbi, Hz. Yusuf ile kardeşlerine benzettim. Kalp bir yanı ile Yusuf'tu. Güzelliği ile cemale ayna olmasıyla. Bir yanı ile de Yusuf'un kardeşleriydi. Kalp Yusuf'unun on bir kardeşi vardı:

Su-i zan,
gıybet,
haset,
yalan,
tenkit,
iftira,
su-i tevil,
benlik,
gurur,
hırs,
tamah.

Yusuf'un kardeşlerinin kalplerindeki haset kurdu Yusuf'a tuzak kurdu. İçlerindeki haset kurdu ile onu kuyuya atıp babalarına kurt yedi dediler. Yakup Peygamberim bilmişti onu hangi kurdun yediğini. Yusuf'unu yiyen haset kurdu karşısında onlardan yüz çevirdi, "Ben üzüntümü de sevincimi de O'na derim." dedi.

Haset kurdu olan yüreğe bir şey söylenmeyeceğini gösterdi. Haset kurt gibi parçalayıcıydı. Karşı tarafı parçaladığını sanırdı. Oysa ilk önce kendini ve amellerini parçalardı.

Kalbinde haset kurdu olanın ihlâslı ameli olmazdı.

Haset şeytanın kalbe giriş yoluydu. Haset Rabbin ihsanına başkaldırıydı, takdire itirazdı. "Neden bana değil, ona?" sızlanışı, şeytanın huyu idi. Mümin "Bana değil, ona" diyendi.

Anladım, haset cehennemden bir avuç alıp kalbe atmaktı.

Yusuf'un kalp kardeşlerini iyi tanımak gerekirdi.

Bildim kalp Allah'ı zikretmezse orada şeytan zikrederdi.

İnsan, halkı Hak ile arasından çekmedikçe kinden, nefretten, gıybetten kurtulamazdı. Halk, Hakk'ın arasından çekilince insanda Hak nuru ayan olurdu. O vakit insan edep sırrına tutunurdu.

Karar

Beytü'l-Makdis'in büyükleri, hakkımda karar vermek için Beytü'l-Makdis'te toplanırlar. Toplantı karar vermektan ziyade nefislerinde verdikleri kararı topluca onaylamak içindir.

Toplantıya katılanlardan birisi söz alır:

– Meryem günah işlemiştir, hem de Beytü'l-Makdis'te. Cezası Musa şeriatına göre olmalıdır.

Zekeriya Peygamberim der:

– Böyle bir şeye nasıl inanırsınız? Daha düne kadar hepiniz Meryem hürmetine diyordunuz. Sizin eşleriniz, kızlarınız değil mi mabedin kapısında Meryem'in feyzinden istifade için bekleyen?

Söyleyin bana kaçınız Meryem'i gördü?

Sükût etrafı tutar. Kalplerin basiretini engellemek istercesine birisi ortaya atılır:

– Zekeriya, Zekeriya! Senden başka Meryem'i gören de yok, odasına giren de yok!

Bu çılgın itham ortalığa ateş gibi düşer. Herkes susar.

Zekeriya Peygamberimin yaşlı omuzları celal ile kalkar:

– Beni itham mı ediyorsunuz? Ben Meryem'le yalnız perde arkasından görüşüyorum. Bu yaşta bana böyle bir iftira ha! Peygambere iftira eden millet kurtulmaz. İflah olmaz. Meryem'e yapılan iftira Allah'a iftiradır. Allah'ın kudretine inanmamaktır. Meryem'e yapılan iftira doğacak olan peygambere iftiradır. Bu iftiranın altından hiçbiriniz ne dünyada ne ahrette kalkabilirsiniz.

Susarlar.

Toplantıya katılanlar fikirlerini söylemekten ziyade birkaç fitne başının kararları karşısında susmaktadırlar. Zekeriya Peygamberim toplantının tahkik için olmayıp iftirayı onaylamak için olduğunu anlar. Onlara bebekliği, beni hamiliklerine almak için yaptıkları mücadeleyi, annem Hanne ile babam İmran'ın manevi büyüklüğünü hatırlatır. Çocuk iken benim okuma yazma bildiğime inanmadıkları zaman huzurlarında yazı yazma denemesi yaptırdıkları günden bahseder.

Hırslı suskunluk biraz yumuşar. Halim peygamberim Zekeriya devam eder:

– Meryem'in yazdığına inanmıyordunuz. Küçük Meryem'i huzurunuzda getirtmişim. Önüne kalemleri koydunuz. Masum çocuk hangi kaleme elini attı ise kalem kırılmıştı.

Zekeriya Peygamberim,

– Hatırladınız değil mi, diye sorar. Hepiniz kahkaha ile gülmüştünüz ve alay ederek,

“Bu nasıl hattattır ki hangi kaleme el atsa kırıyor?” demiştiniz.

Morarmış yüzlere Zekeriya Peygamberim,

– Hatırlayın, Meryem ne demişti size, diye sorar.

Zekeriya Peygamberimden utanan yüzlerin bakışları yere kayar. Zekeriya Peygamberim onlara benim o gün ne dediğimi hatırlatır:

– Benim bir duam var. Allah'ım, elimi harama uzatma!

Zekeriya Peygamberim onlara der:

– Haram para ile alınan kalemlere elini uzatamayan Meryem'in nasıl böyle haram bir fiili işleyebileceğini düşünüyorsunuz? Meryem'in kutsiyetini bildiğiniz halde böyle bir şeye nasıl inanıyorsunuz?

Cevap vermezler.

Zekeriya Peygamberim onlara der:

– Sizler de biliyorsunuz, yakında gelecek olan Mesih Peygamber bakire bir anadan doğacak. Bunu inkâr edebilir misiniz?

– Evet, derler. Öyledir ama Kudüs'te bu kadar bakire varken bunun Meryem olduğunu nereden

biliyorsun?

– Zekeriya Peygamberim biliyorsunuz der. Meryem, Süleyman ve Davud Peygamberin soyundan.

Mesih de onların soyundan olacak.

Şeytanla hareket etmeye başlayan insan her doğrudan itiraz noktası bulur.

Biri itiraz eder:

– Süleyman ve Davud Peygamberin soyundan gelen başka kızlar da var.

Bir başkası:

– Bizim kızlarımız neden olmasın, diye atılır.

Zekeriya Peygamberim kıskançlığın nerelere kadar uzandığını anlar.

Neden benim kızım, benim yakınım değil de Meryem?

Kadere itiraz.

“Ben” duygusu insanı “ben de layığım” düşüncesine götürür.

Kişinin benliği kadardır kıskançlığı.

Zekeriya Peygamberim karşısındakilerin düşüncelerini anlar, onlara der ki:

– Kararı Allah veriyor. Neden ben değil, o demek, Allah’a, hata yapıyorsun demektir.

Sizlere sorarım, gecesiyle gündüzüyle sürekli Rabbinin huzurunda ana karnından beri ibadet eden başka bir genç kız var mı?

Susarlar.

Zekeriya Peygamberim ruhlarındaki kıskançlık ile iftiraya sürüklenen bu insanları uyarır:

– Bakın, der. Meryem hepimizin bereketi. Onu Rabbi büyüttü. Yedirdi, içirdi. Meleklerle görüşürdü. Odasına gönderdiği nimetler hepimize malum. Meryem bereketinden ben de faydalandım. Rabbin bana bu yaşımda çocuğu onun bereketi hürmetine verdi.

Toplantı karar vermekten ziyade kavga etmek içindir. Öfke had safhadadır. Öfke olan yerde nefis vardır. Öfkenin olduğu yerde akıl gider.

Herkes bir İblis olmuş, Zekeriya Peygamberime hücum etmektedir.

Zekeriya Peygamberim en güvendiği talebesi Natan’a bakar.

İçine vefasızlık düşer.

Kalbi, nebevî bakışla üryan kalan Natan utanır, başını yere eğer. Natan’ın karşısında mabedin önde gelenlerinden birisi olan ablasının eşi oturmaktadır. Natan’ın kalbi Zekeriya Peygamberim ile ama eniştesi, Natan’a sunduğu dünyalıklar ile onun aklını satın almıştır.

Zekeriya Peygamberim acı ile titrer.

Yaşlı yüzü yorgunluğun izlerini aşikâr etmektedir.

Kırılğan kemikleri iyice yorulur, yufka yüreği hicranla sarsılır. Sabır örtüsünü sinesine çeker.

Sözün bittiği andır.

Öfkenin, nefretin ve hırsın olduğu yer, İblis’in dolaştığı yerdir. Şeytanın olduğu yerde vakar gerekir. Şeytanın konuşturduğu insanlara karşı öfkesini yutarak vakarla oradan ayrılır.

Hakkımda yarın karar vermek üzere toplantı biter. Aslında karar verilmiştir. Meryem günah işlemiştir. Bu günahın karşılığı Musa şeraitine göre olacaktır. O da recimdir.

Zekeriya Peygamberim sabah yanıma geldi.

– Meryem, dedi. Gidiyorsun.

Kaderi ve kararı susarak onayladım. Sormak itirazdı. Zekeriya Peygamberim vakti söyledi:

– Gece, dedi.

Anladım her şeyi.

Rabbinin gönlüne el koyduğu kullarının sırrıydı gece.

Ve sırrımdı gece...

Şeb-i Yelda...

Geceye düştüm...

Gecenin yalnızlığına ürkek bir yürek olarak firar ettim.

Gece iftiranın karanlığı kadar karaydı.

İçimde en karanlık gecenin çırpınışları vardı. Zeytin dağına doğru yürüdüm. Beytü'l-Makdis'ten Zeytin dağına bir hayli mesafe vardı.

Önce bir tepeyi indim, ardından öteki tepeyi tırmandım, biraz yürüdüktan sonra Zeytin dağının rüzgârını yüzümde hissettim.

Mevsim kışa yürümüştü. Vakit geceydi. Soğuktu. Kudüs'ün soğuğu bıçak gibi keserdi. Kudüs'ün maneviyatı da gazabı da şeditti. Orada celal ile cemel tam görünürdü.

Zeytin dağına tırmandım. Dağa tırmandıkça soğuk daha da artıyordu. İçimdeki yangın, dışarıdaki soğuğu hissetmemi bir derece azaltıyordu.

Gecenin siyahî gölgeleri etrafi sarmıştı.

Gece ağlıyordu.

Toprakta hüznün kokusu vardı. Toprak suskundu. Gecenin içinde sanki tek ben vardım. Bu gece adeta tüm varlıklar uykuyla dünyadan çekilmiş, gecenin içine yapayalnız düşmüştüm. Etrafımdaki ağaçlara doğru baktım. Karanlığın derinliği olduğunu ilk kez fark ettim.

Ürperdim.

Korku ruhumda cüretkâr bir hırsız gibi gezdi. Nefesim tutuldu. Korkan her kadının yaptığı büzülme hali bedenime oturdu. Bir müddet ayaklarım yürümekten kesildi.

Gecenin siyahî gözlerine baktım.

Ay yoktu.

Yıldızlar ışık yerine hüznün akıtıyordu.

Adımlarım gecedeydi.

Yüküm fazlaydı. Bendenim arşın ağırlığını taşıyordu.

Ayağımın biri aksaktı. Yürümemi zorlaştırıyordu.

İlk kez ayağımın niçin aksak olduğunun sırrını bildim.

Dünyaya aksaktım. Allah, "Meryem!" diyordu "Dünyaya yürümeyeceksin!"

Rabbim, dünyaya yürümeye niyetli değilim. Ben annem Hanne'nin niyetiyim. Rabbim, ben doğmadan dünyaya küsmüş ahret ile akd-i nikâh eylemişim. Ahret nikâhıma hanel getirecek bir duygunun bedeliyse bunlar, tevbe ediyorum.

Rahatlamıştım.

Tevbe kulun guslüydü.

İnsan iki büyük avuçtu Rabbine uzanan. Bir elinde tevbe, bir elinde duayla varırdı o kapıya.

Aksak ayağımı sürüklercesine yürürken aksak ayağımda dünyayı hissettim. Ne de çabuk yoruldu. Ne de çabuk kendini aşikâr etti.

Korku, arkamdan kovalıyor. Duraklamam lazım.

Kalbimde dualar, yürüyorum.

Karnımda ruhü'l-eminin ağırlığı, omuzlarımda arşın. Ayağım aksak. Dünyaya adımlarım kesik.

Yürüyorum.

Aksak ayaklarım Zeytin dağına aşmaya çalışıyor. Kalbim nefis dağına tırmanıyor. Ne de dik ne de sarp nefis dağı. Çıktım derken yuvarlanılıyor, bitti derken sarp bir uçurumla karşılaşılıyor. Gerçek o ki nefis dağı aşılmadan hiçbir dağ aşılmıyor.

Musibet nefis dađının can dűşmanı.

Biliyorum celal ile cemal olmadan kulluk eksik kalır. Celalle tokatlanmayan ameller cemalin güzelliğindeki ihlâsa eremez. Nefis dağının başında kara kışlar olmadan, nefis karlarla, boranlarla tokatlanmadan ameldeki ihlaslı bahar çiçekleri devşirilmez.

Bir genç kız için zor bir celal yaşadıklarım. Babasız bir bebek! Sanırım başlangıcındaki celali kadar olacak sonundaki cemali. Gözyaşlarım ihtiyarını kaybetmiş.

Gece içimde karanlık...

Korku kalbimde ateş...

Firar gözlerimde yaş...

Ve çaresiz bir genç yürek...

Kalbim nahif bir dal gibi titriyor.

Dağa celalin haşyeti vuruyor.

Zeytin dağı ürperiyor...

Gece yüreğime iniyor...

Yürüyorum...

Gece ruhumda üşüyor...

Gece

Gece, duygularıma düşüyor. Hislerim gecenin ırasıyla tutuşuyor. Gecenin siyah sürmesi korku dolu gözlerime değmiyor.

Rabbim, önce varlığa gece mi düştü? Gündüz gecenin mi eteklerine tutundu?

Meğer gece ikiyüzlüymüş... Celal ile cemalin çift gömleği imiş. Böyle bir geceyi ilk defa yaşıyordum. Her gece cemalin beşiğinde gece denen manevi aydınlığın kucağında ibadet ederdim. Korku nedir bilmezdim. Geceler kısa gelirdi bana. Geceleri, Rahman'ın sunduğu bir yudum su gibi içerdim. Bitmesini istemez, diğer geceyi sabır ipiyle çekerdim.

İlk defa anlıyorum gecenin sırrını. Gecelerini manevi aydınlıklarla tutuşturup manevi aydınlığına ermeyenler için cehennem, gece olmalıydı.

Karanlık.

Korku.

Delici bir ürperti. Belirsizlik. Endişe.

İlk defa uykuyu özlüyorum.

Gecedен uykunun kollarına sığınmak istiyorum.

Uyku firarda...

Korku olan yürekte uyku olmazmış. Onun için sabahlara dek Allah'tan korkanlar ibadet eder de uyku gözlerine düşmezmiş.

Tanımadığım anacığımı ve babacığımı ilk kez bu denli özledim. Anacığımın sinesine sığınmak, korkumu kucağında gidermek, başımı dizlerinde avutmak, uykuyu kollarında tatmak istedim. Dünyevi korkular ananın kucağına kaçırırılmış, uhrevi korkular Allah'a firar ettirirmiş.

Anladım gece, korku ile yalnızlığın adıymış.

Karanlık tel tel saçlarını uzattıkça uzatıyor. Zeytin dağının saçları rüzgârın elinde tarumar.

Bu gece rüzgâr tüm karanlıkları toplayıp gelmiş, ruhumda esiyor.

Soğuk kalbimde zemheri, tenimde bıçak.

Üşüyorum,

Soğuktan...

Titriyorum,

Korkudan...

Kimsesizim aciz, çaresizim yorgun.

Dualarda savruluyorum.

Allah'ım, tut ellerimden. Gecende Sana, karanlığında aydınlığına, korkutmanda recana sığınırım.

Geceye akıyorum mahzun.

Gözyaşlarıyla ıslanmış sabır kandilli bir gece...

Korku

Arkama dönüp Kudüs'e bakmak istiyorum. Rüzgâr, bakma der gibi arkamdan savuruyor. Kalbim Kudüs'e açık.

Kudüs ne kadar sevgili, ne kadar yakın, ne kadar mahrem, ne kadar yuvaydı bana.

Ya şimdi? Zeytin dağında gecede savrulan bir genç kız.

Kudüs, Yusuf'un kardeşleri...

Gece, Yusuf kuyusu...

Gece bu gece gözlerime misafir olmuyor.

Gökyüzüne bakıyorum. Onun da gözleri açık. Ayaz. Tüm perdelerini açmış. Sanki gökyüzü iki göz. Bir gözünden soğuk, bir gözünden hüznü dolu ışık akıtıyor.

Korkuyorum.

Ruhumun dehlizlerinde yalnızlık dolu bir fırtına.

Ürperti ile salınıyorum.

Üşüyorum.

İçime kapanmak istiyorum. Bedenimde dürülüyorum. İçimde ruhum dürülüyor. Aman Allah'ım, üşüme sığınma ihtiyacını verirmiş, bilmezdim. Soğukta kendi içlerinde büzüşen, birbirine sokulan kuşları düşünüyorum. Yağmurda, karda saçak altlarına sığınmış minik kuşları. Kendimi Zeytin dağına sığınmış kimsesiz bir kuş gibi hissediyorum.

Üşüyen ellerim birbirini tutuyor. Soğuktan morarmış ellerimi titreyen dudaklarıma götürüyorum. Gece iyice karanlığa sürükleniyor, ben hâlâ yol alıyorum.

Rüzgârın etekleri tutuşmuş, dinmek bilmiyor.

Vakit gecenin ortasına damlamış. Sema sanki yere akmış, yıldızlar gözlerini açtıkça büyümüş.

Yorgunluk ayaklarımda, uyku gözlerimde kendini aşikâr ediyor. Sanki bedenim üşüdükçe ısınmak için uykunun kollarına kayıyor.

Rüzgârın dokunduğu her yaprak ayak sesleri gibi geliyor.

Soğuk dondurucu, ben aciz... İçim korkunun verdiği sıkıntı ile isyansız dileklerde:

“Keşke Rabbim! Daha önceden ölüp gitseydim, unutulseydim.”

Rüzgâr büyük bir gürültü ile yüzüme çarparak gidiyor. Düşüncelerimden beni ayırıyor. Gözyaşlarım soğuk yanaklarıma ılık bir sıcaklıkla değişiyor.

İçimde bir yıldız kayıyor. İrkiliyorum. Bir ses duyuyorum, durup dinliyorum. Korkum biraz geçiyor. Uyuyan insanlara inat, ormanın içinde zikre tutunmuş bir kuş.

Ormanın derinlikleri siyahî bir girdap gibi. Ağaçlar karanlığı artırmak için el ele vermişler. Yapraklar ışığı havada kapıyor. Yer karanlık. Bir zulmet denizindeyim.

Korku, içimde düğüm.

Korkan kalp Rabbinden de korkar. Hele de kadın korkar. Korkmamak kadın için kötü ahlaktır.

Allah'tan da dünyanın şerrinden de korkuyorum...

Rabbim! Buradaki korkularımı ahretteki korkulara kefarete et! Celalini buradaki korkularla öğret! Orada cemalinle avut, cemalinle muamele et!

Ruhum arşında.

Kalbim duada.

Dua, Rabbin cemal beşiğinde kulunu avutma sırrı.

Firar

Gece, ruhun gözyadınılığı.

Zikrin şehri ayini gece.

Rabbe ulaşmada insanın ellerinden tutan sırdır gece.

Kalptir gece.

Ruhun gündüzüdür gece.

Manevi âlemlere açılan aydınlık yoldur gece.

Benim için hep nurlu bir gözdür gece.

Bugün ilk defa gecenin âmâ gözlerini fark ettim. Ne kadar ürkütücü!

Firari-yi geceyim..

Gecelerde Rabbime kaçardım. Gözyaşlarımla ıslanırdı gecelerim. Gözyaşlarım avuçlarımdan akardı rahmet suyu gibi. Her gece manevi bulutlarla rahmet yüklü yağmurları taşırdı kalbime.

Zikirlerimin ab-ı hayatıydı gözyaşlarım. Nisan yağmuru gibi yağardı sabahlara dek. Rabbime gözyaşlarıyla yıkamadığım hiçbir ameli arz etmezdim. Onunla riyayı, ucub, kibri temizlerdim.. Gözyaşlarım, ihlâs yüklü yağmurlarımdı.

Gözyaşlarıma dünyevi korkular değmemişti. Bu gece manevi hayatımı zedeleyecek bir haramdan korkuyorum. Gözyaşlarım hep Rabbimle bağlantı iplerim olmuştu. Yine onlarla O kapıya vardım:

“Allah’ım, ben bakireyim. Bunu Sen benden daha iyi biliyorsun. Gözüm, duygularım, hayalim bakire. Kalbim bakire. Oraya Senden gayrısı girmedi. Ya Hafız! Sen bütün bakire duygularımın bekâretini koru!”

Gurbete düşmüştü yolum. Bebeğimin yolu da doğmadan, gurbetle yazılmıştı. Gurbete gitmemiş, evinden kopmamış, yurdundan kovulmamış bir peygamber var mıydı? Düşündüm. Tesellim olarak düşündüm. Bebeğim mi sınavdaydı, ben mi, bilemedim.

Firariydim..

Arkamda duyduğum bir sesle irkildim.

Korkunun da dereceleri varmış.

Dizlerim ağaç dalları gibi titredi. Yüreğim taze bir yaprak gibi uçtu. Arka tarafımda oluşan büyük bir gürültünün korkusuyla içimde derinlere yuvarlandım. Nefesim kesildi. Mecalim tükendi. Gözlerim korkuyla donuklaştı.

İçim parçalara ayrıldı. Her parçam bir dil oldu, Allah’a yakardı:

“Rabbim, beni bu hainlerin ellerine bırakma! İffetimi koru!”

Anladım kadının korku derecesini. Kadın iffeti kadar korkardı. Dünyanın en korkak kadımıydım.

Beni korkutan gürültünün sahibi aynı gürültü ile önümdeki ağaca tutunuverdi.

İnanamadım. Baktım. Soluklandım. Sanki tüm korkularım ve tüm gücüm nefesimle dışarı çıktı. Aman ya Rabbi! Bu saatte, bu soğukta bir kuş! Beni korkutan kuşa titreyerek baktım. Artık gözyaşlarım durmak bilmiyordu. Yıllardır gecelerin kalbinden tutardım. Bugün gece benim korkumdan tutmuştu. Geceleri Rabbimin cemaliyle hemdemdim. Bu gece celaliyle demleniyordum.

Ağlıyordum..

Acının boğaza düğüm olup yaktığını ilk kez fark ettim. Allah için ağlamalar da gözyaşı da keder de farklıydı. O yaşlar dinlendirirken dünyaya akıtılan yaşlar yoruyordu. Gözyaşlarının içeriği olduğunu ilk kez fark ettim. Gözyaşını niyete göre yaratan Allah’a şükre durdum, sabırla kapısında duaya vardım.

Yürüdüm..

Boğazım yanarak, ayağım aksayarak. Durmamalıydım. Ya takip ediyorlarsa?

Takip edilmek korkuların en büyüğü olmalıydı. Takip edildiğini düşünen, her şeyden şüpheleniyor ve endişe ediyordu.

“Allah’ım” dedim. “İnsanları Sen her daim takip ederken nasıl korkmadan günah işliyorlar?”

“Korkuyorum Rabbim” dedim.

“Ya Hafız” dedim iffetim için.

“Ya Hafız” dedim bebeğim için.

“Ya Hafız” dedim gecenin karanlığı için.

“Ya Afüvv” dedim namahremlerden ırak kalmak için.

“Ya İsmet” dedim haramdan uzak olmak için.

“Ya Kudüs” dedim maddi ve manevi her türlü kire bulaşmamak için.

Tüm kötülüklerden, kötü düşüncelerden, namahrem izlerinden, namahrem bakışlarından, namahrem hayallerinden korunmak için “Ya Settar” dedim.

Esmâ basamaklarına tek tek tutunup her ism-i şerifi şefaatçi ederek zikrettim.

Acizliğim dünya ve âlemleri kapladı. Sanki acizliğimle yükseldim, başım arşa kanatlandı. Rabbimin şefkatini kalbime inen bir sükûnetle zahir gördüm.

Bir kuyunun başında oturdum. Rüzgâr durdu. Sıcak bir esinti bir yorgan gibi kuşattı. Sıcaklığın verdiği gevşeme ile rahatladım. Günün doğmasını bekledim. Uyumuşum. Korkuyla kapanan gözlerim uykunun rahatlığı ile açıldı. Gün ışıdı. Beytüllahm’e akşam olmadan ulaşmalıydım.

Celal sillesinden cemel kucağına yürüdüm.

Yolum uzun, yolcumun gelmesi yakındı.

Milat...

Gün ışımtı.

Beytullahm görünmüştü. Zekeriya Peygamberimin tarifi üzerine gidiyordum. Sanki birisi ayaklarımı gitmem gereken yere doğru yönlendiriyordu. Geceki celale karşılık gün sakindi. Şehrin dışında otlayan hayvanların çınırak seslerini duydum. Sonra önlerinde hayvanlarıyla çobanları gördüm. Peygamber mesleği çobanlık. Çoban safiyetin timsaliydi. Dünya otlağında hayvani duygularımı güden her insan da çobandı. Kendimi çoban gibi hissettim. Tüm duygularımı, nefsimi Rabbe ibadet ve taatte güdüyordum.

Roma askerlerinin giriş için vergi aldıkları şehir kapılarına uzaktan baktım. Şehrin içine giremezdim, hem girsem bile nereye, kime gidecektim?

Kaçaktım.

Kimsesizdim.

İçime yığılmıştı gariplik.

İçimde kekremesi bir yalnızlık, duygularımda kırılmalı bir sancı ile yürüdüm. Kimseye görünmemem gerekti. Öyle yaptım. Şehrin üst taraflarındaki bir tepeye doğru yöneldim. Yorgun ayaklarım ihtiyarını kaybetmiş, beni oraya çekiyordu. Gelmişim. Soluklandım. Etrafıma bakındım. Kimse yoktu. Birilerinin yolunun buraya düşmesi de mümkün değildi.

Bebeğimin evi burası olacaktı.

Birkaç basamak aşağı iniliyordu.

Taş basamaklardan eğilerek aşağı indim. Dıştan kapatılmış mekânın içerideki genişliği bana huzur verdi. Ana karnı gibiydi.

Soğuktan uyuşmuş bedenim sıcak bir ev sükûneti ile rahatladı. Yere oturdum, başımı bir taşa yaslayarak dinlendim. Kadın için ev ne kadar da hayattı. Kadın için mahrem alan ne kadar da dinlendiriciydi.

Korku ve teselli arasında gidip geldim. Olacakların sonucundan korkarken Rabbimin rahmetinden emindim.

Sabır beklemektir.

Sabır her şeyi sahibine teslim etmektir.

Sabır nefsi Rabbin huzuruna götürmektir.

Sabır nefsin itiraz noktalarını kesmesiydi.

Sabır nefsin Allah'a karşı yaptığı dedikoduları bitirmesiydi.

Sabır bilumum duygulardan şeytanı kapı dışarı etmektir.

Sabır tılsım-ı kulluktu. Yusuf Peygamber Züleyha'nın isteğine sabrederek Mısır'a sultan olurken Züleyha Yusuf'un sevgisine sabredemeyerek nefesine esir olmuştu.

Sabır değirmenimde kulluk öğütüyordum. Tüm duygularımı sabır kilidiyle kilitledim tek tek. Şeytanın girecek noktası kalmamalıydı. Sabırda kale gibi muhkem olmalıydım. Annenin sabrı kadardı çocuğunun da hayata karşı sabrı.

Rabbim sabır anahtarım, tevekkül kılavuzum. Kahrında da lütfunda da Sana sığınırım.

Musa Peygamberim sana yalvarıp bir tavsiye istemişti. Buyurmuştu:

“Beni dile!”

Musa Peygamberim aynı isteği dört defa tekrar etti. Her defasında aynı şeyi söyledin:

“Beni dile!”

Rabbim, benim de her daim bir dileğim var:

“Sen!”

Birkaç gün geçti Beytullahm’ın tepesinde. Birkaç gün güneş battı, gece oldu. Şafak söktü, gün doğdu. Birkaç gün sonra bebeğin gelme adımları bedenimde kendini belli eder oldu.

Beklediğim an gelmişti.

Bebeğim dünyaya geliyordu.

Tek başıyaydım. Kimsesiz. Daha önce doğum görmemiştim. Bir kadının nasıl doğum yaptığına dair bilgim de yoktu.

Hız. Havva’yı düşündüm. İlk bebeği doğarken o da doğumun ne olduğunu bilmiyordu.

Sabır, öğretendi.

Sancılar başlamıştı bile.

Babasız bir bebeği korumak, babasız bir bebeğin izahını yapmak bir genç kız için olabilecek en ağır sınavdı. Bunu biliyordum. Havva doğururken yanında Âdem’i vardı. Ben cümle âdemlerden ırak, âdemsiz bir bebeğin anası olacaktım.

İsa’nın ağırlığı düştü üzerime, arşın ağırlığı düşer gibi.

Vakit geceydi.

Soğuk dışarıda ayazdı.

Ben sıcak terlerin kuşatması içindeydim.

Sancılarla gidip geliyordum.

Annem Hanne’nin beni doğurmasını düşündüm. Yanında teyzem vardı. Kudüs’ün yedi ebesi yedi sema gibi başında duruyordu.

Ben gecenin içinde yapayalnızdım.

Varlık gecenin sırrında. Dışarıdaki zeytin ağaçları bu gece ses vermiyor. Sükûtî bir hal etrafı kaplamış. Rüzgâr yok. Hayvan sesleri duyulmuyor. Başımı mağaradan dışarı uzatıp bakıyorum. Gök berrak. Lacivert peçesini yüzüne çekmiş. Yıldızlar yakaya takılan inciler gibi. Gökyüzü süslenmiş besbelli.

Başımı tekrar mağarama döndürüyorum.

Mağara yüz çevirme yeri.

Mağara çile evi.

Mağara gönül dervişlerinin firar ettikleri kuytu.

Mağara kaçış.

Mağara sığınış.

Mağara kabuğuna çekiliş.

Mağara ana karnı...

Mağara dünyaya sırt dönüş.

Mağara peygamber sarayları...

Mağara berzah. Dünya ile ahret arası...

Bedenim yine bir sancının çengeliyle sıkıştı. Karamsarlık içime ilk kez vurdu. Babasız bir bebeğin annesine yapılacak iffetsizlik ithamı beni isyansız duaların isteğine sürükledi:

“Ne olurdu, bundan evvel ölüp de unutulup gitseydim!”^[28]

Hurma

Yolculuk, açlık, susuzluk bedenimi iyice zayıflatmıştı.

Rabbim, iyi ki gözyaşları var. İyi ki bunlarla bize teselli melekleri taşıyorsun.

Anamın yanımda olmasını istedim. Hasret-i ana garip ruhumu yakıcı bir alev gibi sardı. Annemin manevi varlığını ve himmetini hissettim. Sanki dayan Meryem'im der gibiydi.

Sen benim yürek adağımsın. Rabbine yüreğini adayan tek kadın benim. Allah'a adanan tek yürek de sensin. Dayan nezr-i yüreğim diyordu.

Ben seni erkek olarak istemişim. Benim erkek duamdın. Sen er niyetinesin. Er gibi güçlü ol der gibiydi.

Er niyetineydin. Hem erdim hem kadın. Hem anaydım hem baba. En çok da babaydım şimdi.

Dünyada böyle bir sınavı yaşayan ilk ve son kişiydim. Benzersiz bir sınavın benzersiz bir çilesindeydim. Mağaranın soğuk taşına ruhumun sıcak ateşi vurdu.

İçim hüznle titredi.

Derin bir sancı tüm bedenimi kendine çekti. Acıyla büzüldüm. Ruhum Rabbimin huzurunda secdeye gitti. Sabır, dişlerimde kendini aşikâr etti.

Acıyla bakındım.

Kalbim melalle ağladı.

Mağaranın sessizliği ruhumun hüznü iniltileriyle çatıştı. Sükûnet acıyı dillendirirdi.

Kalbim şefkat bekleyen, ruhum sevgi isteyen çırpınışlardaydı. Mağarada mahcup bir ürkeklik oldu...

Mağara hüznüle titredi, ben başka bir sesle...

Mağaranın aşağısından gelen bir sesle irkildim:

“Sakın üzülme!”^[29]

Meleklerin sesini tanırdım. Rabbimin müjdesi hemen ulaştı.

Anladım bu Cibril meleği idi. Rabbim peygamberinin doğumunu vahiy meleği ile müjdeliyor, anasını elçisi ile teselli ediyordu.

Cibril'in sesi devam etti:

“Rabbin senin aşağı tarafında bir dere yarattı.

Hurma ağacını kendine doğru silkele; üzerine taze hurma dökülsün.

Hurmadan ye, iç. Gözün aydın olsun.”^[30]

Rabbimin müjdesinden sonra etrafıma baktım, mağarada ne su var ne ağaç. Yalnız kurumuş bir kütük vardı.

O da ne? Su! Hayatın ellerinden tutan, rahmetin taşıyıcılığını yapan su! Rahmet ne çabuk revan oldu. İçtim, elimi yüzümü yıkayıp ferahladım.

Kütüğün yanına gidecek mecalim yoktu. Kütüğe seslendim. Kütük bana doğru koşarcasına geldi, yanımda durdu. O da ne? Aman ya Rabbi! Mucizelerle kuşatıyorsun. Kütük dala budağa durdu, ağaç oldu. Meyve verdi. Üzerime doğru eğildi. Yaş salkım hurmalarla bezendi.

Aman Allah'im!

Hurma doğuma yardımcı olan meyve. Loğusa kadının en çok ihtiyaç hissedeceği taam. Doğan yavrunun ağzına ilk sürülecek yemiş.

Hurma dost. Hurma insan canlısı ağaç. Hurma insanlığın halası. Allah hurmayı Âdem'i yarattığı toprağın tortusundan yaratmış. Hurma insana benzeyen yanları olan tek ağaç. İnsan gibi duygusal. Bizler gibi üzülür, küser. Hatta üzülüp küstüğü yıl meyve vermez.^[31]

Duygusal hala hurma, bu duygusal anımda başucumdaydı.

Hurma ağacı hüznlüydü. Bir peygamber anasına reva görülenlerden mahcuptu. Üzerime ana gibi eğildi, dallarını üstüme ana gibi saldı. Yaş hurmalarını ananın göğsü gibi uzattı.

Doğumda ebe olurdu, benim başımda hurma ağacı vardı.

Ağaç kâinat demekti.

Hurma ağacının dallarını kendime doğru çektim. Dallarına tutundum, kendime doğru çektim, acıların sardığı bedenimi bir dost ele tutunur, bir dost elle acını paylaşır gibi tuttum. Tutduğum dalları silkeledim. Rahmet yağar gibi hurmalar etrafıma, kucağıma döküldü.

Cennet taamıydı hurma. Bismillah deyip yedim. Günlerdir aç bedenim hurmanın bereketiyle güçlendi. İbrahim Peygamberimi hatırladım. Melekler ona da bebek müjdesiyle geldiklerinde şaşırılmış, “İki yaşlı insanın nasıl çocuğu olur?” diye sormuştu. Cebrail (a.s.) da “Bu, Allah’ın mucizesi ey İbrahim, bak!” diyerek dışarıdaki bir kuru ağacı göstermişti. Ağaç mucize olarak hemen yeşillenmişti.

Rabbim burayı suyla, ağaçla, yemişle cennete çevirdi. Zaten cennet Rabbini hissetmendi. Hissettiğin kadar bulunduğun yer cennetti.

Ferahladım. Gözyaşlarım durdu. Ağlayan bir çocuğa anne nasıl isteklerini verir, sonra da bağına basıp avutursa ben de kendimi öyle hissettim. Rabbimin kucağında teselliyle avundum.

Asıl ferahlık hemen geldi. Yeni bir sancının sıkıştırması bebeğimi dünyaya taşıdı.

Aman Allah’ım, bebek!

Bir erkek bebek!

Annem Hanne’nin duasına çıktığı bebek.

Annemin nezr-i yüreği...

Ağlamıyor.

Yoksa?

Hayır, canlı. Etrafa bakmıyor. Deruni bir bakış var bebeğimde.

Sanki bana bakıyor. Sanki kaderini biliyor. Sanki olgunlaşmış da doğmuş.

Aman Allah’ım!

Ağlamıyor...

Dünyayı küçümser gibi. Dünyanın nesine ağlanır der gibi. Belli ebedî gülmeleri müjdelemeye gelmiş.

Ağlamıyor...

Bana üzülme der gibi bakıyor. Erkek evlat ananın sahibi. Bakışları içime güven veriyor, korkumu gideriyor.

İçim değişik bir mutluluğun hazzında. Bebek doğunca analar mutlu olurmuş.

Küçük mağaramda iki kişiyiz. Dünyada artık yalnız değilim, bir yavrum var.

Anayım...

Göklerde Bayram

Bebeğim ilk nefesini alır almaz dünyadaki tüm putlar yere düşmüş. Şeytanlar bu duruma şaşırılmış, ne yapacaklarını bilememişler. Nihayet şeytanların büyüğü İblis, İsa'nın doğduğunu haber vermiş. Bütün şeytanlar mağaraya gelmiş.

Bakmışlar ki mağaranın etrafı tüm meleklerce kuşatılmış.

Dışarıda olanlardan haberim yoktu. Yalnız ve kimsesiz, mağaramda meleklerin arkadaşlığını hissediyordum. Onların gül kokularını, huzur solutan varlıklarını görüyordum.

Bebeğim meleklerle karşılaşırken dışarıda da büyük bir mücadele varmış. Şeytan doğan her bebeğe dokunur. İsa'ya da dokunmak için tüm şeytanlar mağaranın kapısına koşmuş. Görmüşler ki etraf meleklerle sarılı. Mağaramızı melekler kanatlarıyla kuşatmış, onların girmesine izin vermemişler.

Dışarısı meleklerle şeytanların mücadele yeri olmuş.

Dışarıda bir şeh-i ayin.

İsa'nın gelişini melekler kutlarken şeytan alabildiğince hırslanmış.

İsa'nın doğduğu gece şeytan doğan bebeğe nasıl dokunamam diye çılgına dönmüş. Anasına da dokunamamanın kahrıyla bağırmış:

– Ben de size inananlara dokunacağım!

Şeytan kahrından deliye dönerken gökyüzü bambaşka bir değişikliği yaşamaktaymış.

Semada doğum günü kutlaması varmış.

Yıldızların hepsi Beytüllahm'in üzerine inmiş.

Gökyüzündeki bu hareketliliğe insanlar şaşırılmış. O gün herkesin gözü gökyüzüne çevrilmiş.

Şimdiye dek görülmemiş bir şeyi görmüşler.

Şimdiye dek görülmemiş bir parlaklığı seyre durmuşlar.

Bakmışlar. Bir daha bakmışlar.

Evet o!

Beklenen aydınlık...

Sevinçle bakmışlar.

Hayretle haykırmışlar.

Doğdu!

Doğdu!

Bu gece doğdu.

Kurtarıcı Mesih.

Müjde paylaşma sırrının kendisi.

Herkes birbirine muştulamış.

Mesih'in yıldızı doğdu.

Mesih doğdu!

Mesih doğdu!

Mesih'in Yıldızı

Üç bilgin sarayın büyük taraçasında gökyüzündeki kaderin yazılarını okumaya çalışıyorlardı. Gördükleri her bilgiyi tez elden hükümdara iletirlerdi. İran hükümdarı bu üç bilginin onayından geçmeyen bir işi yapmazdı.

Bu bilgelerin en yaşlısı gökyüzünden gözünü ayırmadan konuştu:

– Bugün gökyüzü tüm örtülerini atmış. Bugün gök farklı.

– Evet, dedi iki arkadaşı.

En genç olanı gözünü gökyüzünden ayırmaksızın konuştu:

– Bu gece göğün gözü açık. Gökyüzünde değişik bir hareketlilik var.

Kalın abalarına sarındılar. Hava soğuktu. Konuşmadan semanın derinliklerine akıp gittiler.

Üçü birden bağırdı:

– O da ne?

Üçü birden ayağa kalktı.

– Bakın!

– Doğdu.

– Mesih'in yıldızı doğdu. Yahudilere kral olacak peygamberin yıldızı doğdu.

Üç bilgin doğruca hükümdarın huzuruna vardılar.

– Efendimiz, bugün Yahudilere kral olacak peygamber doğdu. İzin verirsiniz onu görmek muradımızdır.

Hükümdar onlara Mesih'in nerede doğduğunu sordu.

– Filistin, dediler.

Hükümdardan aldıkları izinle doğan peygamberi görmeye gitmek için hazırlıklara başladılar.

Yanlarına birtakım hediyeler alıp Filistin'e doğru yola koyuldular.

Uzun yolları bebek iken bile olsa bir peygamberi görmenin şevkiyle aştılar. Sinon şehrine vardılar. İlk işleri doğan bebeği sormaktı. Soruşturmalarında bir bilgi edinemediler fakat Kral Herot'un adamları doğmuş olabilecek olan Mesih'i arayan üç kişiyi krala haber verdiler.

Kral Herot onları huzuruna çağırdı. Kral onlara kimliklerini ve buraya geliş nedenlerini sordu. Onlar da kendilerinin İran hükümdarının bilginleri olduklarını, yakında gelecek Mesih Peygamberin doğduğunu tespit ettiklerini, ona iman etmek için geldiklerini ve hediye getirdiklerini söylediler. Bebeğe getirdikleri hediyelere bakan Kral Herot bu hediyeleri seçme nedenlerini sordu bilginlere.

Bilginlerden birisi dedi:

– Altın getirmemizdeki sebep, o dünyanın en kıymetli madenidir. O da zamanın en kıymetlisi, efendisi olacak.

Diğer bilgin dedi:

– İp getirdik. Yara ve kırıklar ipe sarılır. O özürlü ve hastalara şifa verecek.

Üçüncü bilgin dedi:

– Sayın kralım, buhurdan getirdik çünkü onun dumanı göğe çıkar.

Kral Herot duyduklarından rahatsız olmuştu. Derhal kendi din adamlarının huzura gelmesini söyledi.

Gelen din adamlarına sordu:

– Bu bilginlerin söyledikleri doğru mudur?

Din adamları,

– Evet, dediler.

Yakında gelecek olan peygamberin doğduğunu haber verdiler.

Kral Herot içinden geçenleri belli etmemeye çalıştı, sevinir gibi göründü.

– Demek peygamberimiz doğmuş. Onu hemen bulun ve yerini bana da bildirin.

Bilginleri güleryüzle uğurladı. Haberi çabuk vermelerini sıkı sıkıya tembih eyledi.

Bilginler krala söz vererek ayrıldılar. Kral Herot'un içine şeytani dürtülerin ateşi düşmüştü.

Öfkeyle kilitlenmiş dudakları arasında kendi kendine konuştu:

– Demek saltanatımı yıkacak bebek doğmuş. Ben onu bebek iken öldüreyim de saltanat yıkmayı görsün o.

Gece olmuştu. Bilginler doğan yıldızı takip ediyorlardı. Bebek, yıldızın gösterdiği yerde idi. Onun gösterdiği doğrultuda yürüdüler. Zeytin ağaçlarının oluşturduğu aydınlık yoldan Mesih'in bulunduğu yere doğru yol almaya başladılar. Zaman bir hayli geçmişti. Yıldız hareket ediyordu. Yıldız batmadan gösterdiği yere ulaşmaları gerekirdi.

Gelmişlerdi.

Beytüllahm..

– İşte, dedi İranlı bilginlerden birisi. Burası! Mesih, Davud Peygamberin doğduğu yerde doğacak.

Serin bir hava yüzlerine çarptı. Bir peygamberle aynı havayı solumak anlatılmaz bir histi. Bilginler haftalar süren yolculuklarındaki yorgunluğu unutmuşlardı.

Üç bilgin uykuya vardı. Rüyalarında biri onlara dedi:

“Sabah olunca hemen ülkelerinize dönün. Mesih'ten de Herot'a bahsetmeyin. Çünkü o, bebeği öldürmek istiyor.”

Uyandıklarında şaşkındılar. Üçü de aynı rüyayı görmüştü. Üç bilgin, bulmanın ve unutmanın sevinç ve hüznünü aynı anda yaşadılar. Hemen gitmeleri gerekirdi rüya gereğince ama bebeği de görmeliydiler.

Gün doğmuş, sabah üç bilgini hayırla kuşatmıştı. Üçü bir benim bulunduğum yere geldiler. Mağara kapısında durdular. İçeriye seslenip izin istediler, kendilerini tanıttılar.

Üç bilgin içeri girdi.

İsa dizlerimde yatıyordu. Nur bebek kâmil bir insan tavrındaydı. Üç bilgin büyük bir edep ve büyük bir saygıyla bebeğime yöneldiler. Beyaz yüzünde risaleti, derin kara gözlerinde ebediyeti görür gibi saygıyla selamladılar. Bir peygamberi ziyaret etmenin hazzıyla durdular. Bilginlerden en yaşlı olanı dedi:

– Ey Meryem! Mesih'in gelme vaktinin yaklaştığını biliyorduk. Onun doğumunu bekliyorduk. Yıldızını gördük. Onu ziyarete geldik. Ona iman ettik.

Hediyelerini takdim edip hemen ayrıldılar.

Herot ve askerlerine görünmeden Filistin'i terk ettiler.

Erbain

“Gözün aydın olsun.”^[32]

En büyük tebrikim, en büyük tesellim... Bebeğim, Rabbim tarafından tebrik edilmişti.

Allah'ın hediyesi bebeğim kucağımdaydı. Bebeğimle birlikte tecritteydim. Tevhitte önce tecrit gerekirdi.

Tevhide ulaşmak için tecride kaçardı gönül erleri. Önce kendilerini insanlardan ayırırlardı. Ondan sonra tek tek tüm duygularını Allah'ın dışında her şeyden tecrit etme eğitimi başlardı. Sonra kalpten her şeyi tecrit ederek seyr-i sülûk tamamlanırdı. O zaman kişi ruhun derece-i hayatına çıkardı. Ruhtaydı birlik sırrı. Ruhun hayat derecesine varmak kişinin miracıydı. Tevhitte hakikat-i Tek'e ulaşılırdı.

Bebeğime baktım. Beyaz yüzünde çile ile başlayan hayatının yansıması vardı. Geçmiş sarıldı bir an hafızamda. Bebeğimin bana nefes edildiği o ilk gün. Yanı başımda gördüğüm genç, korkunun ruhumdaki parçalayıcılığı. Dürülüşüm. Korkudan içine kapanışım.

Genç kendisini tanıtmıştı. Ve beklemişti. Ta ki ben rahatlayana kadar. Bendeki beden açılımının tamamlanmasına, o kabz halinin geçmesine kadar bekledi. Eğer beklemeyip hemen üfleseydi bebeğim dünyanın en çirkinini olurdu. Öyle ki çirkinlikten kimse ona bakamazdı.^[33]

Bebeğime baktım. Ne kadar da bana benziyordu. Başka kime benzeyebilir ki Meryem oğlu İsa? Anasının aynısı. Bembeyaz, kırmızıya kayan bir ten. Kara iri gözler. Küçük, benli bir yüz. Saçları uzun ve düz.

Allah'ım! Bu bebek güle benziyor. Kırmızı beyaz. Siyah benleri ile üzerine şebnem düşmüş bir gül.

Bir an içim sızladı. Şebnem düşmüş gül, gözyaşı düşmüş bir kaderi çağırıyordu. Zihnime akan düşünceleri dilimde dualarla öteledim.

Bebeğimi kokladım. Meleklerin kokusu ile aynıydı.

Ne güzel bir arkadaştı. Ben ona baktıkça o da bana bakıyordu.

Yavrumu iyice sineme bastırdım. Hatırladım sinemdeki rahmeti. Allah'ım, ağlamayan bir bebeğin acıkabileceğini de unutuyorum. Sineme götürdüm. Rahmetin kapısında ikimiz de doyuyorduk. Rabbim beni taze hurmalarla besliyordu.

Bebeğim, rahmetin kevserinden içer gibi emmeye başladı. Biliyordum ben değil, O süt veriyordu.

Bebeğim tertemizdi. Ben de. Loğusalarda olan hastalık dönemi bende olmamıştı.

Mağaramızda bebeğimle ibadete durduk.

Musa şeraitinde loğusalık süresi kırk gündü. Doğum yapan kadın kırk gün dolmadan evinden çıkamazdı. Ben de kırk günün dolmasını bekleyecektim.

Kırk gün...

Kırk gün lohusanın erbaini idi. Allah, kadını doğum ile tüm günahlarından arındırırdı. Sonra tertemiz bir kalp ile duygusallığın, inceliğin en ince noktalarına ulaştırırdı. Onun için bu dönemde kadın sevgi ve şefkati her zamankinden daha çok isterdi. Ben de istiyorum Rabbim. Kimden? Tabi ki Senden. Benim her zaman Senden başka kimsem olmadı.

Biliyorum, Rabbim, sevdiğini sevdiğin kadar kimseye bırakmıyorsun.

Lohusa erbain dolduran.

Loğusa kadın bu kırk günü günahlardan uzak ibadetle geçirirse kırk günün sonunda manevi aydınlıklara ererdi.

Allah, analığı hemen ödüllendiriyordu. Ana, ermiş demektir. Ana, dokuz aylık seyr-i sulûkün sonunda erbaini ile velayet kapılarına ulaşan demektir.

Erbainden çıkıyordum.

Tevekkülü kılavuz, sabrı dayanak yaptım. Bebeğimi kucağıma aldım.

Yürüdüm...

İmsak-ı Kelam

Dönüyordum. Yüküm kucağımdaydı. İmtihanım analığımda.

Yürüdüm..

İnsanlar şaşkın, birbirlerine sesleniyorlar. Geldiğimi duymayanlara duyurup görmeyenlere beni gösteriyorlar.

– Bakın! Bakın! Meryem geliyor!

– Hem de kucağında bebek!

– Nasıl gelir?

– Bizimle alay mı ediyor?

Yürüyorum..

İffetim başımda taç...

Geçtiğim yollarda erkekler işlerini, kadınlar evlerini bırakıyor. Herkes etrafımda toplanıyor.

Kimisi üzgün, kimisi kızgın bakıyor. Kimisi suskun, kimisi tahkir edici sözler söylüyor ayıplıyorlar.

Yürüyorum..

İffetim kucağımda Kelimetullah..

Vakur ve sakin yürüyorum. Kızanlara acıyarak, bağırnlara susarak, hakaret edenlere merhamet ederek, tahkir edenlere dua ederek yürüyorum.

Kelam dilimde imsak..

Kudüs'ün merkezine geldim. Çevremde oldukça büyük bir kalabalık toplandı.

Dışarısi bahara ulaşmanın sevincine durmuş tatlı bir havanın ılık neşesinde. Taşlar ellerde yumruk yapılmış. Belli istekleri. Gitmeden önce yapamadıklarını yapmak istiyorlar.

Yürüyorum, dilimde oruç u kelam..

İnsan kötü düşünceye nasıl kolaylıkla akıyor; insan, düşündüğü kadar değil midir?

Baktım Zekeriya Peygamberim mahzun, Rabbin yakîni bekler halde duruyor. Teyzem El-İşa bebeği kucağında bana yardım edememenin hicranını soluyor. Gözlerle konuşup kalplerde halleşiyoruz.

İkimizin kucağında iki bebek.

Halk kızgın.

– Ey Meryem, diye seslendiler. And olsun ki sen çirkin bir şeyle geldin.”^[34]

Daha merhametliler anamı, babamı, soyumu hatırlatarak bu işi nasıl yaparsın der gibi seslendiler:

– Ey Harun’un kız kardeşi! Senin baban kötü birisi değildi; annen de iffetsiz değildi.”^[35]

Kelama imsak etmişim.

Rabbim buyurmuştu:

“İnsanlardan birini gördüğünde,

‘Ben, Rahman için oruç adadım; bugün hiçbir insanla konuşmayacağım!’ de!” diye buyurmuştu.^[36]

Terk-i kelam ettim.

Sustum..

Mütekellimin kapısına varanlar hamuş olurlardı. Kelam sıfatı insanda ne kadar yansırsa insan o kadar susardı.

Sustum..

İnsan, benliği kadar konuşurdu, konuşurken de benini dillendirirdi. Nefsini O’na teslim edenler tezkiyesini de O’na verirlerdi. İnsan ki ne kadar nefiste yaşarsa dili, o kadar kelam ederdi.

Sustum..

Biliyordum ki insan konuşursa Rabbin konuşması duyulmazdı. Dil nefse bağlıydı, sükût kalbe. Kalp kelamını duymak için dil kelamını terk etmek gerekirdi.

Sustum...

Terk-i kelam, terk-i taamdan zordu. Kalbin derece-i hayatına çıkanlarda dil kelamı imsak eder, hal kelamı dile gelirdi.

Sustum...

Allah korkusu, kişinin yedi uzvunda kendini aşikâr ederdi. İlk yer dildi. Allah'tan korkanın dili muhkem olurdu.

Sustum...

Dil konuşunca kalp itiraz ederdi. Şeytan dil ile insanda hükmederdi. Dil nefsin anahtarı, şeytanın sözcüsüydü. Terk-i kelam nefse en ağır gelen haldi. Kelam oruca durunca nefsin sesi soluğu kesilirdi. Dil susunca diğer duygular, vicdan kelama dururdu. Nefis sükût ile ezilir, terbiye olurdu. Sükûtun olduğu yerde melek olurdu; dil kelama durunca melek gider, şeytan orada zuhur ederdi.

Sustum...

Tevhid-i hale erenler terk-i kelam ederlerdi. Teslim ve tevekkül sırrına erenler dili de sahibine teslim edip O'nun konuşmasına tevekkül ederlerdi.

Sustum...

Bir şey dile düşünce hikmet yanı perdeye dururdu. Dil susunca hikmet kalbe dökülür, ism-i Hakîm kelama dururdu. Rabbimiz bizimle hadise diliyle konuşurdu. O konuşurken konuşmak su-i edepti.

Sustum...

Sebeb dairesinden itikat dairesine geçenlerin Allah; gören gözleri, tutan elleri, konuşan dilleri olurdu. O konuşurken konuşmak abesle iştigal olurdu.

Sustum...

Ruhun derece-i hayatına çıkanlar bütün uzuvları ile duyar, bütün uzuvları ile görür, bütün uzuvları ile konuşurlardı.

Sükût, tevhit hakikatinin kemal bulmasıydı. Tevhidin en üst makamı hamd makamıydı. Hamd makamına gelende sükût hâsıl olurdu. Hamd makamı insana verilen her duygunun O'nun yolunda kullanılmasıydı. Her duygu O'nun yolunda kullanılınca Allah her duyguyu da razı ederdi. Rıza makamına gelen her duygudan itiraz giderdi.

Sustum...

Halk aşılmadan Hakk'a ulaşılmazdı. Halkla konuşan Hakk'la konuşamazdı.

Sustum...

Halk çılgına dönmüştü, nasıl konuşmazdım! Halka konuşmaları için bebeğimi gösterdim. Daha da deliye döndüler.

“Beşikteki bir bebekle nasıl konuşalım?” dediler. [\[37\]](#)

Konuşmayı kendilerinden bilenler Rabbin her şeyi konuşturacağını ne bilecektiler!

Bebeğime baktım.

Beyaz yüzünde ötelerin aydınlığı vardı.

Peygamberlik sırrını doğmadan yüklenmişti.

Pembe yanaklarında anasına yapılanların kahrı vardı. Kırmızı dudaklar kıpırdadı. Bebeğimi Mütেকellim ismi kelama durdurdu.

“Ben, Allah'ın kuluyum!

O, bana Kitap verdi.

Beni peygamber yaptı.

Beni, her nerede bulunursam, mübarek kıldı.

Bana, ben hayatta oldukça, namazı, zekâtı emretti.

Beni anneme hürmetkâr kıldı.

Beni bir zorba, bir bedbaht yapmadı.

Dünyaya getirildiğim gün de, öleceğim gün de, diri olarak kaldırılacağım gün de, selam (ve selamet) benim üzerimdedir” dedi.^[38]

Rabbim terk-i kelamla imsak ettirmişti, bebeğimin konuşmasıyla da iftar ettirdi.

Halk şaşkındı.

Mahcuptu.

Ben Emin ismiyle Rabbimden emindim. Bebeğimi anne karnındayken sürekli konuşuran Rabbimin mucizesine yakînim vardı. Bebeğim kendisini ve anasını tathir etmişti.

İftar-ı kelamım mucizeyle sunulmuştu. Rabbimin konuştuğu peygamber bebeğimin üstüne şükür gözyaşları düştü.

Zekeriya Peygamberime baktım. Rabbin kapısında şükür kandilini yakmış, hamd makamında zikre durmuştu bile.

Teyzemle gözyaşları içinde kucaklaştık. Hanne Annemi solukladığım teyzemin, tevekkülün aydınlığı ile parlayan suskun yüzüne baktım. Büyük bir yorgunluğu üzerimizden atıp ayrılıkları gideren bir iftar sevinciyle teyzemin evine doğru yürüdük.

Bildim, kalbi Rabbi ile olanların dili hamuş olurdu. Nefis konuşursa dil kelama dururdu...

Terk-i Kudüs

Bebeğim konuşmuş, mahiyetini açıklamıştı. Tüm peygamberlerin çocukluktan başlardı olağanüstü halleri.

İsa'nın konuşması insanları bir müddet susturmuştu, ama içten içe fitneler devam etmekteydi. Bilhassa Zekeriya Peygamberim yerine Beytü'l-Makdis'in hâkimi olmak isteyenler bana ve Zekeriya Peygamberime iftira etmeye başlamışlardı.

İranlı bilginler krala haber vermeden gitmiş olsa da Kral Herot kendi tahtını yıkacak bebeğin doğduğunu öğrenmişti. Huzursuzdu. Kral Herot'un saltanatını muhkem etme çılgınlığı, din adamlarının Beytü'l-Makdis'in riyasetini ele geçirme çabaları ile iki hâkimiyet ihtirası arasında kalmıştık.

Kral Herot, tahtına zarar verebilecek herkesi kim olursa olsun acımaksızın cezalandırıyordu. En çok sevdiği eşi Kraliçe Merimini'yi, kendi çocuklarından bazılarını da bu kaygılar nedeniyle öldürmüştü.

Kral, Yahudi değildi. Aşkalon Mabedinde bir hizmetkârın torunuydu. Roma İmparatorunun desteğiyle kral olmuştu. İsrailoğullarından olmayan birinin krallığını Yahudiler kabul edemiyorlardı.

Herot kendi krallığını ayakta tutan Roma İmparatoruna boyun eğiyor, devletin gelirlerini ve halktan vergi diye topladığı her şeyi ona gönderiyordu.

Halk perişandı.

Halkın gözü Kral Mesih'teydi.

Herot sıktıkça halkın tek umudu olmuştu Mesih.

Kralın Sion şehriden ulaşan emriyle halkın kanı donmuştu:

“Bu yıl Beytülham'de doğan tüm erkek çocukları öldürülecek.”

Zekeriya Peygamberim haberi alır almaz eve koşmuştu.

– Meryem, hazırlan, dedi. Bu gece gidiyorsun.

Hazırdım.

Yazgıma yollar düşmüştü. Mesih zaten yolcu demekti. İsa'nın en büyük özelliği de yerleşik olmamasıydı. Bu hayat tarzı onun tebliğ şekli olacaktı.

Kul her an kadere hazır olan değil miydi? Kul her an, gel diye bekleyen değil miydi? Kul yolcu demekti. Kul yolda olduğunu bilendi.

Hazırdım.

– Bu akşam, dedi Zekeriya Peygamberim.

Sormadım nasıl ve nereye diye.

Kul, sormayan demekti.

Sorgu itirazdı. Sorgu nefistendi. Sorgusu olan kulun enesi var demekti. Sorgu ben daha iyisini bilirim, benim de planlarım var demekti. Kul Rabbine karşı planı olmayandı.

Rabbimin karşısında kendimi kucağımdaki bebeğim gibi hissettim.

Rahatladım.

Firkatzede

Amcaoğlu Yusuf, Beytü'l-Makdis'te ibadet ederken bir türlü uykunun kollarından kurtulamaz. Rüyasında,

“Yusuf, kalk! Anne ve bebeği Mısır'a götür. Herot öldürmek için bebeği arıyor!” nidasıyla uyandığında Zekeriya Peygamberi karşısında bulur.

Şefkatin gözlerinden aktığı, ihtiyarlığın sükûnetle vücudunu sardığı Zekeriya Peygamberim Yusuf'a seslenir:

– Yusuf, hemen gidiyorsun!

Yusuf sormaz nereye diye.

Gece gizlice şehirden çıktık. Bir kervana katılacaktık.

İsa ile ben merkebe bindik. Yusuf yaya idi. Şehrin dışında bizi beklemekte olan küçük bir kervana katıldık.

Çöle döküldü yollarımız. Gecenin karanlığı, ayazı ile durmaksızın yol aldık. Gece yolculuğunda hep bir hüznün, mahzunluk ve dünyanın ürkütücülüğü vardır. Manevi âlemlere yolculuğun vakti olduğundan mı bilinmez, gece dünyevi yolculuklar korku ile kuşatır beni. Gece yolculuğunda gariplik, yalnızlık sarar dört bir yanıma. Ruhun gizliliklerinde kalmış duygular kalbe dökülür.

İlk kez gurbet düştü içime.

Garipliği hissettim. Gurbet üşüttü içimi.

Yollar gurbet kokuyordu. Bu kokuyu duymayan, gurbet yeli değmeyen Rabbin sevdiği yok gibiydi.

Kalbimi kanattı gurbet. Ruhumda ağladım.

Çöllere baktım. Çöl, gurbet demekti. Çöl ağaçtan, sudan ayrılmıştı. Hayatla ayrılığın adına çöl demişlerdi. Gurbet çöl olmalıydı.

İçimdeki gurbetlere aktım. Kaçıyor muyduk, kavuşuyor muyduk? Günler geceler birbiri ardınca sürükleniyordu. Acelesi olan bir kervandı kervanımız. Kimse konuşmuyordu.

Yol alıyorduk nice bir yolda. Yolumuzun yolcuları peygamberlerin ulularıydı. Onların gittikleri yoldan gidiyorduk. Kucakta bir peygamberi bir zalimin zulmünden kaçırıyorduk.

Kaderin ince bir sırrı. Revan olduğumuz bu yol hem kaçışın, hem kavuşmanın, hem zulmün, hem muzafferiyetin yolu olmuş.

Bu yol Yakup'a hasreti getirirken Yusuf'u ayrılığa götürmüş. Bu yol, Yusuf'un kendisine hile ettikleri kardeşlerini mahcubiyetle huzuruna getirirken aynı yol Yakup'a ayrılığın görmez ettiği gözlerine Yusuf'unun deva-yı visal gömleğini ulaştırmış. Bu yol ayırırken birleştiren, ağlatırken yücelten, gurbete düşürürken bilumum gurbetleri gideren bir yol olmuş.

Menzilimiz Mısır'dı. Güzergâhımız Musa'nın Mısır'dan kaçarken gittiği yoldu. Musa Firavun'dan kaçmıştı, biz zalim Herot'tan kaçıyoruz. Musa yazgılı, Yusuf yüzlü bebeğime baktım. Ne güzel bir bebek! Beyaz yüzü hep gülüyor. Hiç ağlamıyor.

Tur-i Sina'ya geldik. Burası Musa Peygamberimin Allah ile konuştuğu yer. Merkepten indim. Ayağımdakileri çıkarttım. Musa Peygamber de çarıklarını çıkartmıştı burada.

Rabbin huzurunda önce ayakkabı çıkardı. Dünyaya insanı taşıyan ayakkabı çıkartılırken dünya çıkarılırdı kalpten ve manevi âlemlere yürüyüş başlardı.

Bebeğimi yere koydum. Baktım gözleri semaya uzanmış. Bu bebek hep semaya bakıyor. Allah'ım, bu bebeğin gözü dünyada değil, bu bebek gökyüzüne namzet. Yerlerden geçmiş.

Secdeye vardım. Yüzümü toprağa sürdüm. Alnım toprağa kavuştu. Ruhum Rabbinle buluştu. Musa Peygamberim burada Rabbinin kelamına mazhar olmuştu.

Mütekellim'in kapısında durdum.

Şükürle kelama vardım.

Şükrettim Rabbime bize verdiği manevi lütuflar için.

Şükrettim bize açtığı manevi yollar için.

Şükrettim kalbime verdiği sekinet için.

Kalpteki yolculuğun tamamlandığının göstergesi, kalbin sükûnet ve safiyet içinde olmasıyla belli olurdu. Kalp yolculuğu tamam olunca ruhun yolculuğu başlardı.

Kalp yolculuğunun hitamı dünyadan tamamen azade olmaklaydı, ruh yolculuğunun başlangıcı ise muhabbet sırrındaydı.

Muhabbet için ayrılık gerekirdi. Ayrılık ateşiydi muhabbet kandilini yakan.

Firkat damlamıştı kulluğumuza.

Anladım firkatzede olmadan aşkzade olunmazdı.

Zikr-i Erre...

İkindinin kırık ışıkları bahçede belirmiş. Teyzemin kucığında Yahya uyumaktaymış. Kudüs'ten ayrılışımız hüzünlü bir ikindi güneşi gibi vurmuş teyzemin yüreğine. Teyzem içini yakan acıdan dışarıdaki gürültü ile irkilmiş. Bahçede duyduğu gürültüyü çocukların oyunlarından atılan taş zannederek yönelmiş kapıya. Çok geçmeden bağırtılar, çığlıklar duyulmuş.

- Nerede Meryem?
- Zekeriya! Meryem ile oğlunu çıkart.
- Meryem'i istiyoruz.
- Musa şeriatı ne diyorsa o yapılmalı.

İpinden kaçmış hayvanlar gibi eve doğru gelmekteler imiş. Teyzem hemen kapıyı arkasından sürgülemiş.

Bu kalabalığa sürgü ne kadar dayanır ki?

Taşlar çoğalmış. Duvarlara çarpan taşların sesinden küfrün kızgınlığını anlamak mümkünmüş.

Taşlarla birlikte eve ateşler fırlatılması Zekeriya Peygamberimi harekete getirmiş. Yahya ve teyzemin tehlikede olduğunu gören Zekeriya Peygamberim isyancılara kendini göstererek arka kapıdan dışarı çıkmış. Bebeğini ve anasını korumak için uzaklaşmış.

Teyzem kucığındaki çocuğuyla eşinin arkasından bakmış. Onun bir daha gelmeyeceğini anlamış.

Zekeriya Peygamberim Zeytin dağına doğru yönelmiş. Azgın halk peşi sıra koşmaya başlamış.

Zekeriya Peygamberimin dilinde zikir, halkın dilinde küfür varmış.

Kalpler dillere dökülmüş, duygular koşuya kuvvet vermiş.

Zekeriya Peygamberim belli ki kaderinden Rabbine kaçmaktaymış.

Zekeriya Peygamberim yaşlı, onlar genç. Zekeriya Peygamberim güçsüz, onlar kuvvetli. Zekeriya Peygamberim tek başına, onlar sayısız.

Zekeriya Peygamberim ağaç dostu. Ağaçlar onunla ibadet eder. O marangoz. Ağaçlara şekil verirken onların dillerini de açar.

Vefalı bir ağaç zikir arkadaşı Zekeriya Peygamberime seslenmiş:

“Ey Allah'ın peygamberi! Bana gel!”

Ortadan ikiye ayrılmış.

Zekeriya Peygamberim açılan kucağa koşmuş. Ağaç tekrar kapanmış.

Yunus Peygamberin balığın karnında, İbrahim Peygamberin ateşin içinde zikrettiği gibi Zekeriya Peygamberim zikirdeymiş...

Ağaç bir peygamberi bağrına basmanın sevinciyle zikirdeymiş, sağa sola salınmış, her bir yaprağı kıpır kıpır zikre durmuş.

Hakk'a kör olan gözler Zekeriya Peygamberimi kaybedince çılgına dönmüş.

- Zekeriya nerede?
- Biraz önce önümüzdeydi.
- Neden kaybettiniz?
- Sen neden görmedin?
- Sen daha öndeydin, sen niçin kaçırdın?
- Bir yaşlı adamı tutamadınız.

Fitnecilerin içine fitne düşmüş. Küfürde her zaman kavga olur. Küfür olan kalpte barış olmaz, sakinliği bilmez. Hata kabul etmez. Hep başkalarını suçlar.

Kavga şiddetleneceği zaman İblis, insan suretinde gelerek demiş:

– Bakın! Şu ağacın içinde.

Halk İblis'e demiş:

– Hiç olur mu? Gözümüzün önündeydi, nasıl ağacın içine girer?

Küfür gözü görmez.

İblis onlara demiş:

– Ağacı kesin. Ne kaybedersiniz? İçindeyse ölür.

İblis'in sözü mantıklı gelmiş, keselim demişler.

Bıçkı aranmış. Rüzgâr hızında bir bedbaht Zeytin dağından aşağıya doğru koşup en yakın mahalleden bulduğu bıçkı ile dönmüş.

Bıçkının bir ucunu biri, bir ucunu başka biri tutmuş.

İleri geri.

Ağaç zikirde.

İçindeki zikirde.

Bıçkı zikirde.

Ağacın içindeki, bıçkının ritminde zikirde.

“Ya Hayy!”

Ağaç kısmı aşılmış, bıçkı mübarek bir bedene dokunmuş. Kesmenin ilk acısı beşerî bedene ateş gibi düşmüş. Bıçkının yaktığı bedenden bir defa acının kelamı çıkmış:

“Ah!”

Gerisini hemen getirmiş:

“Ya Allah!”

Cebrail hemen yetişmiş:

“Ey Zekeriya! Rabbin diyor ki: ‘Niçin başına gelen belaya sabredemiyorsun da ah diyorsun? Eğer bir daha ah dersen peygamberlerin adlarının bulunduğu divandan senin adını silerim.’”^[39]

Bıçkı tenden geçmiş...

Bıçkı Zekeriya Peygamberimin nedametine düşmüş:

“Ya Tevvab! Ya Gaffar! Ya Allah!”

Bıçkı kesmeye devam etmiş.

Bir ileri, bir geri.

Bıçkı Zekeriya Peygamberin kalbine inmiş.

“Ya Gaffar! Ya Rahîm!”

Bıçkı kesmekteymiş.

Bir ileri, bir geri.

Bıçkı Zekeriya Peygamberimin ruhundaymış.

Rabbine itiraz olan ah, Zekeriya Peygamberimi kâinata denk bir zikirle coşturmuş.

Ah ettiğine tüm zerrelere ile ah etmiş.

Ah kulun celale itirazıdır.

Kul O'nun celalini de cemalini de sever.

Zikrin esası kalpte celal ve cemal sıfatlarının tecellisi iledir.

Zekeriya Peygamberim celal sıfatı ile tüm dünya için ah dedirtecek duygularının bir anda başını kesmiş.

Ah dediğine öyle bir ah etmiş ki kıyamete dek sürecek bir zikre başlamış.

Bıçkı Zekeriya Peygamberimin sabrındaymış.

Bıçkı kesmeye devam etmiş.

Bir o taraf çekmiş, bir karşı taraf.

Bıçkının manası karşılıklı kesmektir, bir sana bir bana demektir.

Kesenlerin ritmince zikre başlamış büyük peygamber.

Bir taraf çekmiş,

Bana demiş:

“Ya Hayy!”

Diğer taraf çekmiş,

Rabbine yönelmiş:

“Ya Allah!”

Bıçkı zikri devam etmiş. Bana,

“Ya Hayy!”

Sana,

“Ya Allah!”

Bana,

“Ya Hayy!”

Sana,

“Ya Allah!

Ya Hayy!”

Bıçkının sesi,

“Hırrrr... hırr... hırrrrrr... hırr... hırrrr...”

Zekeriya Peygamberim bir ah etmenin nedametiyle bir zikir başlatmış. Bıçkı sesine benzeyen boğazdan başlayıp tüm zerreleri harekete getiren bir zikir. Pişmanlık zikri:

“Ya Hayy!

Ya Hak!”

Kâinat zikirdeymiş.

Zeytin dağı zikirdeymiş.

Ağaç kurban olmuş bıçkının elinde, zikirdeymiş.

Tüm ağaçlar inlemedeymiş...

Tüm ağaçlar zikirdeymiş.

Ağaç ikiye bölünmüş, ağacın bir kısmı bir tarafa, diğer kısmı öbür tarafa düşmüş. Kurban peygamber ağaçla ikiye ayrılmış.

Testere zikri devam etmekteymiş.

Kesik beden zikirdeymiş:

“Ya Hayy!

Ya Allah!”

Kulak zarı delik olan küfür, koca peygamberin zikrini işitememiş.

Küfür, canavarlığını bir kez daha göstermiş. Halim isminin yansıması yumuşak huylu büyük peygamberin mübarek bedeni iki parça olarak yetmemiş onlara. Önce zikreden başı kesmişler, sonra tek tek zikreden her bir uzvunu.

Zekeriya Peygamberim hâlâ zikirdeymiş.

Hatıra olsun diye bu mübarek bedenden herkes bir parça kopartmış.

Zekeriya Peygamberim hâlâ zikirdeymiş.

Büyük peygamber testere ile kesilen bir ağacın hırrr hırrr sesleri gibi boğazdan yapılan bir zikir başlatmış:

“Ya Allah, ya Hayy!”

Bu zikirde önce her bir zerre kesilir ve

“Ya Allah, ya Hayy!” denir.

Sonra tek tek her duygu kesilir ve

“Ya Allah, ya Hayy!” zikredilir.

Sonra dünya kesilir, ukba kesilir ve

“Ya Allah, ya Hayy!” söylenir.

Kurban Zekeriya gibi ruh, Rabbin huzurunda nefsinde kestiği kurbanlarıyla kurb anına ulaşır.

Zekeriya Peygamberimin eteklerinden tutulan bu zikir ile bilimum canlılardan geçilir.

Bu zikre zikr-i erre denir.

Herkim ki zikrinde Zekeriya Peygamberin testere sesini duymazsa o zikir kısırdır.

Her ağacın hışırtısında Zekeriya Peygamberin zikri vardır.

Her ağaç zikr-i errenin zakiridir. Zekeriya Peygamberim de tüm ağaçların serzakiridir.

Her ağaç Zekeriya kaderlidir...[\[40\]](#)

Mısır Günleri

Yusuf ve Musa Peygamberi Mısır'dan uzaklaştırıp tekrar Mısır'a kavuşturan yol bizi de Mısır'a götürmüştü. Artık Kral Herot ve askerlerinin bize ulaşması mümkün değildi. Küçük kervanımız Mısır'da yol almaktaydı.

Mısır'da gözümüze ilk Nil değdi. Musa Peygamberin kundağı, beşiği olan Nil şefkatli bir kucak gibiydi.

Musa'nın anası Yakobed düştü içime. Yakobed'deki teslim, tevekkül, kul oluş sırrı. Yavrusunu bir ana kucağına bırakır gibi suya bırakışı.

Nil'de bir bebek...

Nil şeffaf bir kundak.

Nil nazla salınır yumuşak bir beşik.

Nil şefkatli bir yed-i emin.

Nil, ana...

Nil'in karnından doğar Musa ikinci kez.

Yakobed'in sabrı. Peygamber anaları sabır yazgılıdır.

Sırtımda bir peygamber yüklü. İffetine haram düşmemiş bir genç kıza babasız bir çocuğun yükü. Bebeğini Nil'e bırakmaktan daha zor, daha ürkütücü. Kendimi Nil'e bırakılan Musa bebek gibi hissediyorum. Nil'den daha haşın, Nil'den daha söz anlamaz bir topluma babasız bir bebeğin anası olarak bırakılıyorum.

Kaçıyorum.

Nil'e düştü hayalim.

İmanın gittiği kalpler şu koca sudan daha boğucu oluyor. Aman ya Rabbi!

Nil, peygamberi tanıyor. Bağrını ona beşik yapıyor. İnsan imandan uzaklaşınca en cansız varlıktan daha cansız, daha acımasız, daha parçalayıcı, daha boğucu oluyor.

Bir büyük peygamberin bereketi düşmüş Nil'e baktım.

Sanki bebeğimle beni, Musa ile anasını tanıdığı gibi tanıdı ve selamladı.

Güneş kırılğan ışıklarını Nil'in üzerinden toplamaya başlamıştı. Nil koyu lacivert bir örtüyü sinesine çekiverdi.

Akşam olurken içime yolculuğun telaşı vurdu. Nereye gidecektik? Daha ne kadar gidecektik? Nerede karar kılacaktık?

Akşamın hüznü kendisinden önce kuşattı içimi.

Kimsesiz ve yolcu...

Sahipsiz ve yorgun...

Bebeğime baktım, uyuyordu. Beyaz yüzüne akşamın sarı yansımaları düşmüştü.

Sabır Eğerdik

Mısır'da Menif şehrine geldik. Görkemli bir şehir. Şehirde ilk göze çarpan, devasa mabetler. Şehrin her yerinde alışveriş yerleri, sürekli dolaşan tacirler var. Kalabalık ve gürültülü, her şeyi ile dünya üreten, dünya satan, dünyaya çağırın bir yer.

İçim sıkıldı. Bu kadar gürültüyü kafilemizdekiler de sevmedi.

Yola devam ettik. Anlaşılan kırsal kesimler bizim için daha uygundu. Kuzeye doğru yol aldık. Ayn Şems mıntıkasına geldik. Alışveriş yerlerinin olmadığı, tacirlerin insana dünyayı pazarlamadığı bir yerdi burası. Büyük palmiye ağaçlarının altında sükûnetin aktığı, toprağın akarsuların rahmetiyle bulunduğu güvenilir, düz bir tepe.

Kafiledeki herkes gibi burayı ben de sevdim. Kaldık.

İnsanlar tarlalarda çalışıyorlardı. Buraya gelen gariplere çiftlik sahibi kalacak yer vermekteydi. İsa ile benim küçük bir odamız vardı.

İp eğiriyordum. Filistinli kadınların bahtlarına düşen işti. Filistinli kadınların gönül inceltmesiydi. Filistinli kadınların sabırlarını ip eylemeleriydi.

İp âlem-i manada hileye işarettir. Filistinli kadınlar asırlarca başlarına örülen hile iplerini sabırla karşıladıklarını gösterirlerdi eğirdikleri bu iplerle. Şeytanın tüm hile iplerine onlar da sabır ipine sarılarak dayanırlardı.

İğime önce sabır taktım.

Sonrası zikirdi. Başladım eğirmeye. Kişinin mesleğinde manevi seyr-i sülûkunun yansıması vardır.

Yünlere önce nefsimi sarıyordum, sonra iğime takıyordum onları. Yünlerim ip olurken nefsimi de ip ediyordum. Rabbime ulaşmada bilumum duygularımı yol ediyordum. İğim döndükçe yünlerin etrafında ruhum dönüyordu, arşın huzurunda nakış nakış kulluk eğiriyordum. Dünyayı kalbimde ip ediyordum.

Gündüzlerini rızk-ı helal için iğ eğirerek geçiriyordum. Geceleri ise kalp yollarında manevi iğler eğiriyordum.

Buraya kısa sürede alıştık. İsa büyüyordu.

Kudüs'ü merak ediyordum. Çok geçmedi, Kudüs'ten gelen kervanların getirdiği haber küçük köyümüze de ulaştı. Bizim ayrılışımızdan sonra halk Zekeriya Peygamberimi şehit etmiş. Zekeriya Peygamberimin şehadeti yüreğime kor gibi düştü. Kesilen her parçasında kesildi her bir zerrem. Zekeriya Peygamberim marangozdu. Demek kestiği ağaçlarla aynı kaderi paylaştı. Her kesimin adalet-i mahzadaki karşılığını anladım.

Teyzem El-İşa yalnız kalmıştı.

Kayıp

Hayatı kolaylaştıran, hayatı güzelleştiren, kaderi kabullendiren sabır tılsımıyla günlerim geçiyordu. İsa'nın büyümesi yüreğimin sevinci olmuştu. Köy hayatına da alışmıştım. Sabır alıştırandı.

Gündüzlerim çalışmakla, gecelerim Rabbimle buluşmakla geçiyordu. Zikir ile şükür hayatımın sürmesiydi.

O gün çiftlik karıştı. Herkes tedirgindi. Çiftlik sahibi de üzgündü. Herkesin ruh hali bana da yansımış, olanlardan üzgün bir şekilde ipimi eğiriyordum. İsa üzüntümü fark etti, yanıma geldi.

– Ey annem, neden üzgünsün, diye sordu.

Ben de,

– Çiftlik sahibinin hazinesi çalınmış, dedim.

İsa,

– Bulmamı ister misin, dedi.

İstemek de ne demektir, hepimiz töhmet altındaydık.

Gözlerim parlayarak baktım kara gözlerine,

– Bulabilir misin, dedim.

İsa büyük bir güvenle,

– Çiftlikte çalışan herkes toplansın, dedi.

Söyleneni yaptık.

İsa iki adamın yanında durdu.

Herkes şaşırmıştı.

Bu zavallılar bu işi nasıl yapabilirlerdi? Sahiden İsa doğru mu biliyordu? İki acınacak adam biri kör, diğeri kötürüm..

İsa onları paraların olduğu odaya götürdü. Kötürüm olanı tuttu, kör olanın sırtına koydu. Kör adama seslendi:

– Haydi, kaldır onu!

Kör dedi:

– Nasıl kaldırıyorum?

İsa cevap verdi:

– Dün gece paraları almak için nasıl kaldırdıysa öyle.

Kör, kötürümü kaldırdığında kötürüm paraların bulunduğu rafa uzanmıştı.

İsa çiftlik sahibine dedi:

– Kör olan kuvvetini, kötürüm olan gözünü kullandı.

İsa'nın görür gibi anlatışı karşısında suçlarını itiraf ettiler ve parayı verdiler.

Çiftlik sahibi servetine kavuşmuştu. Çok sevindi. Herkes İsa'nın gizli olanları bilmesinden hayrete düşmüştü.

Çiftlik sahibi bana dedi:

– Ey Meryem! Bu paranın yarısı senin.

Ben de böyle bir şeyi kabul edemeyeceğimi söyledim.

O da:

– Öyle ise oğlun İsa'nındır, dedi.

Çiftlik sahibine dedim:

– Oğlum İsa izzet ve şeref bakımından benden üstündür.

Rüya

“Kalk, ana ile oğlu Filistin topraklarına getir. Çocuğu öldürmek isteyen artık hayatta değil.”

Yusuf gördüğü rüyanın etkisiyle kan ter içerisinde uyanır. Heyecanlıdır. Kendi kendine söylenir:
– Demek kral öldü.

Yusuf bizleri Mısır’dan getirmek için hemen yola düşer.

On iki yıl önce geldiğimiz yollardan tekrar dönmek için yol alıyorduk.

Korku ile geçtiğimiz yollardan emniyet içinde geçiyorduk. Korku ile girdiğimiz Mısır’dan emin olarak çıkıyorduk. Kucağımda getirdiğim yavrumu boyumu aşmış olarak götürüyordum.

Şükür kapısında idim.

Şükür edeceklerimizin çoğu zaman farkına varmıyorduk. Ülfet, Rabbin verdiklerini örten perdeydi.

Hayatta yaşadığımız sınavlar olmayınca şükür de olmuyordu.

Şükre durdum,

Korku ile geldiğim yolları bana emin kıldığı için.

Şükre durdum,

Saklayarak getirdiğim yavrumu ism-i Hafız ile koruyup ism-i Rahîm ile büyüttüğü için.

Şükre durdum,

Her anımı şükürle tutuşturup bana şükürün kazasını ettirme anlayışını nasip ettiği için.

İsa’nın yüzüne baktım.

Beyaz pembe yüzü, siyah benleri, kara iri gözleri, omuzlarına kadar inmiş saçlarıyla ne kadar da güzeldi.

Rabbim doğumunun celaline karşılık nasıl bir cemal toplamıştı bu yüzde. Sevimli bir yüz. İnsanı, kendine çeken manevi sırlı gözler, her daim gülen neşeli çehre, ne kadar da tatlı, ne kadar da sıcaktı bana.

Ayrılışımız herkesi üzmüştü. Hele de İsa’dan ayrılık... Halkın onda gördüğü haller herkesi ona bağlamıştı.

İsa çiftlik sahibinin çocuklarıyla vedalaşırken onlar eski günleri şimdiden hatırlamaya başlamışlardı.

Nasıl unutulardı İsa’nın yüzlerce harika hallerini. Hele o gün! Çiftlik sahibinin oğulları insanlara ziyafet vermekteydiler. Yemek esnasında içecek bir şeyler dağıtmak isterler. Küplerin yanına gittiklerinde küplerin boş olduğunu görürler. İsa hemen küplere elini sürer. Küplerin hepsi ağzına kadar şerbetle doluverir.

Ayrılıyorduk. Herkes ağlamaklı olmuştu. Bereketleri gidiyordu. Benimle oğluma oranın bereketi olarak bakılıyordu. Bizden sonra oraya bereket geldiği söyleniyordu.

Bizden ayrılmak istemeyen dost insanlara ikimiz bir dönüp baktık. Gidişimize üzülen, arkamızdan ağlayan insanlara dualar ederek ayrıldık.

Mısır’da on iki yılı bıraktık.

Dünya ayrılık kaderli. Kavuşmalarında bile ayrılık var.

Dünya duygu, dünya düşünce, dünya hayal âlemi demek değil midir? Dünya kendin olmayan, kendine olmayan, senin dışında kalan her şey demek değil midir? Onun için kendisinin olmadığı, kendisinin dışındakilerle uğraşan insana dünyacı denir.

Dünyanın kelime yazgısına bu manalar düşmüştür. Yazgıyı değiştirmek bizim elimizde değildir. Hele de dünyanın yazgısını değiştirmek mümkün değildir.

İsa’ya bir daha baktım. Dünyanın dünya olduğunu ne kadar güzel örnekliyordu. Daha dün gibi

kucağımdayken bugün delikanlı olmuş, anasıyla yürüyordu. Şu an da dün gibi olacak, dün eleğinden dünlere elenerek dünyada kalacaktı.

Hac

Gurbette geçirdiğimiz yıllar geride kalmış baba beldesi Nasıra'ya gelmiştik. Baba evinde İsa ile yaşamaya başladık.

Kral Herot Eriha'da yeni sarayında zevk u safa sürdürdüğü bir anda hastalanmış, öleceğini anlayınca Filistin'in sevilen eşrafını Eriha'ya davet etmiş. Hepsini hipodromda toplatarak üzerlerinden kilitletmiş. Kız kardeşi Simon'a kendisi öldüğünde onların öldürülmesini vasiyet etmiş. Kendi öldüğü zaman halkın sevinmesini engellemek istemiş. Bu sevilen insanları öldürmekten maksadı halkın bunlar için yas tutmasını sağlamaktır.

Zalim kralın ölümüyle ülke karışmış. Herot'un çocuklarının kral olmasını istemeyen halk ayaklanmış. Ayaklanan halkı Roma kralı bastırıp kralın beş oğlunu beş bölgeye vali yaparak Filistin'i parçalamış.

Filistin'in kaderi parçalı olmuştu. Halkın bütün umudu Mesih Peygamberdeydi. Herkes Mesih'ten söz ediyordu.

Nasıra'daki yeni kimliğim İmran kızı Meryem değil, İsa anası Meryem'di. Anaydım. Nasıra'daki günlerimiz huzur içinde geçiyordu. İsa on beş yaşına yaklaşıyordu. Bu yaştaki her Yahudi gencinin bir mesleği olurdu. İsa'nın da kendine bir meslek edinmesi gerekiyordu. Amcaoğlu Yusuf'un atölyesinde marangozluk öğrenmeye başladı.

İsrailoğullarının Mısır'dan çıkış hatırasının yâd edildiği Pesah bayramı gelmek üzereydi. Hacı olmak için Kudüs'e gitmeye karar verdim. İsa buna çok sevindi. On beş yıl olmuştu Kudüs'ten ayrılalı.

Heyecanla hazırlandık. Hacı olmak isteyenler Nasıra çarşısında toplandı. Büyük bir kabile ile Kudüs'e doğru yola çıkıldı.

İsa beyaz cübbesi ile nurdan bir gençti. Boyu oldukça uzamıştı. Geniş omuzlarına uzanan saçlarıyla bir erkek güzeli olmuştu.

İçimde büyük bir sevincin vurması ile yol alıyordum. Hem hacı olmak sevinci hem de yıllar sonra Kudüs'ü ve teyzemi görecek olmanın sevinci içimi sarmıştı.

Mart ayının bahar coşkusu etrafa vurmuştu. Dağlar karlarını atmış, ovalar çiçeklerle bezenmeye başlamıştı.

Rabbim, her şey ne kadar da güzeldi. Ayrılık da güzeldi, kavuşma da. İnsan ne kadar aceleliydi. Kışın sertliği olmasa baharın şu tatlılığına erişilir miydi? Kışın haşin yüzü için baharın şu masum yüzü nasıl feda edilebilirdi?

Kudüs ne kadar içime düğümlenmiş bir hasret imiş meğer. Zeytin dağı görmek bana eski günleri hatırlattı.

Kudüs benim için başkaydı. Gecesi ve gündüzü ile Rabbime kullukta yol aldığım on beş yıllık yol güzergâhımdı.

Kudüs bana anaydı.

Kudüs bana Rabbimin kapısıydı.

Kudüs benim için arştı.

İsa'ya baktım.

Nurani yüzünde Kudüs'ü görmenin edep ve mahviyeti vardı.

Kudüs hacılarla doluydu.

Şehir merkezinde toplanan hacılar akrabalarının evlerine gidiyordu. Çünkü hacıları para karşılığında bir yerde barındırmak haramdı.

İsa ile teyzem El-İşa'nın evine gittik. On beş yıllık hasreti gözlerden akıtıp sinelerde giderdik.

Teyzem iyice yaşlanmıştı. Hasret dolu gözlerle bana baktı.

– Meryem, dedi. Sen büyümüşsün.

Onun yaşlılığına karşılık ben büyümüşüm. Otuzlu yaşlarımdaydım.

Teyzem ana hasreti ile gözyaşı döküyordu. Ben onun biricik kızıyım. Yahya'dan önce ilk çocuğu gibiydim.

Yaşlı dünyasında dalgalanmalar oldu; hatıralar bir bir önüne geldi. Annem Hanne, babam İmran ve Zekeriya Peygamberim.. Her birisi için ayrı akıttı gözyaşlarını. Hele Zekeriya Peygamberimin şehadetini anlatırken hep beraber ağladık. Hep beraber zikr-i erreye durduk.

Teyzem, İsa'yı bebekliğinden sonra ilk defa görüyordu, ben de Yahya'yı.

İki akrana birbiriyle tanıştı.

Yahya, İsa'dan farklı bir gençti. Çatık kaşları ruhundaki celali yansıtan bir yay gibiydi. İhtiyarlığın olgun kisvesini başında taşır gibi saçları seyrekli. Yahya'ya çocukluğunda ilim ve hikmet verilmişti. Babasının şehadet şekli her daim ruhunda tecelli eder kalmıştı. Yahya'da manevi bir hüznün vardı.

Teyzem Yahya'yı inceleyen halimi anladı. Yavrusunu bir ana sırrı ile bana anlattı:

– Yahya hep farklı oldu. Çocukken bile çocuklarla oyun oynamazdı. Oyun için kendisini çağıran çocuklara,

“Ben oyun için yaratılmadım.” derdi. Sanki Zekeriya Zeytin dağında kesilirken celali bebeğimin kalbine vurdu. Yahya çocukluktan beri sürekli Allah korkusuyla ağlar.

Bir Yahya'ya, bir İsa'ya baktım. İkisi birbirinden ne kadar farklıydı. Yahya'nın hüznüne karşılık İsa'da mutluluk vardı. Sanki insanların beklediği umudu verircesine mutluydu İsa.

İki nur arasında olduğumu anladım.

Allah'ım! İki kuzen, iki peygamber, iki aynı yaşta sevdiğin kul, ikisi de mucize çocuklar, ikisinin de isimleri senin tarafından verildi.

Demek Yahya'da celal, İsa'da cemel tezahürü var.

İlahi denge...

Yahya'nın çocuk yaşta hüznün dolu celali, İsa'nın neşe dolu gülen cemali kaderlerinde kim bilir nasıl tezahür edecek?

Kader-i İlahideki ince sırta tutundum...

İbadet ve huzur dolu yedi gün geçirdik Kudüs'te. Haccımız tamam olmuş ve bayramımız bitmişti. Dönüş başlamıştı. Hacı kafilemiz ile Kudüs'ün çarşısında tekrar buluştuk ve yola çıktık. Raus kuyusuna geldiğimizde İsa'nın olmadığını fark ettim. İsa yoktu. Hemen Kudüs'e döndüm. Teyzem El-İşa'nın yanına gittim. Teyzemi de büyük bir sıkıntı kapladı. Ne olabilirdi? Yoksa eski düşüncelere sahip insanlar ona bir zarar mı vermişlerdi?

İlk gün aramalarımız sonuç vermemişti. İkinci gün de aynı şekilde geçti. Allah'ım, İsa'ya bir şey mi oldu? İlk defa Kudüs'ü bu kadar dar, bu denli karanlık gördüm.

Üçüncü gün aklıma mabet düştü. Mabette olabilir miydi? Akşamın karanlığına fırsat vermemek için mabedin revaklarına kandillerin ışığı değmişti. Hocaların ders okuttuğu hücrelere bakmaya başladım. Yoktu. Son bir hücre kalmıştı. Orada İsrailoğullarının en büyük hocaları Büyük Heylel, Haham Simon, Büyük Şumay ve Nikodemus ders okuturdu. Bakmaya lüzum görmedim. İsa daha çocuk sayılırdı. Bu hocalarla ne işi olabilirdi ki? İçimden bir şey bak dedi. Gözlerim hayretten açık kaldı. İsa hepsinin ortasına oturmuş onlara ders veriyordu. Hem de üç gündür.

Beni görünce yanıma geldi. Vaktin geçtiğini unutmuş. Üç gündür kendisi için duyduğum endişeyi anlattım.

Ötelere uzanan derin bakışla bana baktı ve dedi:

– Ey Annem! Allah beni zayi etmez.

Beyaz yüzüne baktım. Kalbim amenna diyordu. Şefkatim anayım diyordu.

İki Genc-i Hasur

Zaman denen değirmende yıllar ne çabuk öğütülmüştü. İsa otuzlu yaşlarına yaklaşıyordu. Günlerinin büyük çoğunluğu dağlarda, tepelerde halvette geçiyordu. Kâinat kitabını kendine vird edinmişti. Okuyor zikrediyordu; zikrediyor okuyordu.

Zeytin dağında günlerce kaldığı oluyordu. Bu dağın onun manevi hayatında ayrı bir yeri vardı. Burada gözyaşı dolu geceler, tefekkürle işlenmiş gündüzler geçiriyordu.

Mabede pek gitmiyordu. Çünkü mabet siyasi mücadele yeri olmuştu. Ferisilerle Sadukilerin arasındaki ihtilaf ve çekişmeler mabette manevi hava bırakmamıştı.

İsa kâinatı kendine mabet etmişti.

Yahya da Kudüs'te, mabette ibadet etmekteydi. O da mabedin siyasi oyunların yeri olması üzerine Kudüs'ten ayrılarak Ürdün'e gitti. İnsanlardan uzak, dağlarda yaşıyor, ağaç kökleri yiyor, nehirlerin suyunu içiyordu.

Sanki Zekeriya Peygamberimin gidişi ile açılan manevi boşluğu, siyasi ortamdaki karanlığı, halkın kaybolan maneviyat ve umudunu iki genç insan; birisi Zeytin dağında halvette, birisi Moab dağlarında zikir ve ibadetle dolduruyorlardı. Sanki üçlü bir dengeydik. Ben onlara iki kol, iki avuç olmuştum.

Bir avucumda İsa, birisinde Yahya vardı. Rabbime doğru uzatıyordum onları. Üçlü bir zikir halkasında manevi himmetlerimiz birleşiyor, birbirimize destek oluyorduk. Ana çocuğun manevi hayatında en önemli arka kuvvetti.

Yahya ile İsa iki gençti. İki de terk-i dünyada benzersizdi. İkisinin de farklı hallerle farklı tecellileri yansıttıkları belliydi.

Pehlivan İsa'm sürekli derdi:

– Ben dünyayı yendim.

İsa dünya güreşçisiydi, dünyayı yenmişti. Dünya ona hiç yanaşamadı.

İsa çok alçakgönüllüydü. Alçakgönüllülük kullukta Rabbine hemen götüren sırdı. Kibirden uzaklığın kadardır Rabbine yakınlığın.

İsa'da tevazu had safhadaydı. Annesinin sırrındaydı. Kadın mütevazıdır. Hele anne, gönlünü yavru için ayaklar altına serer. Kadın anne olunca büyür, kemalatı tamam olur. İsa'nın baba yönü olmadığı için kibirden azadeydi. Erkeğin celal yönü vurmadığı için cemale tam ayna idi.

İsa'nın görünüşünde insanda ilk uyandırdığı his ümitti, cana yakınlıktı.

Yahya, İsa'nın tam karşılığı idi. Yahya korku verirdi insanlara. Karşısında kalpler korku ile uyanır, haşyetle titrerdi. Sanki ihtiyar ana ve babanın celal meyvesiydi Yahya.

Onlar, benzer kaderli iki gençti.

Benim iffet sınavıma iki genç iffetleriyle cevap olmuşlardı.

İnsanın kulluk sınavı kabiliyetlerinin zıddıyla olurdu. Duygularımın hiçbirine çocukluktan beri bir an bile Allah'tan başkası düşmemişti. İffet-i kalbim muhkemdi. İffet yalnız bedenî değil, bilumum duygularla tamam olurdu. Bedenimdeki iffete halk şahitti; ruhumun iffetine Rabbim şahitti.

İffetimle sınav oldum. İmtihanın acısı yüreğime kor olup düştü, neticesi azim oldu, bereketli oldu. İki iffet çiçeği yetişti. Onlar genc-i hasur oldu.

Edep onlarda taç, hayâ onlarda kemal, iffet onlarda kale oldu. Onlar pehlivan-ı dünya oldu.

Üçümüz de iffet muallimi olduk. Yaşadığımız asır iffet asrı oldu. İffette ayna, iffette asırlara rehber olduk.

Hikmet olanda evvela edep olurdu.

Edep olanda iffet oldu.

İffet olanda Muhabbetullah oldu.

Muhabbetullah olanda tecelli-yi İlahi oldu.

Yahya'ya vahiy geldiği haberi Nasıra'ya da ulaştı.

Bunun üzerine Yahya'nın yaşadığı Ürdün'e insanlar akın etmeye başlamıştı. Ümidini kaybetmiş kırık kalpli, mahzun gönüllü insanlar ötelere haber getiren peygamberi tanımak, manevi himmetinden soluklanmak, feyziyle bereketlenmek için Ürdün'e gidiyorlardı.

Yahya insanlara diyordu:

– Allah bana beş kelime vahiy etti. Bunlarla amel etmemi ve size de bildirmemi istedi.

Birincisi, Allah'a şirk koşmamak.

İkinci olarak, Allah size namazı emrediyor.

Sonra orucu, sadakayı emrediyor.

Son olarak da size Zikrullahı emrediyor.

Daima Allah'ı anın. Allah'ı zikreden kişinin durumu, düşmandan kaçan birinin kaleye sığınmasına benzer. Düşman kale yüzünden ona ulaşamaz. Allah'ı zikreden şeytan karşısında böyledir.

Nasıra sokaklarında herkes yeni peygamberden bahsediyordu. Yahya'yı ziyaretten dönenler manevi bir havanın esintisiyle geliyorlardı.

İsa, Ölü Deniz'in bulunduğu Ürdün vadisine doğru yola çıktı. Yahya'yı ziyaret edecekti.

Halvet ve Riyazet

İsa'yı çoktandır görmüyordum. Halvet ve uzlet onun arkadaşı olmuştu.

Bu defaki halveti kırk güne yaklaşmıştı. Halvet peygamber yoluydu. Halveti İbrahim Peygamber, erbaini de Musa Peygamber başlatmıştı.

İsa'm'da ise halvet ile riyazet vardı.

Halvet insanlardan uzak kalmaktı. Susmaktı.

Kalp dilinin çözülmesi için insanlardan irak kalmak gerekirdi bir süre. Kalp konuşmaya başlayınca diğer diller onun yanında konuşamazdı. Nefis, dil kelamı ile konuşurdu; çoğu zaman bu konuşmanın şeytan müdahili olurdu. Kalp meleklerin dili, Rabbin kelam yeri idi.

İsa Kudüs yakınlarında halvette, Yahya Ürdün'de halvetteydi.

Rabbim iki genç, iki kalp senin dergâhında. Onları en makbul şekilde kabul buyur.

Ben duacıyım.

İki yavru için dua eden anayım.

Zahirî halvetten geçip batınî halvete erenler kalbin içinde boşaltma yaparlar. Rabbe gidişte engel olan nefsin kalpte temsilcilerini kapı dışarı etmeye çalışırlar. Bunlar çok yüzsüzdürler, öyle kolay kolay terk-i mekân etmezler. Uğraşmak gerekir onlarla. Bu uğraşıda onları zayıflatan en önemli şey riyazettir. Onlar nefsin askeri oldukları için taam ile güçlenirler. Aç kalmaya dayanamazlar. Tek çeşit yemeye hiç tahammül edemezler. Az yiyip az içince uyku da kaçır. Gece ibadetleri başlar.

Bunlar çok sinsi ve zaman zaman da masum gibi kendilerini gösteren duygulardır. Kendilerini müdafaayı çok iyi bilirler. Bununla varlıklarını korurlar. İnsan bunları kalbin düşmanı bilmeden kapı dışarı edemez. Bunlar bir halkanın zinciri gibi birbirlerine tutunmuşlar. Birinin varlığı diğerini getirir, birinin yokluğu diğerlerinin parçalanıp dağılmalarını netice verir.

Kalbi boşaltmakta önce kalpten kını kapı dışarı etmek gerekir. Kin olan kalbi Allah huzuruna kabul etmez.

Sonra kalpten öfkeyi kovmak gerekir. Öfke şeytandandır.

Sonra açgözlülüğü atmak gerekir. Açgözlülük utanmayı giderir.

Kapı dışarı edilecek duygulardan biri de kıskançlıktır. Kıskançlık ilmi kabul etmez. Kıskanç kalp öğrenemez.

Kalbin diğer düşmanı kibirdir. Kibir Firavun ahlakıdır.

Kalbi öldüren bir duygu da su-i zandır. Kalpten onu da ötelemek gerekir. Çünkü su-i zan Rabbimizin hiç yapmadığı bir şeydir. O, kendini unutan, kendini tanımayan kulunu bile hüsn-ü zanla bekler.

İsa riyazette son noktaya ulaştı. Artık bir şey yemez olmuştu.

Kalp dünyadan riyazetle vazgeçerdi.

Peygamber Annesi

İsa'm göklerin anahtarını yüklenerek dönmüştü.

Zayıflamış, beyaz kıl cübbesinin içerisinde başka bir nuraniyet almıştı. Uzun boyunun üstünde parlayan beyaz yüzüne baktım. Cildine ayrı bir incelik oturmuştu. Zaten manevi halin yansımasının alametlerinden biri de cildin zarif bir hal almasıydı.

İsa'm dönmüştü.

Musa Peygamberin Tur dağından döndüğü gibi dönmüştü.

Ötelerin kelamı ile dönmüştü.

Genç peygamberdi.

Otuz yaşın tüm güzelliği üzerindeydi. Gençliğin toyluğundan gençliğin kemaline tutunduğu bir yaşıydı. Geniş omuzlarına baktım. Kâinat üzerine konulmuş, arş üzerine düşmüştü. O ağırlığın altında Tur dağı erirken İsa'm dağdan daha dik, daha vakurdu.

Demek yavrum peygamberdi.

Gökler ötesinden haber gelmişti.

Demek bunca çektiğim sıkıntının neticesi gerçekleşmişti.

Beraat zamanım gelmişti.

Asıl şimdi peygamber çocuğum, Rabbimin peygamberi, anasını beraat ettirecekti.

Yaşadıklarım bir şükür silsilesi halinde gözümün önüne serildi.

Peygamber anasıydım...

Zekeriya Peygamberimin ruhu şad oluyordu. Bir anda iki kuzen peygamberdi.

İki kız kardeşin birisi peygamber anneannesi, diğeri peygamber anası olmuştu.

Erkek evlat duası ile meğer annem Hanne bilmeden İsa'nın duasına çıkmıştı.

Ne bilirdi annem Mesih'in peşine düştüğünü!

Babam İmran heyecan dolu, kalbi manevi haşyetle anlattığı bakire anadan doğacak Mesih'in kendi torunu olacağını bilebilir miydi? Kalbine vuran Mesih heyecanı acep onun için miydi?

Kader çizgisinde kaderin sırları ne garip sırlardı.

Rabbim, mükâfat çile kadardı. Memnun edilme Rabbini memnun ettiğin kadardı.

İsa'm dönmüştü.

Künyesi:

“Meryem oğlu İsa.”

Künyem:

“İsa peygamberin annesi.”

Gökler Konuşuyor

İsa halvetinden halvet der encüme döndü...[\[41\]](#)

Erenlerin yolu zirvelerle kaderliydi.

Erenlerin dağ gibi muhkem imanları onları dağlara çekerdi de kalp dağlarda çiçek açardı.

İsa geceyi ayrı, gündüzü ayrı işledi. Rabbiyle visali tamamladı, ayrılığı giderdi. Kırk gün tamam olmuştu.

Şerha şerha bölündü kalbi. Dualar yüklenip tüm duygularıyla Rabbin kapısına döküldü:

“Allah’ım, ne olur bana cemalini göster!”

İsa dünyadan geçti, tenden geçti, ruhtan geçti. İsa, Allah’tan gayrı her şeyden geçti.

İsa’nın kalbi heybetin zirvesinde, haşyetin ummanında arşa uçtu.

Dağ ürperti ile haşyete durdu.

Bir nur gökleri ve yeri tuttu. Bir nur İsa’nın tüm duygularını tuttu. Daha önce görmediği bir aydınlık, daha önce hissetmediği şeylerdi yaşadıkları.

Kalbi farklıydı, ruhu farklıydı.

Bir nur sağanağının altında kalmıştı. Tüm cismi yıkanıyor, halden hale değiştiriliyordu.

Manevi değişimi yüzünde belli olan İsa’ya baktım. Duygularını okumaya çalışırken gerisini sen anlat der halimi anladı.

O sevimli gülen yüzü, arşın ağırlığı ile melaldehydi. Güzel konuşurdu. Konuşması tatlı ve içtendi.

Hele benimle konuşurken, anacığım derken sevgi ve edep bir kelimada bu kadar mı toplanırdı.

Yüzüme baktı. Eş kaderli olduğumuzu, peygamberliğinin parçası bende olduğunu hatırlatırcasına.

– Bir hitap duydum, dedi.

Gerisini gözlerim kapalı onun kelimada, o anlara akarak dinledim.

– Ona doğru yöneldim.

Korku... Azamet... Haşyet...

Nefes almak ne güçmüş. Dünyanın havası yetmez olmuştu soluklarıma. Beden ne kadar da acizmiş.

Rabbim; bu beden, bu ten Seni burada görmeye dayanamayacağı için bu âlemde Seni göremiyorduk.

Görmememiz de rahmetmiş. Yoksa nasıl dayanırdık?

Allah’ım!

Korku celalin aynasıymış meğer, celal de korkunun ifadesiymiş.

Biliyorum Rabbim; azamet kaftanın, kibriya gömleğin.

Kalbim Tur dağı.

Savruluyorum.

Hitaba yöneldim.

Cibril’di.

Rabbin elçisi.

Ruhum Tur dağı.

Parçalarına ayrılmış.

Cebrail bana doğru yöneldi, seslendi:

“Ey İsa!”

Kalp ve ruhum mecalsiz. Sanki huzurda her ikisi secdeye kapanmış. Tüm varlığım toprak olmuş. On sekiz bin âlem omzuma konmuş.

Nübüvvetin haşyeti varlığımı kuşatmış.

Cebrail bana bakıyor.

Cibril arşın dili.

“Rabbin seni İsrailoğullarına peygamber olarak gönderdi.”

Daha sonra Cebrail bana öğretmeye başladı. Her peygamberin muallimi oydu. Rabbinden öğrendiklerini öğretti.

İsa'nın gözlerinin içine baktım. Cebrail'i gören gözlerde melekût âlemlerine aktım.

İsa anlatıyordu:

– Cebrail bana hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğretti.

Cebrail, öğrenmesi asırlar sürececek ilimleri bir an-ı seyyalede öğretirdi. Onun öğretme şekli vahiy ileydi. Vahiydeki öğreti, katında zaman olmayan bir Zat'tan geldiği için Cibril de zamansız öğretirdi.

Cebrail'in öğrettiği kalbe baktım, Cebrail'in nazar ettiği yüze bir daha baktım. Yavruma hem ona iman eden birisi hem anası olarak baktım.

Hamd ruhumda pınar.

Şükür içimde Hacer zezemi...

Hile-i Şeytan

İsa'ya baktım. Saçları omuzlarına dek uzamıştı. Yüzüne ayrı bir renk vurmuydu. Az yemenin, nefisle bağlantının kesilmesinin rengiydi bu.

Bakışlarım yüzündeydi. Eskiden yüzünde olan yumuşak hal gitmiş, başka bir azamet gelmişti.

Bana hürmetle baktı. Anadan ziyade hocasına bakar gibiydi.

Omuzlarında ağırlık. Görevli. Herkesin imanını, herkesin ahret hayatını yüklenmiş.

O yükle inmiş dağdan.

Dağdan inerken kırk gün süren riyazetin açlığı bedenini iyice kuşatmış. Etrafına bakınmış yemek ihtiyacıyla.

Yürümüş. Yürürken de yine insani ihtiyacını düşünmüş. Gözleri taşlara takılmış. Yahya'nın sözleri hatırına gelmiş:

“Allah şu taşları İbrahim'in evlatları kılmaya kadirdir.”

O tefekkür içerisinde iken yanında bir adam görmüş.

Adam İsa'ya seslenmiş:

– Ey İsa! Rabbine dua et de şu taşları senin için ekmek yapsın!

İsa, Allah'ın kudretini tefekkür ederken karşı taraf onu beşeri ihtiyacı ile uyarmış.

İsa'da ism-i Kadir azam derecede aşikâr.

İsa da biliyor topraktan ekmek çıkartan Allah'ın isterse yerdeki taşları da ekmek yapacağını.

Musa'nın kavmine gökten yemek indirmede mi?

İsa adama demiş:

– Bilmez misin, sana ancak senin için takdir edilenler isabet eder.

Bu arada birlikte yürümeye başlamışlar. Yürüye yürüye bir dağın zirvesine gelmişler. Adam İsa'ya demiş:

– Şu dağdan kendini at. Bak nasıl öleceksin!

İsa azgın adama bakmış, öfkeyle cevap vermiş:

– Cenab-ı Hak kulunu imtihan eder ve der,

“Sen böyle yapsan sana böyle yaparım. Göreyim seni yapabilir misin?” Fakat kulun hakkı yok ki Cenab-ı Hakk'ı tecrübe etsin de desin,

“Ben böyle işlesem Sen böyle işler misin?”

Bu düşünce Allah'ı imtihan etmektir. Bu tarz kulluğa terstir. Rabbe karşı edepsizliktir.

Adam haddi iyice aşmış.

İsa'ya sevgi ile yaklaşmış ona iltifatlar etmiş. Onu övmüş.

– Senin gibi birisine kul olmak yakışır mı? Sana Rab olmak yakışır. Sen ki bebek iken konuştuğun. Senin gibi beşikte konuşan var mı?

İsa adama gülerken cevap vermiş:

– Asıl Rablik bebeği konuşuran, insanları öldürdükten sonra diriltiren Allah'a yakışır ve O'na aittir.

Adam çok sinirlenmiş ama kızgınlığını belli etmemeye çalışmış.

İsa'ya,

– Bak, demiş.

İsa baktığında dünyanın tüm memleketlerini görmüş. Adam İsa'ya şöyle bir teklifte bulunmuş:

– Bütün bu gördüğün memleketleri, saltanatları sana vereceğim. Seni insanların hâkimi edeceğim. Şan ve şöhretin bütün yeryüzünü tutacak. Senden bütün bunlara karşılık tek bir isteğim var. Bana secde etmen.

İsa adama tahammül edemeyecek duruma gelmiş, nefretle bağırmiş:

– Defol yanımdan ey şeytan! Yalnız Allah’a secde edilir, yalnız Allah’a ibadet edilir.

Şeytanın vazgeçmeye niyeti yokmuş. Tüm dünyayı teklif etmiş. Nefsin hoşuna gidecek mal, şöhret, hâkimiyet... İsa hepsini reddettiği gibi bu teklifler onu daha da çok öfkelenmiştir.

Şeytan demiş:

– Ey İsa! Bu öfke bir kulun öfkesi olamaz. Ben seni hakkın olan bir şeye davet ediyorum. Bütün şeytanlara söyleyeyim sana itaat etsinler. Şeytanlar sana itaat edince halk da sana tapar. Ne güzel bir ilah olursun. İnandığın Allah göklerin ilahı olsun, sen de yerin ilahı ol.

İsa’nın kızgınlığı had dereceye varmış, haykırıcısına bağırmiş:

– Ey melun İblis! Allah bir olur, Allah birdir.

Şeytan da öfkesinden kudurmuş. Yaşlı çirkin yüzündeki öfkeyi saklamaya çalışıp intikam hisleriyle İsa’ya tehditler savurmuş:

– Ey İsa! Bugün sen beni çok yordun. Bil ki seni kullanarak insanları baştan çıkaracağım. Onlara çeşitli nefis istekleri göstereceğim. Onları gruplara böleceğim. Seni ve anneni Allah dışında ilah ilan edip halkı buna inandıracam.

İşte böyle der gibi baktı İsa yüzüme.

– Şeytan seni de insanlar için imtihan sebebi edecek anacığım. Bir kısım insanların imtihanı senin iffetinle olduğu gibi, bir kısım insanların imtihanı da tam tersiyle olacak. Seni o denli kutsayacak ki ilah gösterecek.

Kalbim Rabbimle dualarda buluştu.

“Rabbim, kovulmuş şeytanın şerrinden Sana sığınırım” dedim.

Demek şeytan İsa için beni de kullanacak.

İsa ana kaderli. Anasıyla imtihan edilen peygamber. İsa konusunda insanlar da her zaman benimle imtihan edilecek demek.

Şeytan benim ve İsa’nın doğumumuzda bizlere dokunamamıştı. Hayatımız boyunca bizden irak kalmasının intikamını böyle alacaktı.

Gözyaşlarım ben ve İsa ile imtihan edilip kaybeden insanlar için aktı...

Yolcu

İsa tebliğe nasıl başlayacağını düşünüyordu. Celile'nin küçük kasabası Nasıra'da mı, yoksa başka bir yerde mi?

Şüphesiz Rabbi ona yol gösterecekti.

Her yerde...

Durmak yoktu, mekân tutmak yoktu.

Düşüncesini bana açtı.

– Anacığım, ayrılık vakti, dedi.

Muhabet için ayrılık gerekirdi. Kalbin dil olması, kelama durması için sevdiklerden ayrılık gerekirdi. Kavuşmak için ayrılık gerekirdi. Ayrılık vaktinden kavuşmak vaktini anladım. Gözlerime baktı, yüreğimi kolladı. Ana yüreği ne yapacak der gibi baktı.

Ananın yüreği çocuğunu dünyaya kaptırdığı kadar acı duyardı.

Şefkatim Sahib-i Hakiki zırhındaydı.

İsa'ya baktım. Sınavı çetin olacaktı.

Otuzunda arşı yüklenmişti. Hangi peygamberin sınavı çetin olmamıştı ki! Rahat etmek isteyenler dünyada rahata dursun. Biz dünyayı arkaya attık. Biz dünyayı yendik. Dünya bizimle gürleşe duramadı. Dünya kapısını sonuna dek kapattık. Nefis varsa dünya için sızlanmalar olur. Biz ukbaya kadem bastık, nefsi ayak altına aldık. Nefse basarak başımızı arşa uzattık.

Peygamber yavrum benden helallik ister gibi ayrılık için rıza istiyordu. Bu veda ukba vedasıydı. Mesih'in ne demek olduğunu o da biliyordu. Mesih yolcu demektir. Mesih dolaşarak tebliğ eden demektir. Mesih yer tutup yuva edinmeyen demektir. Mesih evsiz barksız, çoluk çocuksuz demektir. Mesih dünyasız demektir. Bu vedaya dua gerekirdi. Dualarla döküldüm yavruma:

– Yolun açık olsun!

Senin yolun, benim yolum. Senin ayrılığın Hanne Anamın ayrılığı, benim ayrılığım.

Yolun açık, inananın çok olsun! Rabbin rızası, himmeti her daim seninle olsun!

İsa yola düşmüştü bile.

Arkasından baktım. Şimdiye dek yüzü hep bana dönük oldu. İlk kez arkasına düştü bakışlarım. Artık yavrusunu Allah için gönderen her ana, Meryem'di. Tüm Meryem kaderli anaların yazgısını yüklendim.

Ne çabuk geçmişti yıllar.

Dünyada insan, yoldaydı.

Dünya yoldu.

Yolcum gitti.

İlk iman edenini bırakıp gitti.

Uğurladım...

O Hanne'nin Meryem'i,

İbrahim'in İsmail'i,

Meryem'in bezekli göz nuruydu.

Dualarla aktım arkasından.

Gün akşama kavuştu.

Bir oğul ayırdım bağrımdan. Bir yavru koparttım şefkatimden.

Bir peygamber yetiştirdim gönül hanemden.

Gelin gider gibi bir peygamber gönderdim evimden.

Ŗükür sevince değdi.

Zikir niyaza erdi.

Hamde durdum kâinatla birlikte.

Evimden bir peygamber gitti.

Bir an kollarım boş, sinem çıplak gibi geldi.

Bu kollarda, bu sinede bir peygamber yetişti.

Peygamber anası olan alnım secdeye düştü.

Kuş

İsa gitti.

Mesih, yolcu demekti. Yolculuğu başlamıştı.

Ana, dua edendi.

Ana, arka kuvvetti.

Ana, iki büyük avuçtu.

Ana, kurban eden demekti. Yavrusunu ya dünyaya ya da Allah'a kurban edendi.

İsa avuçlarıma düşerek ayrıldı. Rabbime uzandım. Dualarla sarsıldım. İsa avuçlarımda dürüldü, ellerimi yüzüme götürürken İsa'nın yüzümün gözümün nuru, dünya ahret yüzümün aydınlığı olduğunu anladım.

Şükürle zikirle uğurladım.

Neler yaşayacağını biliyordum.

İnsan imtihan edilen demekti. Hele de peygamber.

İsa yoldaydı.

İsa yolcuydu.

Bütün Yahudi şehirlerini tek tek dolaşıp Rabbini anlatacaktı. Artık İsa'nın haberleri gelecekti.

Çok geçmeden düştü bir haber Nasıra'ya.

İsa buradan ayrılınca ilk uğradığı şehirde tebliğe başlamış.

Halk dünya pazarındaymış. Mallarını en pahalı satma ve en çok kazanma derdindeymişler.

İsa görünmüş üzerinde beyaz kıl cübbesi, otuz yaşın hem olgunluğu hem gençliği ile. Yüzü dolunay gibi parlak, pembe beyaz...

Uzun boyunda tüm peygamberler silsilesi. Geniş omuzlarında arşın vakar ve sükûneti.

İsa alçakgönüllü, tebliğde vakur. Yüksekçe bir yere çıkmış. İnsanlara seslenmiş:

– Ey İsrailoğulları! Ey İsrailoğulları!

Pazardaki insanlar yeni bir satıcı, farklı bir mal görmenin merakıyla ona yönelmişler. Mallarından önce İsa'nın duruşu, fiziği, bakışı celp etmiş onları. Peygamberlik asaleti saygıyla vurmuş içlerine. Bütün halk bu güzel ve genç insanın etrafında toplanmış. Omuzlarına değmiş parlak saçları güneşte ışıldarken İsa konuşmaya başlamış:

– Ey İsrailoğulları!

Benim de sizin de Rabbiniz olan Allah'a ibadet edin. O'na şirk koşmayın. O'na şirk koşanlara Allah cenneti haram kıldı.

Halk mal satıcısı sanarak toplandıkları şahsa merakla sormuşlar:

– Sen de kimsin?

– Allah'ın size gönderdiği elçi.

– Nereden bilelim peygamber olduğunu?

– Rabbimden mucize getirdim.

– Mucizen nedir?

İsa bulunduğu yerden bir parça çamur almış. Onu hemen bir kuş heykeli yapmış. Kuşa üflemiş. Kuş canlanmış ve uçmaya başlamış.

Rabbim ilk mucizesini İsa'ya kendi doğumu şeklinde vermiş. Üfleme ile hayat verme.

Halk dehşete düşmüş. Ağzları hayretten açık bir vaziyette kuşun uçuşunu izlemişler.

Herkes imanının sırrına tutunacak iken uğursuz bir fisilti kulaktan kulağa yayılmış, kalpten kalbe atlamış:

“Bu bir büyüdür.”

“İnanmayın! Çamur canlanır mı?”

İmanın esrarı fitne ile bir anda gitmiş. Şüphe düşünce savunma gider. Vesvese gelince aklın muhakemesi biter. Hepimiz çamurdan yaratılma değil miyiz; bu, Âdem’in yaratılma sırrı diyememiş hiç kimse.

Nefisler hemen ayaklanmış, insandaki şeytan iş başına geçerek hayrette kalmış insanları hemen uyarmış. Şeytan muallim, dil sözcü olmuş. Konuşmaya durmuşlar:

– Evet, evet; sihir!

– Hiç çamurdan kuş uçar mı?

– Haydin çabuk uzaklaşalım.

– Sihrinden etkilenmeyelim.

– Daha ne duruyorsunuz?

Ayrılmak istemeyen birkaç kişiyi de kollarından tutup uzaklaştırmışlar.

İsa’mdan kaçıp şeytanın arkasında yola koyulmuşlar.

Gümüş Tepsisi

Kral Herot'tan sonra yerine Arkalavus geçmişti. Hasta olan Arkalavus kısa zamanda ölmüş, onun yerine de kardeşi II. Herot geçmişti. Arkalavus'un ölümü en çok karısı Herodia'yı üzmüştü.

Kraliçe Herodia iktidar ve ihtişamın elinden gitmesini kabullenemiyordu. Yeni kralla evlenmeyi düşünüyor; fakat kanunlarda eşi ölen kadının iki yıl evlenemez ibaresi isteğini engelliyordu. Kraliçe kendisini iktidara taşıyacak bir çözüm yolu bulmakta gecikmedi.

Aklına kızı düştü. Amcası Kral II. Herot'la evlenir ve iktidar kızının elinden kendisine ulaşırdı. Kim bilir, belki iki yıl içerisinde kral kızından usanıp kendisiyle de evlenebilirdi. Bu düşünceler Herodia'nın hoşuna gitmişti.

İlk aşama ile işe başlamalıydı. Kızı Salomi'yi amcasının göreceği her yerde en çekici haliyle karşılaştırıyordu. Kadın, çekicilik kisvesini kendine takınırsa elbet çekici olurdu. Çünkü bu kisvenin içerisine şeytan girerdi. Şeytanın en çok sevdiği, kadının başkasını günaha sokmasıydı. Bir taşla iki kuş vururdu şeytan. Hem kadın kaybederdi hem erkek.

Herodia'nın planları kısa sürede neticesini vermişti. Kral II. Herot'un gözü yeğeni Salomi'den başka bir şeyi görmez olmuştu. Ne var ki karşısına bu sefer de başka bir engel çıkmıştı. Kral ile yeğenin evlenmesini bütün din adamları onaylarken Yahya bu evliliğin haram olduğunu söylüyordu.

Kral çok saygı duyduğu Yahya'yı vicdanında aşamıyordu. Herodia tam iktidara yaklaşmışken iktidarını engelleyen Yahya'yı baş düşmanı bellemişti.

O gün sarayın büyük odalarında hummalı bir faaliyet vardı. Kral II. Herot'un doğum günü münasebetiyle büyük bir davet verilecekti. Saray adeta yeniden tefriş ediliyordu.

Hazırlıklar tamamıydı. Misafirler gelmeye başladı.

Salomi ve annesi tüm misafirlerle birlikte salondaydı, kralın gözü ise Salomi'deydi. Şeytan bu menfur işi destekliyor, krala Salomi'yi olduğundan da çekici gösteriyordu.

Kral, Salomi'nin yanına yaklaştı.

– Benim için dans et, dedi.

Salomi naz silahını kullanarak dans etmek istemez göründü.

Kralın istek duyguları daha da kabarmıştı:

– Benim için dans edersen sana istediğini veririm, dedi.

Salomi şeytani bir gülüşle baktı amcası krala. Yüzüne içyüzünü gizleyen bir mahcubiyet takınarak sordu:

– Sahiden mi?

Kral,

– Yemin ederim, derken ilave etti: Bugüne kadar hiç yeminimi bozmadım.

Salomi'yi kollarından sanki şeytan sürükledi, şifon giysileriyle birlikte havada uçtu.

Her raksta şeytanın bir eli savrulmuş. Kral büyülenmişti.

II. Herot, Salomi'ye baktı. Tüm nefis-i emaresini havalandıran raksın bedelini sordu:

– Ne istersin benden?

Salomi ne isteyeceğini düşünmemişti. Annesi Herodia'ya baktı. Herodia iktidarı yakalamanın sevinciyle tutuştu. En güzel şeyi istetecekti kızına.

Anne, şeytanın üfürüğü gibi kızının kulağına fısıldadı.

Salomi naz ve işveyle gerindi. İnsî ve cinnî şeytanların isteğini kelam etti:

– Gümüş tepside bir hediye.

Kral şaşırды, ne olabilirdi?

– Söyle, dedi.

Salomi şifon elbisesini savurarak döndü kralın etrafında.

– Fazla bir şey istemiyorum efendimiz, dedi.

Kadınlığın ifsat bakışlarını toplayarak uzattı bakışlarını. Sinsi bir gülümsemeyle isteğini söyledi:

– Yahya'nın başı...

Kral sarsıldı, sarardı.

– Olmaz, dedi. Başka bir şey iste.

Salomi nazla yüzünü çevirdi.

Kral,

– Ülkemin yarısını iste, dedi.

Salomi cevap vermeden işve ve nazını konuştu.

Kral titredi...

Çevresindekiler krala olmaz, yemin ettin, dediler.

Kral öfkeyle seslendi:

– Yahya aziz birisi, onun başı olmaz!

Herodia içinden kükredi. “Benim saltanatımı engelleyen kıl cübbeli fakirin başı demek olmazmış ha!” İçindeki nefreti dışındaki sahte gülücükle bastırdı. Şeytani bir yumuşaklıkla yaklaştı krala:

– Aziz kral! Bunca insan içerisinde nasıl yeminini çiğneyen birisi olabilirsiniz?

Kralın başı dönüyordu, dünyanın altına düşüyordu. Etraftakiler yemin ettin, yemin ettin diye hatırlatıyordu. Sanki herkes şeytanla iş birliği yapmıştı.

Kralın gözünün önünden Yahya geçiyordu. Dünyayı üzerine hiç kondurmamış Yahya. Dünyayı doğumuyla üzerinden silkelemiş Yahya. Kral, olacakları hissetmiş gibiydi. Sararmıştı.

Çevresindekilere nefretle bakıp,

– Hayır, olmaz, dedi boğuk bir sesle. Yahya'nın başı olmaz.

Herkes, yemin ettin efendimiz, diyordu.

Şeytan, kadın hilesi ile sarmıştı hayatını. Bunaldı. Çaresiz bakındı. Gözleri karardı. Dünya ve ahretinin karardığını hissetti. Krallık kibri iradesini aştı. İçinden derin uçurumlara yuvarlanırken boğazına takılan boğuk sesi muhafızlara zorlukla ulaştı:

– Bunlara istediğini verin!

Serdar-ı Serden Geçti

Gümüş tepsi vahyin dilini taşıdı.

Oğul, baba kaderlidir.

Oğul, babanın sırrıdır.

Âlemde Rabbin sırrı aşikâr olduğu gibi babanın sırrı da oğulda aşikâr olur.

Gümüş tepsi getirildi.

Korku indi demir külçe gibi.

Korku dillere vurdu. Tüm diller lal oldu.

Korku gözlere vurdu. Tüm gözler fal taşı oldu.

Vahyin dili tepside kelama durdu:

“Yaptığın haram!”

Kral korkudan dehşete düşmüştü. Kalbine celalin ebedî yansıması tecelli etti. Kalbi acıyla boğuldu, ruhu ateşle kavruldu. Korku, dilinde çırpınırken acıyla bağırdı:

– Uzaklaştırın!

Vahyin başı tepside ebedi bir Kevser gibi çağladı:

“Yaptığın haram!”

Gözlerini kapattı, kulaklarını tıkadı. Küfrün yaptığı şeyleri tek tek yaptı. Korkudan, dehşetten kurtulamadı. Vıcdanı zakkum ateşini körüklüyordu. Tüm yüreği lime lime olurken yırtınırcasına inledi:

– Götürün şunu!

Tepsideki vahyin ağzı saika gibi ruhuna indi:

“Yaptığın haram!”

Salona büyük şamdanlardan ışık değil, korku düşüyordu. Korku görünmez bir el gibi salonu sarmış, herkesin kalbinden tutup ruhunu ateşle yakmıştı. Herkes korku ile donmuş, bir kenara sinmiş, gümüş tepsideki beka dili kelama durmuştu. Beden konuşmaz, Mütekellim konuştururdu. Dil konuşmaz, ruh kelama dururdu. Kesik baş haykırdı:

“Yaptığın haram!”

Celal sıfatının yansıması olan Yahya, kelamının celaliyle kuşatmıştı salondakileri.

Gümüş tepsideydi kâinat.

Gümüş tepsideydi arş.

Gümüş tepsideydi Zekeriya.

Gümüş tepsideydi yüz yirmi dört bin peygamberin ruhaniyatı.

Kral korkudan deliye dönmüş, peygamber katletmenin günahı ruhunu şimdiden cehennem-i siccine atmıştı.

– Götürün, diye kükredi muhafızlara.

Tepside uzaklaşan muhafızların tepsiye yaklaşmaya cesaretleri yoktu.

Tepsideki ism-i Celal tekrar kükredi:

“Yaptığın haram!”

Kelam yarattığı gibi kelam öldürür de. Kelamın maddi gücü vardı. Allah kelam ile helak ederdi.

Kral, Yahya'nın kelamından sonra çok geçmeden çıldırarak öldü.

Oğlun babanın sırrı olduğu bir kez daha anlaşıldı. Yahya'yı da Zekeriya Peygamberim gibi parçalarına ayırdılar. Yahya'nın her parçası babası gibi zikre durdu. Yahudiler, peygamber parçalarını hatıra olarak almayı âdet edinmiştiler. Zekeriya Peygamberimden sonra Yahya'nın da

mübarek bedenini parçalarına ayırdılar. Hatıra olarak herkes bir parçasından aldı. Her parçası bir şehre götürüldü. Mübarek başı Şam'ın nasibine düşmüştü.

İki peygamberi parçalarına ayıran Yahudilerin kaderlerine bundan böyle parçalara ayrılmak düşecekti. Her peygamberin parçasını bir yere sürükleyen Yahudiler onlar gibi dünyanın her yerine parça parça sürüleceklerdi.

Hiçbir zaman bütün olamayacaklardı. İlahi sırdaki bütünü bozmuşlardı.

Yahudi, artık “parça olan” demektir.

Yahudi “parçalayan” demektir.

Yahudi “parçalara ayrılan” demektir.

Yahudi “tefrika” demektir.

Yemek

Yahya'nın şehadeti yüreğimize kor gibi düştü. Her safhasında ayrı bir imtihan yaşıyorduk. Rabbim kulluğumuzu sıkıntılarla bereketlendiriyordu. Artık günlerim İsa'nın haberleri ile geçiyordu. İsa'nın risaleti zikrimi şükürümü artırmıştı. İsa'm ile gelen menfi haberler de sabrımın kuvvet vermişti.

İsa'nın mucizeleri yerle gök arasındaydı. Yerdeki onun mucize eliyle diriliyordu. O el ile mesh edince hastalar şifa buluyordu. O el ile isteyince gökten sofralar iniyordu.

Havarileri İsa'ya dediler:

– Ne olur, gökten bir sofraya insan!

İsa bu istekten hiç hoşlanmadı ve onlara dedi:

– Siz Allah'ın kudretinden şüphe mi ediyorsunuz?

Havariler dediler:

– Kalbimizin mutmain olmasını, imanımızın kuvvet bulmasını ve Rabbin ihsanından yemek istiyoruz.

İsa gusül etti ve arkasından iki rekât namaz kıldı. Üzerinde eski bir elbise vardı ve çok ağlıyordu. Tüm insanlığın günahı için ağlıyordu. İtminana eremeyen nefisler için ağlıyordu.

İsa, Allah'a dua etti.

Gözyaşları beyaz yüzünden sakalına akıyordu. Yanındakilerin yakîn-i imanı için istedi.

Gök berrak ve açık idi.

Herkesin gözü gökyüzüne odaklanmıştı. İnsan ne kadar nankördü. Gökten bu kadar inen rahmeti görmez de yine başka şeyler isterdi. Rabbin kudreti neye kadir değildi!

Gökyüzünde bir hareketlilik oldu. Derinlerde bir şeyler belirdi. Başka bir parlaklık yeryüzüne doğru hızla gelmeye başladı.

İnsanlar korkmuştu. Birbirlerine yanaştılar.

İsa duaya devam ediyordu.

Parlaklık yaklaştı, yaklaştı...

Evet, maide!

Evet o!

Sofra!

Herkes donakalmıştı.

Sofranın üzerinde örtü vardı. İsa örtüyü “Bismillahi hayr'ul-razıkîn” diyerek kaldırdı. Kendi yağında kızarmış büyük bir balık ve yeşillikler...

Herkes sofranın güzelliğine ve yemeklerin nefis kokusuna mest olmuştu.

İsa ağlıyordu.

Allah'ın bu nimetlerine ümmetinin şükürle karşılık verememe halinde bir gazaba uğrama endişesi onu ağlatmaktaydı.

Havarilerin reisi Şem'un dedi:

– Ey Ruhullah! Bu yemek dünya mı, ahret mi yiyeceğidir?

İsa dedi:

– Hiçbirisinden değil. Bu, Allah'ın şu an yarattığı bir nimettir.

Havariler dediler:

– Ey İsa! Bu mucize içinde bir mucize daha göster.

İsa ağlamakta haklıydı. İnsan ne kadar imanda şüpheliydi. İsa havarilerinin mucize içerisinde tekrar mucize istemelerini hoş karşılamadı. Onlara,

– Korkarım azap olunursunuz, dedi.

İsa yine de balığa seslendi:

– Ey balık! Rabbin izni ile diril!

Balık dirildi.

Havariler İsa'ya,

– Önce siz yiyin, dediler.

İsa da,

– Kim istediye o yesin, dedi.

Havariler yemeği yemekten korktular. İsa da fakir, hasta ve sakatları çağırdı. Onlara,

– Yiyin! Sizin için afiyet, başkaları için beladır, buyurdu.

Tam bin üç yüz kişi o sofradan yedi. Sofra olduğu gibi duruyordu, eksilmemişti. Geldiği şekilde tekrar göğe çekildi. O sofradan yiyen hastalar şifa bulurken fakirler zengin oldu. Sofradan yemeyenler pişman oldu.

Sofra inmeye devam etti. Yiyenlere ihanet etmemeleri, alıp saklamamaları ve yarın için ayırmamaları emir olundu. Ama dinlemediler. İnsanın açgözlülüğü, istikbal endişesi yemeği saklatmaya itti. Bunun üzerine Allah yemekleri saklayanları maymun ve domuz şekline döndürdü.

Herkes bu durumdan çok korkmuştu.

Allah bu mucize ile bizlere diyordu ki: Yarınlar için biriktirdiğin, yarınlar için endişelendiğin kadar maymun ve domuzsun. Yarınlarda tevhid-i hakikinın sahibini hissedemediğin ve O'na dayanamadığın kadar insanlıktan uzaksın. Rızıkta endişe ettiğin kadar hayvansın.

İffet Mucizesi

İsa havarileriyle oturmaktaydı. Etrafı inanlarla çevrildi. İsa'nın en önemli özelliği vaaz etmesi ve seyahat etmesiydi. O gün de vaaz etmeye başladı. Mecdelli Meryem oradan geçmekteydi. Durup kulak verdi. Şimdiye dek çok vaaz dinlemişti. Hiç kimsenin vaazı kulağından ruhuna ulaşmamıştı. Hiç kimsenin nasihati onu yaşadığı günah batağından çevirememişti.

Rabbim sanki tüm cemali Mecdelli Meryem'de cem etmişti. Mecdelli Meryem İsa'ya baktı. Şimdiye dek gördüğü gençlere benzetemedi. Beyaz cübbesi, omuzlarına dek uzamış saçlarıyla nurdan bir abide vardı karşısında. Hele konuştukları... Vaaz yüreğini eritti. Kalbi inanılmaz duygularla coştı. Gözlerinde yaşlar ihtiyarını kaybetti. Usulca ilişti vaaz halkasına. Kim olduğunu, halk arasında bilinen kimliğini unuttu. Dinledi, dinledi...

Vaaz bitti, İsa ve havarileri oradan ayrıldı. Mecdelli Meryem'in kalbi onlara tutulmuştu. Evine döndü. İlk defa Mecdelli Meryem'in kapıları gece sıkıca kapatıldı. Tüm âşıkları kapının önünde cemalini görmek için bekledi. O, İlahi cemallere erme peşine düşmüştü. Gözyaşları içerisinde pişmanlık dolu bir gece geçirdi. Kararını verdi. İsa'ya gidecekti. Günahla geçen hayatını onun huzurunda tevbe ile kapatacağı.

Sabah, her zamankinden daha geç geldi Mecdelli Meryem için. İlk iş İsa'ya koşmak oldu. İsa'nın etrafı yine kalabalıktı. Halkın yanında duygularını açıklamak istemedi. İnsanların geçmişini söylemesinden, alay etmesinden korktu. Güzelliğinin tezadı kadar çirkin bir geçmişi vardı.

İsa'yı dinledi. Manevi âlemler yüklü nebevi vaaz bitti. İnsanlar dağıldı. İsa'nın yanında birkaç kişi ile havarileri kalmıştı. Yürümeye başladılar. Mecdelli Meryem de onları takip etti.

İsa'yı, bir Ferisîli, evine davet etti. İsa ve havarileri eve girdi. Ferisîli, misafirleri karşılama adabına uymadı. İsa'nın ayaklarını yıkaması için su vermedi. Onları kucaklamadı. Maksudu İsa ve arkadaşlarını küçümsemekti.

Mecdelli Meryem olanları dışarıdan izlemekteydi. Bu kutlu misafire ev sahibinin yaptığı, içini kanattı. İçeri girmek, bu aziz insanı kendi ağırlamak istedi. Çekindi. İyi bir ismi yoktu. Bir müddet bekledi. İsa'nın içinde yaktığı kandil tüm endişelerini giderdi. Kim ne derse desin, bu kutlu kişiye ulaşır tevbe edecekti. Kapıyı çaldı, içeri girdi.

İsa içeride, minderin üstünde oturmaktaydı. Manevi hava tüm ruhları kuşatmıştı. Mecdelli Meryem başı önde edeple huzura vardı. Ev sahibinin bu kutlu insanı yeterince ağırlamaması, kasıtlı olarak ayaklarını yıkamak için su vermemesine içerlemişti. Elinde taşıdığı kutudaki koku ile mübarek ayakları yıkamak istedi. Kokuyu İsa'nın ayaklarına döktü. Ayaklarını yıkadıktan sonra silmek için bir havlu aradı. Etrafta böyle bir şey göremedi. Siyah saçlarını tokasından kurtarıp havlu niyetine salıverdi. İsa ayaklarını çekti. Mecdelli Meryem'in isteğine izin vermedi. Mecdelli Meryem gözyaşları içerisinde İlahi kapının önünde nedamet ateşiyle kavruldu. İsa'nın ayaklarını günahlarını silercesine silmek, geçmiş günahlarının kötü kokusunu İsa'nın ayaklarına döktüğü kokularla gidermek istedi.

Hıçkırıklar odayı doldurmuştu.

Mecdelli Meryem'in haline ev sahibi Simon güldü. Alay ederek baktı. Günahkâr bir kadının intisabı, imanı ne olabilir ki diye düşündü.

İsa ev sahibinin, nadim olup pişmanlık ateşiyle kavrulan zavallı kadını küçümsediğini fark etti. Ona sordu:

– Ey Simon! Bir alacaklının iki borçlusu olsa, birinden beş yüz altın, diğerinden elli altın alacağı olsa ve iki borçlunun da bu borçları ödeme imkânları olmasa, alacaklı şahıs bu her iki borçluyu

affetse onu en çok hangi borçlusu sever?

Simon düşünmeden cevapladı:

– Elbette daha çok borcu olan sever.

İsa gülümseyerek:

– Doğru söyledin Ey Simon, dedi.

Simon, İsa'nın ne dediğini anlamıştı. Hayatı günahlarla dolu kadını Allah affetse kadın Allah'ı herkesten daha çok sevecekti. İsa, ev sahibi Simon'a dedi:

– Bu kadını görüyorsun, değil mi? Sen evine geldiğimde ayaklarımı yıkamam için su vermedin. Bu kadın gözyaşlarıyla ayaklarımı yıkadı, sonra da saçlarıyla kurulamak istedi.

İsa pişmanlık gayyasında ağlayarak inleyen kadına iffet nazarıyla, risalet makamıyla baktı ve dedi:

– Ey kadın! Allah'ın izniyle günahların bağışlanmış olarak gidebilirsin.

Mecdelli Meryem günahlardan arınarak gitti. Bir daha günah işlememeye kalbinde söz vererek, nefsinin kapı dışarı ederek gitti. İsa'dan bir daha hiç ayrılmadı.

Mecdelli Meryem iffet abidesi oldu. Beni bir an yalnız bırakmadı. İsa'nın mucizesiydi Mezdelli Meryem. İffette örnektik sanki ikimiz. Benim hayatım hiçbir günah izi olmayan bir iffetli yaşama örnek oldu. Asırlara, tüm kadınlığa iffeti Rabbim benimle öğretti. Mezdelli Meryem ise tevbekâr olan birisinin günahlardan temizlenip iffette bir peygamber annesine arkadaş olunabileceğinin örneği oldu.

Küçük Kız

Yaşlı haham Piros nefes nefese içeri girdi. Kendini İsa'nın ayaklarına attı. Hıçkırıklar boğazına yapışmıştı. Nefes almakta zorluk çekiyordu. Birkaç hıçkırıktan sonra soluklandı. Bekledi. Derin bir nefes alarak konuşmak için kendine gelmeye çalıştı.

– Efendimiz, kızım, dedi boğuk bir sesle. Tekrar hıçkırıklara boğuldu. Biricik kızım son anlarını yaşıyor. Lütfediniz, kurtarınız bir tanemi.

İsa hemen kalktı. Çevresindekiler de onunla birlikte kalktı. Hahamın evine doğru yola çıktılar. İsa'nın etrafında bir hayli kalabalık oluşmuştu. Bu esnada İsa bir elin kendisine dokunduğunu hissetti.

– Kim bu, diye sordu.

Havari Petrus İsa'ya,

– Herkes etrafına toplanmış, sen cübbene dokunan eli soruyorsun, dedi.

Bir kadın mahcup bir şekilde öne çıktı. Utanıyordu.

– Efendimiz, diyebildi.

Dokunan oydu. Zavallı kadın bir hastalıktan muzdaripti. Durmak bilmeyen kanamasına kimse çare bulamamış, varını yoğunu bu hastalıktan kurtulmak için harcamıştı. İman ettiği bu büyük peygambere dokunmakla şifa bulacağını ümit ederek söylemekten utandığı hastalığı için çare ummuştu.

İsa, hayâlî kadına baktı,

– Allah'ın izniyle şifa bulmuş olarak gidebilirsin, dedi.

İsa ve yanındakiler yola devam ettiler. Onlar eve ulaşmadan acı haber ulaştı.

“Küçük kız öldü!”

Baba Piros yüreğindeki acı hıçkırıklarla sarsıldı. İsa'ya teşekkür edip,

– Efendimiz, zahmet etmeyin, dönün, dedi.

İsa yola devam ederken ağlayan babaya,

– Korkmayın, inanın, dedi.

Baba haham Piros,

– İnanırım, dedi. Yürekten inandım.

Eve yaklaşınca feryat ve figan sesleri duyulmaya başladı. Ağlayan kadınlar İsa'nın etrafını sarmış, zavallı çocuğun öldüğünü söylüyorlardı. İsa küçük kızın bulunduğu yatağa doğru yürüdü, küçük kızın ellerini tuttu,

– Haydi! Allah'ın izniyle kalk, dedi.

Hıçkırıklar kesilmiş, feryatlar durmuş, gözler yuvasından çıkacakmış gibi açılmıştı.

Küçük kızın önce cansız bedeni kıpırdadı. İnsanlarda bir dalgalanma oldu. Herkes korkusunu gidermek için medet umarcasına birbirine sokuldu. Sonra küçük kızın solgun yüzünde bir aydınlanma oldu. Minik çehrede masum gözler açıldı. Önce İsa'ya, sonra anne ve babasına baktı.

İsa'm Ruhu'l-emindi. O, kelimeydi. Rabbi de onu emir ile yaratmıştı. O da ölüleri emir ile diriltiyordu. Küçük kız O'nun emri ile dirildi.

İsa'm haşrin peygamberiydi.

Eİ

İsa'nın elinin dokunduğu, şifa buluyordu. Nazar ettiği toprak hayata duruyordu. Allah, İsa'yı Nusaybin'de bulunan zalim bir hükümdarı imana davet etmek için vazifelendirdi. İsa vazifeyi alır almaz havarilerine dedi:

– Hanginiz bu şehre gidip “Allah'ın kulu, resulü ve kelimesi İsa size doğru geliyor” diye seslenir?

Havarilerden Yakup,

– Ben gideyim, dedi.

İsa ona,

– Git ama benden en evvel uzaklaşan sen olacaksın, dedi.

Sonra Tevman da gitmek için izin istedi. İsa ona,

– Ey Tevman! Yakın zamanda başına bela gelecek, dedi.

Şem'un da gitmek için izin istedi; ama o bir istekte de bulunarak İsa'ya dedi:

– Ey Ruhullah! İzin verirseniz ben de gideyim ama bir isteğim var. Dara düştüğümde sizi çağırırsam bana himmet edin.

Üç havari Nusaybin'e doğru yola çıktı. Şehrin dışına geldiklerinde Şem'un onlara dedi:

– Siz ikiniz şehre girip halka seslenin, başınıza bir şey gelirse ben yardıma gelirim.

Yakup ile Tevman şehre girer. Yakup halka seslenir. Halk,

– Konuşan hanginiz, diye sorar.

Yakup korkup inkâr eder.

Oranın halkı benim ile İsa hakkında olumsuz şeyler duymuşlar. Tevman'ı hükümdarın yanına götürmüşler. Zalim hükümdar bir din tebliği ile gelen Tevman'ın ellerini, ayaklarını kestirip gözüne de mil çektirmiş, sonra da zindana attırmış.

Şehrin dışında beklemekte olan Şem'un bu durumu haber almış ve şehre girmiş. Kimliğini gizlemiş. Hükümdara yaklaşma yolları bulmuş. Hükümdarla dostluğu sağlayınca bir gün hükümdara demiş:

– İzin verirseniz Tevman'a bazı şeyler sormak isterim.

Hükümdar, Tevman'ı zindandan getirtmiş. Şem'un ona demiş:

– Ey kişi! Senin iddia ettiğin söz nedir?

Tevman cevap vermiş:

– İsa, Allah'ın kulu ve resulüdür.

Şem'un ona sormuş:

– Delilin nedir?

Tevman:

– Her hastalığa ilaç olmaktır, demiş.

Şem'un:

– Bunu hekimler de yapıyor, diye cevap vermiş.

Tevman:

– Evlerinde ne yiyip ne sakladıklarını bilir, demiş.

– Bunu kâhinler de yapıyor, diye cevaplamış Şem'un.

– Çamurdan kuş sureti yapıp canlandırır, demiş Tevman.

– Bunu sihirbazlar da yapabilir, demiş Şem'un.

Tevman, İsa'nın diğer mucizesini söylemiş:

– Allah'ın izni ile ölüleri diriltir.

Şem'un hükümdara dönüp demiş ki:

– Bu büyük bir iddiadır. Bunu sihirbazlar, hekimler yapamaz. Bunu ancak peygamberler yapabilir. O zaman İsa'yı çağıralım. Eğer ölüyü diriltirse iman edelim, yoksa bu adama daha başka her azabı verelim.

Hükümdar, havari Şem'un'un sözlerini uygun bulmuş.

İsa'yı davet ettiler.

İsa Nusaybin'e gitti.

Şem'un hükümdarın yanında İsa'yı karşılamış. Tanımıyor gibi davranarak demiş:

– Eğer dediklerin doğru ise, Tevman'ı göstererek, hadi bu sakat adamı iyileştir.

İsa, Tevman'ın kesilen el ve ayaklarını yerlerine yapıştırmış, daha sonra da ellerini gözlerine sürmüş ve Tevman'ın gözleri açılmış.

Şem'un demiş:

– Ey İsa! Burada bulunanlar gece evlerinde ne yedi ve ne sakladı?

İsa tek tek haber vermiş. Sonra da Şem'un çamurdan bir yarasa yapmış ve bunu uçur diye teklif etmiş. Çamurdan yapılan yarasa da uçmaya başlayınca şehirde bulunan hastalar için şifa istemiş. Tüm hastalar gelmiş ve şifa bulmuş.

Hükümdar ve halkı İsa'nın şifa dağıtan eli karşısında iman etmişler. Maddi şifaları veren ele manevi şifalar için tutunmuşlar.

Toprak Diriliyor

İsa'm Yemenli bir kısım insanlara Allah'ın dinini anlatıyor. Nefisler kalplere hükmedip şeytan insanın iradesini ele geçirince iman etmek ne kadar zor.

Yemenliler diyorlar:

– Bizim burada Hûd Aleyhisselamın kavminden Âd oğlu Şeddâd isminde zalim bir hükümdarın kabri var. Mucize olarak onu diriltirsen sana iman ederiz.

Bir dağın zirvesinde bulunan Şeddad'ın kabrinin başına gidiliyor.

İsa'm kabre nazar ediyor.

Toprak hareketleniyor. İnsanlar korkuyla birbirine sokuluyor. Toprak açılıyor.

Ölü, kabrinin içinde oturuyor.

İnsanlar panik halinde birbirine tutunmuş dehşetle bakıyor.

İsa, Şeddad'a:

– Anlat, diyor.

O da anlatmaya başlıyor:

– Ben tam bin sene hükümdarlık yaptım. Bin tane kız ile evlendim. Her yerin hâkimi oldum. Bütün düşmanlarımı mağlup ettim. Bütün bunların hepsi hiçmiş. Aklınızı başınıza toplayınız. Benim gibi ömrünüzü boş şeylerle geçirmeyiniz.

İmanın gayıp perdesini kaldırmıştı İsa'm.

Yemenliler gördükleri karşısında iman ediyorlar.

İsa'mın ölüleri dirilttiği artık dillerin yegâne anlattığı olmuştu. İnsanlar ölen çocuklarını, yakınlarını İsa'ya getirerek diriltmesini istiyorlardı.

Bir gün İsa'mın havarileri Nuh'un gemisini merak ederler. İsa'ya derler ki; keşke Nuh'un gemisinde bulunan birini diriltseniz de bize gemiden haber verse.

İsa onlarla birlikte bir evin yanına gider.

– Bu, Nuh Aleyhisselamın oğlu Sâm'ın toprağıdır, der.

O topraktan bir avuç alır ve asa ile o toprağa vurarak,

– Allah'ın izni ile kalk, der.

Sâm hemen canlanır. Üstünden başından toprak saçılarak kalkar. Çok ihtiyar görünmektedir.

İsa'm sorar:

– Vefat ettiğinde de böyle miydin?

– Hayır, der. Yiğit ve genç idim. Fakat şimdi kıyamet koptu sandım, korkumdan bir anda ihtiyarladım.

İsa'm ona der:

– Nuh'un gemisinden bize haber ver.

Sâm anlatır:

– Boyu altı yüz, eni üç yüz metreydi. Üç katlıydı. Birinde hayvanlar, birinde kuşlar, birinde de insanlar vardı.

İsa'm Sâm'a der:

– Allah'ın izni ile eski haline dön.

O da hemen ölür.

Bir gün Yahudiler İsa'ma geldiler.

– Üzeyr Peygamberi dirilt, yoksa seni ateşte yakacağız, dediler ve odun toplamaya başladılar.

İsa onlara dedi:

– Gidin, cesedini getirin.

Gittiler, fakat kabrin üstünde olan taş kapağı kaldıramadılar. İsa'ya durumu bildirdiler.

İsa'm da onlara bir kâse su verdi.

– Bu suyun bir kısmını tabuta saçın, dedi.

Öyle yaptılar. Kapak açıldı.

Korku ile donakaldılar. Peygamberin cesedi çürümemişti. Tutup İsa'nın huzuruna getirdiler.

İsa'm kefeni açtı.

– Ey Üzeyr! Allah'ın izni ile diril, dedi.

Üzeyr Aleyhisselam dirildi ve oturdu.

Bu mucize karşısında bile şüphe içinde olan Yahudiler, Hz. Üzeyr'e sordular:

– Bu kişi hakkında ne dersin?

Hz. Üzeyr:

– Şahadet ederim ki o Allah'ın kulu ve resulüdür, dedi.

Bunun üzerine halk:

– Ey İsa! Dua et, Üzeyr bizimle yaşasın, dediler.

İsa kabul etmedi.

– Bunu hemen kabrine iletin deyince Üzeyr Aleyhisselam vefat etti. Bu mucizeyi görenlerden bir kısmı iman etti.

İsa'm Rabbimin kelimesiydi. O kelimenin eli şifa olurdu. O kelimenin soluğu hayat verirdi.

Vaaz

İsa nereye giderse etrafı hemen insanlarla sarılıyordu. İsa sürekli anlatıyordu. Belli bir mekân yoktu. Yeryüzü onun minberiydi.

O gün vaazı Beytü'l-Makdis'teydi. Ben de gittim. Kadınlara mahsus bölümde İsa'mı dinlemeye başladım. İnsanlar onun vaazını dinlemek, ona ulaşabilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Halk ondaki manevi risalet sırrını hissediyor, ona nazar etmek için günlerce yol alarak geliyordu.

Mabet tıklım tıklım doluydu. İsa beyaz cübbesiyle ayaktaydı. Sanki uzun boyu arşa kadar uzamıştı. Heybetliydi. Cemali başka bir cemale bürünmüştü.

Dünyayı arkaya atmıştı. Yarattılışı da öyle değil miydi; dünyevi hiçbir zevk yaşamamıştı. İsa'mın duruşunda dünyadan temizlenmiş bir ruhu gördüm o gün.

Sözleri ruhlara bıçak gibi saplanıyordu. Anlattıkları insanlarda hemen yaşayışa yansıyor.

İsa anlatıyordu:

– Eskilere zina etmeyin dendiğini duymuşsunuz. Ben daha ileri giderek diyorum ki: Bir kadına arzulararak bakan onunla kalbinde zina etmiştir. Bu hatayı yapan sağ göz ise onu hemen çıkar. Organlarından birinin helak olması, bütün bedenle cehenneme girmekten daha evladır.

Mabetteki din adamlarından homurdanma sesleri yükselmeye başlamıştı.

– Konuştukları Musa'nın şartına uymuyor.

İsa itirazlara aldırış etmeden devam etti:

– Bedenin çırası gözdür. Göz aydınlık ise tüm beden aydınlık olur. Gözün kötü ise tüm beden kötü olur.

Halkın camı kulağındaydı. Herkes nefeslerini tutmuş dinliyordu. İsa kâh celadet tahtında kâh hilm tahtından konuşuyordu:

– Göze göz diş diş denildiğini duymuşsunuzdur. Ben derim ki, kötülüğe direnmeyin. Birisi sizin sağ yanağınıza tokat atarsa siz sol yanağınızı da çevirin. Sizinle düşman olup gömleğinize göz koyana siz cübbenizi de verin.

İnsan yapamayacağı hükme başkaldırır. Ferisîlerden birisi dayanamayıp bağırdı:

– Bu, şeriatı kemale erdirmek için gelmemiş, ona muhalefet için gelmiş!

İsa aldırış etmedi. Beyaz yüzü iyice beyazladı, pembe yüzü kızardı. Vaazına devam etti:

– Dünyada hazineler yığmayın. Bunları ya güve yer yahut paslanır. Göklere hazineler yığın. Hazineniz nerede ise aklınız ve kalbiniz oradadır.

– Bak, bak, dedi birisi. Nasıl da bizi itham ediyor! Bize bakarak konuştu sanki.

İsa ötelere bakarak konuşuyordu. Onlara aldırış etmeden konuştu:

– Hiç kimse aynı anda iki efendiye hizmet edemez. Birinin buğzettiğini diğeri sever. Birinin yanından ayırmadığını diğeri hor görür. Allah ve mal aynı anda sevilmez. Sizlere şunu tavsiye ediyorum: Ne yiyip ne içeceğinizi ve bedenleriniz için de ne giyeceğinizi dert edinmeyin.

Vaaz bitmişti. İsa beyaz cübbesi içerisinde nurdan bir abide gibi duruyordu. Kâtipler ve Ferisîler İsa'nın etrafını sardı. Onunla tartışmaya başladılar.

Gözyaşları içerisinde İsa'ya ulaşmaya çalışan bir kadın ellerini uzatmış sesleniyordu:

– Ne mutlu seni taşıyan kucağa! Seni emzirene ne mutlu!

Şükürle içime aktım. Halk fitne ve fesat üreten insanlara kulak asamadan İsa'nın manevi rengine boyanmıştı. Ona ulaşmak için mücadele ediyorlardı. Havarilerin halkı uzaklaştırmaya çalışmaları fayda etmiyordu. Çocuklar bile İsa'ya dokunmak, cübbesinden tutarak onun manevi bereketinden hissedar olmak istiyorlardı.

İçim şükürde, dilim zikirde, gözlerimde şefkat yaşları, peygamber oğlumun nuraniyetini seyirdeydim.

İftira ve Domuz

İsa'm merkep üzerinde Beytü'l-Makdis'e gider. Orada Yahudilerden bazı kişilerle karşılaşır.

Onlar İsa'yı görünce tahkir etmek için derler:

– Sihirbaz kadının sihirbaz oğlu geldi. Kötü işler yapıcısı kadının kötü işler yapıcı oğlu geldi!

Daha da ileri giderek benim hakkımda çirkin iftiralarda bulunmaya, kötü sözler söylemeye başlarlar. Her erkek evlat gibi İsa da anası hakkında söylenen bu sözlerden rencide olur. Ruhu ile kalbi duaya durur. Bir koca peygamberin yüreği kahır ile inler. Allah'ın izniyle şifa dağıtan, hayata vesile olan mübarek elleri anasının iffeti için semaya uzanır. Anasının tathiri için Rabbine yönelir. Peygamberliğinin parçası anasında olan İsa'm bana yapılan iftira için Rabbinin kapısını lanet bedduası ile çalar:

– Ey Allah'ım! Sen benim Rabbimsin!

Ben Senin eserin olan “Ruh”undan çıkarıldım. Senin “Ol!” kelimenle yaratıldım.

Ben onlara kendiliğimden peygamber gelmedim.

Ey Allah'ım! Bana ve anama söven kimselere lânet et, onları rahmetinden uzaklaştır!

Bir peygamber lanet duasına durur da Rabbi ona cevap vermez mi? Anasının iffeti peygamberliğinin delili olan büyük peygamber anasına dil uzatanlar için o kapıya dualarla koşar da Rabbi ona yönelmez mi?

İffet, Rabbinin insanlarda en çok sevdiği kulluk yanıdır. İffete atılan iftiraya da cevap korkunç gelir.

İffetimin temizliği kadar, aklığım kadar oldu beddua edilenlerin akıbeti.

Çok geçmeden İsa'mın lanetlediklerinden bazısı domuz, bazısı maymuna dönüştü.

İman kalpten uzaklaşınca nefis Allah ile iddiaya tutuşuyordu. En büyük mucize bile öyle nefisleri imana getirmekten ziyade küfürlerini artırıyordu.

İnsanların maymun ve domuza dönmesi üzerine Yahudiler paniğe kapıldılar. Bir çözüm bulmak için hemen toplandılar.

Karar İsa'mın cezalandırılmasıydı. İman etmeye yanaşmadıkları İsa'mın manevi etkisinden onu öldürmekle kurtulacaklarını sanıyorlardı.

İsa öldürülmeliydi.

İsa'ma dünyadan ayrılacağı Allah tarafından bildirilmiş. İsa havarilerini yanına çağırılmış ve onlara demiş:

– Çoban gidince davar dağılır!

Bununla kendisinin dünyadan ayrılık vaktinin geldiğini anlatmak istemiş. İçlerinden birisinin horoz üç kere ötmeden önce kendisini inkâr edeceğini, birisinin de kendisini az bir dünyalığa satacağını haber vermiş.

İsa'mın dedikleri çok geçmeden gerçekleşti. Yahudiler, İsa'mı öldürmek için ararlarken havarilerden Şem'un'u yakalamışlar.

– İşte bu, onun arkadaşlarından, dedikleri zaman, Şem'un korkup:

– Ben onun arkadaşı değilim, diyerek inkâr etmiş ve onu bıraktıkları vakit horozun öttüğünü işitmiş.

O zaman üzülüp ağlamaya başlamış. Havarilerden birisi de Yahudilerin yanına varıp:

– Mesih'in yerini size gösterirsem bana ne verirsiniz, demiş.

Vakit Akşam

Gün utançla başını eğiyor.

Yehuda'nın ruhunda gün batımı. Dünya, insan avcısı. Dünyalık, nefsin çıkmazı.

– Gelin, diyor Yehuda. Size İsa'yı göstereceğim!

Gün ağlıyor.

Vakit utanıyor...

Akbabalar gibi küfrün kararttığı kalpler Yehuda'yı takip ediyor. Yehuda'nın cebinde İsa'nın ücreti.

Vefası, insanlığı, imanı otuz dirhem...

Gün hüznle tutuşuyor...

Vakit anını kaybediyor.

Yehuda etrafında İsa katilleri ile İsa'nın bulunduğu eve giriyor. İsa evde. Güneş dayanamıyor, hicap ediyor. Gün içine akıyor, gündüzün nuru çekiliyor. Dünya siyah bir peçeyi yüzüne örtüyor.

Vakit akşam...

Gün gözlerini yumuyor...

Çarmıh kuruluyor kapının önünde.

İsa içeride. Gün titriyor.

Vaktin yüreği kanıyor.

Yehuda'nın cebinde otuz dirhem.

– İşte, diyor katillere. İsa!

– Hani, diyor katiller.

Dönüp etrafa bakıyorlar.

Çarmıh dışarıda.

Yehuda'nın cebinde otuz dirhem.

Tekrar gösteriyor katillere:

– İşte İsa!

Gözler perdeleniyor. Öfkeyle:

– Hani, diyorlar.

Gün kararıyor.

Yehuda'nın vicdanı kararıyor.

Vakit akşama geçiyor.

Dünyaya karanlık iniyor. Allah gündüzü hemen gece yapıyor. Gün utanıyor.

Gündüz hicap ediyor.

Vakit akşam... Karanlık utanıyor, ağlıyor içli içli. Dışarıda çarmıh. Akbabalar gibi katil ruhlar.

Tüm sema ehli, duada... Melekler, katiller ile İsa'nın arasına giriyor. Meleklerin kanatlarından oluşuyor muhkem kale.

Vakit akşam...

Akşam iniyor karanlığın eteklerinde...

Melekler akşamın gözyaşlarını silercesine İsa'yı sarmalamış.

Vakit akşam.

Kalplerde akşamın siyahî gölgeleri.

Yehuda'nın cebinde otuz dirhem.

Yehuda tekrar:

– İşte, diyor. İsa!

Gözlerde perde. Katillere sesleniyor:

– Ne duruyorsunuz?

Yehuda, İsa'ya bakıyor.

Büyük peygamber Yehuda'ya bakıyor.

Yehuda'nın vicdanına, kalbine vurmayan İsa'nın aksi, yüzüne vuruyor.

Katiller yansımayı görüyor.

Yehuda çarmıha sürükleniyor. Bağırıyor:

– Ben Yehuda, İsa değilim!

Yüzünde otuz dirhemlik İsa yansıması.

Etrafi tırmalıyor, yanındakileri çekiştiriyor, direniyor.

Çarmıha az kalmış.

Sürükleniyor. Otuz dirhem cebinde.

Vakit akşam...

Gün gecenin eteklerine tutunma deminde.

Akşam çarmıhın kurulduğu vakit.

Akşam İsa'nın vakti.

Vakit akşam.

Akşam hüznle ağlıyor insanlığın üstünde.

Havf ve Recada İki Genç

Mecdelli Meryem'le ağlıyoruz. Bu gece de Kudüs'ün gözleri açık her gece olduğu gibi. Rabbim, kapında kulluktayım. Ben kul, Sen Melik. Sana şikâyete hakkım yok. İtiraza hiç yok. Kul demek, melikin verdiği tüm hediyeleri kabul eden demek.

Gözyaşlarım acizyetimin ifadesi. Gözyaşlarım merhametimin dışa dökülmesi.

Mecdelli Meryem ellerimden tuttu. Defalarca öptü, yüzüne sürdü. İkimizin yaşlı gözleri Kudüs'ün lacivert gökyüzüne süzüldü.

Kimse ne olduğunu tam bilmiyordu.

İsa'ya ne olduğu konusunda ayrılık vardı.

İsa'm hep farklılıkları yaşadı. Doğumu gibi gidişi de insanları konuşturdu.

Herkes konuşuyordu.

Sustum.

Tevekkül ve teslim yaşmağım sarındım.

Kulluk imtihanlarda ortaya çıkardı.

Derdimiz mürşidimizdi. Tevhidin ilk basamağı tevhid-i efaldi. Başımıza gelenlerde Rabbimizi bulmak ve görmektir. Buna ulaşılmadan tevhid-i sıfat ve tevhid-i Zat'a ulaşılamazdı.

Biliyorum, her şey Sendendi. Düşüncem merakımdı. İsa'ya ne oldu?

Sabra tutundum.

Sabır merakın devasıydı.

Celalden cemale, cemalden celale savruluyordum.

İsasız geçen her demin hasreti içimdeki celalle birlikte kalbimdeki cemali de artırıyor.

Musibetler kahır ile lütfun beşiği gibiydi. Hem acısını veriyordu, hem ihsanını. Şükür ile hamd divanındaydım. İçim tir tir titriyordu. Musibetin elemiyle Rabbime karşı kırgın bir duruştan korkuyordum. Rabbim bir gün İsa'ya demişti:

– Dikkatli ol, silerim!

Kul her an O'na karşı dikkatli olandı. Silinmekten titredim.

Musibeti okumaktı bana düşen. Acıma teselli olmak için gelenleri ben teselli ediyordum. Havariler yanımdan ayrılmıyorlar, İsa'ya ne olduğu konusunda düşünüp duruyorlardı.

Rabbimin ne güzel ikramları vardı. Firakları visalle tutuşturan duygumuzdu hayal. Hayal dünyamda hep İsa vardı. İsa'yı Yahyasız hatırlamak mümkün olmuyordu.

Yahya'nın gözyaşları hayatının dinmek bilmeyen rahmet sularıydı. Allah korkusu onda ayrı bir haşyetti. Daim göz pınarları ıslaktı.

Bir gün Yahya yine ağlamaktadır. İsa yanına gelir. Onun ağlar vaziyeti hoşuna gider.

Hüzün kaynağı, havf beşiği Yahya da İsa'yı neşeli bir vaziyette görünce der:

– Sanki Allah'ın gazabından eminsin.

İsa, celal yansıması Yahya'ya karşılık verir:

– Sen de sanki Allah'ın rahmetinden ümit kesmişsin.

Havf ve recanın yansıması olan iki peygambere Rableri cevap verir:

“Kim benim hakkımda daha iyi zan sahibi ise, onu daha çok severim.”

Kalpdeki iki sırrın sahibiydi onlar: Havf ve reca.

Rabbe tutunan iki kalbî el, kalbin iki penceresiydi havf ve reca.

Aşk ve korku yolunun yol başıydı havf ve reca.

Onlar bu iki yolun kahramanıydı. Allah her şeyi celal ve cemal dengesiyle yaratmıştı. Değil mi ki

kalbimiz bir atarken bir durarak havf ve recayı temsil ederdi. Her an ölüürken her an ölüün elinden varlığa tutulurdu. Her dem celal ile bizi mevte götüren, her dem cemal ile tekrar hayatın ellerine tuttururdu.

Allah'tan korkmak havftı, reca ibadet.

İki gencin insanlığa öğretisi havf ve reca olmuştu.

Allah'ın sevdiği kişiler gençliğinde Rabbi ile olanlardı.

Bugün içime Yahya ile İsa havf ve reca ile düşmüşlerdi. Gün boyu havf ve recayı düşündüm.

Üç aşamalıydı havf:

Birinci aşamasında adı havftı, şartı imandı.

İkinci aşamasında adı haşyetti. Şartı ilimdi. Aklın çokluğu Allah korkusu ile belli olurdu. Allah'tan korkanın kalbine hikmet dolardı.

Üçüncüsü heybetti. Şartı marifetti. Rabbini tanımak, isim ve sıfatlarını bildiğin kadardı. Heybeti hissedişin de Rabbini bildiğin kadardı.

Recanın da üç aşaması vardı:

Birincisinde kul günah işlemeyi sürdürürken diğer taraftan da Allah'ın affediciliğini düşünürdü. Böyle kullara yalancı denirdi.

İkinci olarak günah işleyen kul tevbe ederek tevbesinin kabulünü beklerdi.

Üçüncüde ise kul hep iyi amel işler, bu amellerinin kabulünü umardı. Asıl reca buydu.

Reca amel-i salih, havf takvaydı.

Reca bast, havf kabz haliydi.

Yahya ile İsa bu karışık dönemi havf ve reca ile aydınlattılar. Celal ve cemal ile kuşattılar. Celal ile cemali birlikte kuşanmış gelecek peygambere sanki ikisi bir zemin açtılar.

Yahya ile İsa, celal ve cemalin açtığı iki nadide çiçektir. Yahya celal ile ağladı, ağlatıldı. Ölümü de celal ile oldu. İsa cemal ile güldü, hayattan gidişi de cemalî oldu. Ölümün celal perdesine takılmadı.

Haşırde celal ile cemalin tecelli yerleri ayrıldıktan sonra Cebrail (a.s.) ölümü sırat köprüsüne bir koç şeklinde getirecek. Ölüm de sıratı geçmek isteyecek.

Ölüm ya cennete, ya cehenneme gidecek. Eğer ölüm cennete gitse cennetliklerin bir gün ölümün olacağını düşünmeleri cenneti cehenneme çevirecek. Cehennemlik için de en büyük arzu düşünmedikleri, umursamadıkları ve korkmadan günah işledikleri ölümü yaşamak olacak. Allah onun için ölümün cehenneme gitmesine izin vermeyecek.

Ölümün beka âlemine geçmesi mümkün olmadığı için Allah ölümün öldürülmesini isteyecek.

Bunları düşününce gözlerim yaşardı. O anlara geçer gibi oldum. Sanki haşır meydanındaydım. Sanki insanlar mahkeme olmuş, Allah insanları celal ve cemal tecellisiyle ayırmış, kimileri ebedî kaybedişin acısıyla kahroluyor, kimileri Allah'a utancından toprak olmayı diliyordu.

Bahtiyarlar ise Rablerine kavuşmanın süruruyla bir an önce vatan-ı aslilerine gidip rüyetullaha kavuşmanın heyecanı ile ayrılık sebebi ölüm öldürülecek diye sevinçle bekliyordu.

Ve haşır... İnsanın en önemli gerçeği ölüm getirilir koç şeklinde. Sıratı ölüm. Cebrail başında, Azrail bir taraftadır.

Ölüm bekliyor...

İnsanların onu beklediği gibi.

İnsanlar bekliyor...

Cennet cehennem bekliyor.

Ölüm sıratı bekliyor.

Tüm peygamberler bekliyor.

Cennet ehli, cehennem ehli bekliyor.

Herkes Rabbin emrini bekliyor.

Gözler Azrail'de.

Ölümün meleği.

Ayrımadığı, ağlatmadığı insan bırakmayan ölüm, kaderini bekliyor.

Rabbimiz nazar ediyor Yahya'ya.

Yahya, Yahudilerin elinde koç gibi boğazlanmıştı. Allah sanki Zekeriya ailesinin bu çetin sınavını ölümün öldürülmesini onların eliyle yaptırarak veriyor. Allah, ağaç gibi kesilen babanın, koç gibi boğazlanan oğlun taltifini böyle yapıyor. Yahya'nın anlamı "yaşatan." Ölümü öldürerek cennetlikleri, cehennemlikleri ebedî yaşatıyor.

Yahya'nın bir anlamı da "lütufkâr" olduğu için en büyük lütuf yeri cennete ölümü sokmayarak cehennemlikler için de ölümü öldürüp onların yokluğa gitmelerini engelleyerek lütuf ediyor.

Allah, Yahya'nın eliyle celali cemale dönüştürüp celalde de cemalini gösteriyor.

Ölüm Yahya'nın eliyle öldürülüyor...

Ben Anayım Allah'ım

Hasret, içimde düğüm.

Ne mabette geçen günler, ne Zeytin dağından kaçarken yaşadığım korkulu anlar, ne mağarada kalışım, ne de halkın karşısına babasız bir bebekle çıkışım bana bu acıyı vermişti.

Ben anayım Allah'ım!

İsm-i Hannan'ın aynası.

Seni hiçbir kulluğumda bu denli yakın hissetmemiştim. Senin kullarına olan düşkünlüğünü bu derece bilememiştim. İçim hasretin çengelinde, kalbim acının girdaplarında.

Ben anayım Allah'ım!

İsm-i Mennan'ın aynası.

İsa yüreğim. Ruhumun bütünü. İsa ile sanki ruhum uruç etti. Zekeriya Peygamberim testere ile kesilirken kalbi bu denli acı hissetti mi? O, bedenini kesilmesinde başlattı zikir-i erreyi. Benim kalbim kesiliyor her daim, ruhum testerelerde anbean. Ben de bir zikir başlatıyorum. Kıyamete kadar ayrılık yaşayan her ananın kalbinde yaşanacak bu zikir: Şefkat-i zikir-i ana.

Ben anayım Allah'ım!

İsm-i Rahîm'in aynası.

İsa'ya ne oldu? Öldü ise ölüsü nerede? Benim için mezar önemli değil. Dünya benim için büyük bir kabir.

Beni İsasızlık üzüyor.

Ruhumda zemherir. Zeytin dağında bu denli üşümemiştim. Yavrumdan irak olmak üşütüyor beni.

Ben anayım Allah'ım!

Rahmetin aynası...

Gözyaşlarımla halleşiyorum. Hayatta yaşadığım hiçbir sıkıntı bana bu kadar yürek yangını vermemiştir.

Ben anayım Allah'ım!

İsm-i Vedud'un aynası.

Bir gün yine batmak üzere. Akşam tüm firakları toplayıp gelmiş. Hüzün içimde tutuşmuş, hasret kalbime yığılmış. Dünyada tek tesellim, haldaşım, mahremim, arkadaşım, tefekkür bahçemin bülbülü, zikir dünyamın serzakiri İsa'mı hatıralarda arıyorum. Sanki annesi giden yavru gibiyim. İsa benim dünya elimden tutanımmış meğer.

Dünyanın çirkin yüzü kendini iyice aşikâr etti. Gözlerim akşamın gurubuna döndü. Ağlamaktan yoruldum, boynumu büktüm, Rabbime edeple yöneldim.

Rabbim, senin isteğine ezelden rıza gösterdim. Ağlamam Senin verdiğin analık merhametinden, özlemem Senin verdiğin hasret duygusundan; gariplik, yalnızlık hissetmem Senin verdiğin acizden.

Rabbimle kelama durdum, yakîne vardım. Gözyaşlarımla ağırlığından, ruhumun ateşinden kurtuldum.

Gökler Açılıyor

Vakit akşamın ucunda salınıyordu.

Yine bir gün, akşamla tutuşuyordu. Oturuyordum. Ilık bir bahar günü ruhlara değiyordu. Gözyaşlarına İsa bereketi vurmuştu. Baharın muştusu kuşlar kapımın önündeki ağaçlarda neşeyle uçuyorlardı.

İçime ayrı bir huzur değdi.

Geceler İsa'dan sonra acının kandiliyle gündüz edildiği demler olmuştu. Her bir yıldız, hasret öykümün şahidiydi. Mehtap gözyaşlarımin mendiliydi.

Bedende yaşayanların göz aydınlığı idi gündüzler. Ruh sırrına erenlerin de gündüzüdü geceler.

Geceler acı dolu kalbimin nurlu aydınlığıydı.

Geceler musibet yarasına şifa merhemiydi.

Geceler darda kalmış kullara Rabbimin ihsanıydı. Yine bir gecenin teselli dolu ihyasına düşmek üzereydim.

Gece bekçisi gözlerim sevinçle ışıldadı.

O da ne?

Aman Rabbim!

Mucizelerle yaşıyorsun bizi.

Allah'ım, doğru mu görüyorum?

Allah'ım, İsa'm.

Mucize yavrum.

Mucize peygamberim.

Gülerek yöneldi:

“Anneciğim! Görüyorsun ki ben çarmıha gerilmedim. Benim yerime hain Yehuda çarmıha gerildi ve öldü. Şeytandan sakının. Çünkü o dünyayı süsleyerek aldatmak için her şeyi yapacaktır. Gördüğünüz ve duyduğunuz şeyler için sizi şahit yapıyorum.”

Şahidim ya Rabbi! Şahidim.

– Yuhanna, Şem'un, Thomas... Gelin!

Hepsi koşarak geldiler. Onlar da gördükleri karşısında şaşkına dönmüşlerdi.

Demek Efendimiz İsa ölmemiş. İsa'nın yanındaki dört büyük meleğe baktık.

İsa'ya hayretle ve merakla bakıyordum.

İsa'm peygamberliğinin mucizesi olarak ölüleri diriltiyordu. Bu mucizesi kıyamete kadar ölümsüz olmasıyla devam edecekti.

Allah'ım, İsa'm yaşıyor. Tüm peygamberler yaşar ama ölümlerinden sonra yaşarlar. Dünya ile bağları kopmaz.

İsa'm demek ölmemiş. Asamamışlar onu. Demek İsa'mın arzusu gerçekleşecek. Müjdelediği peygamberin ümmeti olmak istiyordu. Demek İsa hayatta olarak onunla görüşecek.^[42]

Demek İsa'm ölmemiş.

Yehuda, İsa'yı Yahudilere haber vermiş. Yahudiler İsa'mı çarmıha germek istedikleri sırada yeryüzüne karanlık çökmüş. Yahudiler ile İsa'mın arasına melekler toplanmışlar. Allah, Yehuda'yı İsa'ya benzetmiş. Yehuda ne kadar “Ben İsa değilim, size İsa'nın yerini gösterenim” dese de inanmamışlar ve onu çarmıha germişler. Dört büyük melek de İsa'mı gökyüzüne çıkartmış.

Dört büyük meleğin kanadında yükselmiş semalara.

İsa'm gökler şahini.

İsa dünyaya hiç bağlanmamıştı. Dünyaya hiç kanmamıştı. Dünyaya hiç aldanmamıştı. Dünyaya tutunmadığı için dünya onu tutamadı, bedeni de dünyada kalmadı. O, göklere süzüldü. O, gök ehli oldu.

İsa'm semavat peygamberi.

Rabbim, bana ne ihsanlar ettin.

Meleklerle büyüttün, Cibril'le görüştürdün. Manevi yakîn hallerinde nice hallerle hallendirdin. Kadınları risalet yükünden muaf eylediğin için benimle kadınlara velayet sırrını verdin.

Ey Rabbim! İhsanı bol Allah'ım! Yavrumu ölüm acısından ırak eyledin. Kıyamete kadar onu diri ve Sana abid eyledin.

Şükür makamında, hamd saltanatındaydım..

Kalb-i Meryem, velayet-i Meryem'in yol başı oldu.

Allah'a hamd, annem Hanne'ye teşekkür ettim.

Annem beni nezr-i yürek ederken dünya esaretinden kopartmış, dünya tutsağından azat etmişti.

İsa müjdelerle geldi.

İsa göklerin dili...

İsa gökler sultanı...

İsa meleklerin misafiri, meleklerin baş tacı...

İsa gök muştusu...

Arş Kapısı Kudüs

İsa açandı.

İsa anahtardı.

Gökyüzüne baktım. İsa'm hep oraya bakardı. Lacivert bir gökyüzü Kudüs'ün mavi gözleri gibiydi.

Allah'ım, biliyorum Kudüs kapı. Bu kapının anahtarı İsa. Bu kapıdan gidiş başlayacak. İsa'mın müjdelediği peygamber buradan Sana gidecek. İsa'm anahtar. Melekût âlemlerinin anahtarı.

İsa'mın müjdesi her daim kulaklarımda:

“Göklerin melekûtu yaklaştı.”

O her daim göklerin melekûtunu müjdeledi. Göklere uruç etti. Hissediyorum Rabbim, benim de visalim yaklaşıyor.

Kudüs'ün bir anlamı da haşir demek.

Burada başlayacak diriliş.

O, haşre örnek peygamberdi. Ahrette ikinci diriliş de anasız babasız olacak.

Orada hepimiz Âdem olacağız.

Bir anda herkes topraktan doğacak. Toprak hepimize geniş bir rahm-ı mader olacak. Bu doğumun sancısı kıyametle başlayacak. İsrail'in suruyla doğum tamamlanacak.

Allah'ın kudreti neye yetmez. İsa'nın babasız olduğuna inanamayanlar elbette ikinci dirilişe de inanamazlar. İsa ism-i Kadir'in yansıması. İkinci diriliş ism-i Kadir'in tecellisinde bilumum esmanın azam derecesinde yansıması ile olacak. Haşir, celal ile cemalin açılımı.

Kelimen sebepsiz doğmuştu. Dünyadan gidişi de ölüm sebebine takılmadan oldu. Doğumu gibi gidişi de acı verdi. Kaderim meğer İsa yazgılıymış.

İsa terk yolunun peygamberiydi. Yaratılışıyla baba sebebini terk etmişti. Terk-i dünya etmişti, terk-i vücut eylemişti. Terk ettiklerini de terk ederken ölüm sırrını da terk etmiş, terk-i ukba eylemişti. O öyle zahitti ki dünyada bir kıl cübbesinin dışında bir şeyi olmadı. Onun için ahrette Allah, İsa'mı zahitlerin reisi edecekti.

İsa'm bekanın anahtarıydı.

Kudüs beka âleminin dünya kapısıydı...

Kudüs'ün lacivert kandilli göğüne bir daha baktım. Manevi dünyanın beşiği, acılarımanın sabır dayanağıydı. Kudüs ibadetlerimle bereketlenmişti. Şimdi de gözyaşlarımla yazgısına acı düşmüştü, gözyaşı düşmüştü. Kalbimi ikiye böldüğü için gayrı ona kalbim gibi ikilik düşmüştü. Kudüs bundan böyle üç parça olacaktı. Her parçası birbiriyle kavgalı. Bir parçası Zekeriya, bir parçası Yahya, bir parçası İsa ve ben... İsa'yı korumayanlar, Yahya'nın mübarek başını celladın eline verenler, Zekeriya'yı parça parça edenler; İsa'nın mahiyeti hakkında üçe inanarak üç peygambere yaptıklarının tokatlarını gazab-ı İlahiden ebedî helâketle yiyeceklerdi.

Yahudiler yavrumu hep öldürmek istediler. O doğmadan önce beni öldürmek istediler. Bebek iken onu öldürmek istediler. Peygamberliği boyunca da hep onu öldürmek için uğraştılar.

Hele o gün! Nasıl unutulabilir o acı günü! İsa Nasıra'ya gelmişti. Etrafını saran Yahudiler ondan mucize istediler. Herkes bir şey söyleyip bağıırıyordu. Kimi,

– Bize bir mucize göster ki, peygamberliğine şahitlik edelim, diyordu.

Kimi de,

– İlmî nerden öğrenmiş bu, diye alay ediyordu.

Ferisîliler ise,

– Şu marangoz İsa mı, diye gülüyorlardı.

Kul, imtihan edilen, dedim. Hele de bu kul peygamberse imtihanı peygamberliğinin büyüklüğü kadar olacaktı. Analık yanımla yavruma reva görülenler için içim sızladı, gözlerim yaşardı. İsa vakur bir asaletle arşı temsil etmenin heybetiyle onlara kürsüde bakıp dedi:

– Doğrusu o ki, bir peygamberin kendi doğduğu yerde mucize göstermesi uygun olmaz.

Geçmiş peygamberlerden Elişa ve İlya Peygamberlerden örnekler verdi. Halk bağırıyordu:

– Kefernahum'da hastaları iyileştirmişsin, burada da yap.

Allah istemedikçe mucize gösteremezdi. Burada mucize göstermemesi de halkın imtihanıydı. Halk söylenmeye başladı:

– Bu sahte peygamber. Taşlayalım onu!

– Hadi, ne duruyorsunuz; taşılayın, taşılayın!

Halk çılgın bir hayvana dönmüştü. İsa'ya doğru aktılar. İsa'yı kürsüden indirip sinagogdan dışarı çıkarttılar. Ben de bulunduğum yerden inerek İsa'ya doğru koştum. Havariler etrafını sarmış, çılgın halktan onu korumaya çalışıyorlardı. O gün Yuhanna inanılmaz bir güçle gruplar halinde gelen insanlara saldırıyor, azgın bir selden İsa'yı korumaya çalışıyordu. Çılgın kalabalık ve İsa, Nasıra sokaklarında koşmaya başladılar. Halkın maksadı onu dağa çıkartmaktı. Yahudilere göre birisini dağdan atıp öldürme şekli infazı meşru killardı. Yahudilerin amaçları buydu. Yezrail ovasına bakan dağın zirvesine varıldı.

İsa'nın arkasında havarilerle ben de koşuyordum. Artık nefesim tükenmiş, mecalim kalmamıştı. Nefes almakta ve yürümekte güçlük çekiyordum. İçim daha büyük bir acının çengelindeydi. Yavrumu bu dağdan atıp parçalamaları korkusu içimi kor etmişti bir an. Bunlar peygamber katilleriydi. Zekeriya'yı, Yahya'yı acımasızca katletmişlerdi.

Dualarla sarsıldım.

Rabbim! Zekeriya Peygamberimin, oğlu Yahya'nın akıbetinden sen yavrum İsa'yı koru.

O da ne?

Yahudilerin hepsi baygınlık geçirdi. Aman Allah'ım! Hepsi yerlerde yatıyor.

Allah'ım! Sen peygamberini korudun.

Onu dağa kadar sürükleyen eller tutmaz olmuştu.

İsa, havarileri ve ben yerlerde baygın yatan Yahudileri bırakıp dağdan indik.

Bir kez daha anladım, Rabbim İsa'nın ölmesine izin vermeyecekti.

Şükürle Rabbime yöneldim. Allah'ıma hamd ettim.

Meleklerin Bereketi

İsa'nın yanında Kerûbıyyûn melekleri vardı. Onun arkadaşları gök ehli. Kıyamete yakın tekrar dünyaya gelecek. Onun için ahret âlemine gönderilmedi. Allah onu melekler âleminde ağırlıyor.

Melekler, Allah'tan İsa ile bereketlenmek istemişler. İsa'm tüm meleklerin bereketi. Âdem meleklerle beraber bulunduğu vakit melekler ondan isimleri ve çeşitli ilimleri öğrenerek bereketlenmişlerdi. İsa'm da Allah'ın kelimesi olduğu için melekler İsa'm ile bereketlenmeyi murat etmişler.

Rabbim, İsa bereketi hürmetine sabrımı, iffetimi, ibadetimi, ilmimi, hilmimi Sana olan muhabbetimi, yakînimi bereketli kıl.

Meleklerin anası babası var mı? Hangi melaike hangi soydan geliyor? Allah isterse istediği şekilde yaratmaya kadir değil mi? Ahrette ikinci diriliş hangi anadan, hangi babadan olacak?

Orada hepimiz aslımıza dönüp Âdem olacağız. Hepimiz bir anda anasız babasız doğacağız. Toprak hepimize geniş bir rahm-i mader olacak. Kıyametle başlayan doğum sancısı bir anda İsrail'in nefesiyle tamamlanacak. Haşirde tüm insanlar İsavari olacak.

Allah'ın kudreti neye yetmezdi. İsa'nın babasız olduğuna inanamayanlar elbette ikinci dirilişe de inanmakta zorluk çekeceklerdi. İsa, ism-i Kadir'in yansımasıydı. İkinci diriliş de en çok ism-i Kadir'in tecellisinde bilumum esmanın azam derecesinde yansımasıydı. Celal ile cemalin açılımıydı.

O, "Ol!" emriyle yaratılan, Rabbin kelimesiydi. Kelimenin doğumu baba sebebi olmadan olmuştu. Dünyadan ayrılışında da toprak sebebine girmeden gitti.

İsa haşir demektir.

İsa bekanın deliliydi.

İsa bekanın diliydi.

İsa ahir zamanın ümidiydi.

İsa'dan sonra ana olduğumu daha çok anladım. İsa'yı özleyenler, İsa hasreti çekenler Meryem Analarıyla teselli oluyordu. Herkes bana "Meryem Ana" derken ben İsa'mın hayaline düşüyordum.

Hasreti yine hayalle vurdu içime. Eski günlere aktım.

İsa'm havariyle sohbet etmekteydi. Sordular:

"Ey Ruhullah! Bizden sonra gelecek bir ümmet var mıdır?"

İsa'm havarilerine dedi:

"Evet, sizden sonra hakîm, âlim ve takva sahibi bir ümmet gelecek. Onlar ilimde sanki peygamberler gibidir. Onlar az bir rızıkla Allah'tan razıdırlar. Allah da az amelleri sebebiyle onlardan razıdır."

İsa'm İsrailoğullarını sürekli o gelecek peygambere hazırlamak için çalıştı. Son peygamber olmadığını bildirmek üzere nefisleri hazırladı. Sık sık derdi:

"Ey İsrailoğulları! Ben size Allah'ın peygamberiyim. Benden evvel Musa'ya nazil olan Tevrat'ı tasdik edici ve benden sonra gelecek Ahmed ismindeki peygamberin müjdecisiyim."^[43]

Beşirdi o. Hep müjdeledi. Ümit verdi. Gözleri ötelerde, kalbi Rabbi ile imsak etmişti. Diyordu:

"Tevbe edin! Göklerin melekûtu yaklaştı."

Havarileri sordular:

"Ey İsa! O gelecek olan sen misin, yoksa başka birini mi beklemeliyiz?"

İsa havarilerine bakıp Rabbinin ona vahyini söyledi:

"Artık peygamberlik İsrailoğullarında son buldu. Bundan sonra peygamberlerin mutlak sonuncusu olan nebi, Arabî, ümmi Ahmed gelecektir. O, İbrahim Aleyhisselamın oğlu İsmail'in neslindedir."

İsa'm beşirdi;
Son peygamberin.

Günahsızlar Taşlasın

Hatırlama Allah'ın en büyük nimetlerindenmiş. Hayal bineğinde hatırlamanın ellerinden tutarak geziniyordum. İsa'm Kudüs'te mescitteydi. Etrafı oldukça kalabalıktı. Yaka paça bir kadını getirdiler yanına. Kadın hırpalanmış, dövülmüştü. Tir tir titriyordu. Herkes bir şeyler söylüyor, bağırıyor, küfrediyordu. Halk, İsa'ya seslendi:

– Bu kadını zina halinde iken yakaladık. Musa şeriatına göre cezalandırılınsın!

Yani recmedilsin diyorlardı. Oysa bu ceza yıllardır uygulanmıyordu. Romalıların peşinden giden İsrailoğulları bu tür günahları sürekli işliyorlardı. Sırf İsa zor duruma düşsün diye kadını getirmişlerdi.

İsa başını kaldırmadı. Günahkâr insanların başkasının günahını yargılamalarına kızmıştı. Onlara bakmadan dedi:

– İçinizde günah işlememiş kişi bu kadını taşlasın.

Ortalık karıştı. Bağırانlar sustu. Herkes bir tarafa koşuşmaya başladı. Kalabalık bir anda dağıldı. Ortalarda kimsecikler kalmamıştı.

İsa gereken dersi vermişti.

İsa, utancından titreyen kadına dedi:

– Seni getirenler nerede? İçlerinden seni cezalandıran oldu mu?

Kadın utanarak:

– Hayır Efendimiz, dedi.

İsa kadına:

– Ben de seni cezalandırmıyorum. Şimdi evine git, bir daha da günah işleme, dedi.

İffet kahramanı İsa'mın nazar ettiği tüm iffetsizler iffet abidesi kesilmişti. Bu da İsa'mın iffet mucizesiydi.

Hayal bineğimdeydim ki Mecdelli Meryem geldi. Yanıma oturdu. Ay suretli parlak yüzünü bana çevirdi. İri gece karası gözleriyle bana baktı. İsa'yı düşündüğümü biliyordu. Onun da ondan başka bir şeyi düşündüğü yoktu.

– Meryem Ana, dedi.

Bakışlarımı derinleştirdim. Gözleri doldu. İçi titriyordu.

– Bir gün Efendimiz dinlenmek için kardeşim Lazar'ın evine gelmişti. Ben ve kız kardeşim Marta hemen Lazar'ın evine koştuk. Marta yemek hazırlığına başladı. Ben Efendimizi dinlemeye koyuldum. Kız kardeşim Marta,

“Meryem, Meryem!” diye bağırıyordu.

Ben duymuyordum.

Sonunda geldi. Efendimize dedi ki:

“Efendimiz, lütfen Meryem bana yardım etsin. İşleri tek başıma yapıyorum.”

Marta'nın yaptığı Efendimiz için görkemli bir sofraya hazırlamaktı.

Efendimiz Marta'ya dedi:

“Marta, Marta! Kaygılanma. Gerekli olan tek şey var. Meryem iyi olanı seçti.”

Mecdelli Meryem hürmetle ellerimden tuttu.

– Meryem Anacığım, dedi İsa'yı yüzümde arayarak. Yahudi bilginleri “Bir kadına öğretmektense Tevrat'ı yakmak daha evlâdır” derken o bize hep öğretti.

İkimizin de gözleri tekrar yaşardı. Mecdelli Meryem'e gülümseyerek bakıp dedim:

– İsa'm dünya talibi değildi. Onun için bir çeşit yemek bile fazlaydı. Marta'ya güzel bir ders

vermiş. O nasihatlerinde derdi:

“Kuşaklarınıza altın, gümüş veya bakır doldurmayınız. Yol için de azık tutmayınız. İki elbiseniz, birden fazla ayakkabı ve değneğiniz olmasın.”

İki kadının özlem dolu hayali büyük öğreticinin peşine düştü. Kalbimiz ona aktı. Sevgimiz eteklerinden tutundu.

Zahid-i Yektam

İsa yine bugün gönlüme düştü. Saçlarını uzatır, geniş omuzları arasına salardı. Sırtında kıl elbise, ayağına ağaç kabuğundan yapılma, tasması hurma lifinden olan sandal giyerdi. Çoğu zaman da yalınayak yürürdü. Geceleri içinde barınacağı bir evi yoktu. Hiç eşyası olmadı. Hiç evlenmedi. Bir günlük yiyecekten başka bir şeyi bulunmazdı. Hiçbir şeyi yarın için biriktirip saklamazdı. Arpa ekmeği yedi.

İsa'm, göğe uruç ettiğinde geride bıraktığı dünyalığı yün bir kaftan, bir çift çoban mestisi, bir deri dağarcıktı. Dünyalığı olmadığı için mi dünya onu tutamadı, göklere süzüldü. O dünyanın üstünde kaldı. Dünya onu içine çekemediği için suyun üzerinde yürürdü.

Bir gün havarileri İsa'ya sordular:

– Sen su üzerinde nasıl yürüebiliyorsun?

İsa onlara dedi:

– Yakîn ile!

– Biz de yakîn sahibiyiz, dediler.

İsa onlara sordu:

– Sizin yanınızda taş, çamur ve altın eşit midir?

– Hayır, dediler.

İsa'm onlara cevap verdi:

– Bunlar benim yanımda eşittir.

Havariler bir gün İsa'yı aramaya gittiklerinde onu su üzerinde yürür halde bulurlar.

Onlardan birisi:

– Ey Allah'ın Peygamberi! Biz de senin yanına yürüyüp varalım mı, diye sorar.

İsa'm da:

– Olur, der.

Havari, suya ayağını basınca içine batıverir. İsa o zaman der:

– Getir ver elini ey güdük imanlı! Eğer âdemoğlunun zerre kadar yakîni olsaydı, suyun üzerinde yürürdü!

İmanın güdüklüğünden mi yere mihlanır insan? Ondandır mıdır, ne havada uçabilir ne suda yürüebilir. İnsan, toprağa düşkün olunca topraktan başka bir yeri mekân edinmiyor. Sanırım toprağa düşkünlüğü içindir ki, toprağa doyması için sonunda toprağa gömülüyor.

İsa'm dünyadan yüz çevirdi her daim. Ben dünyaya hiç yüz vermedim ve onun yüzünü dünyaya çevirmedi. Ananın dünyaya baktığı kadar çocuk, dünyaya bakışlı olur. Çocuk ana kaderli, ana karakterlidir.

İsa'm hep yeryüzünü dolaşır Allah'ı anlattı. Nerede güneş batarsa orada namaza durur, sabahlardı. Bütün gecelerini namazla, gündüzlerini de oruçla geçirirdi.

İsa havarilerine sık sık derdi:

– Ey havariler topluluğu! Mescitleri mesken ediniz!

Evlerinizi de yolcu menzilleri gibi edin ki, dünyadan selametle kurtulasınız!

O, selametle kurtuldu. Göklere süzüldü.

O benim zahid-i yektamdı. Anasının zühdünü rehber etmişti. Çocuğun zühdü, ananın zühdü kadardı. Ben hayatımda hiçbir dünyeviliğe bulaşmadım. Dünya bana dokunamadı. Dünya eteklerimden tutamadı. Zühdümün yansımasını İsa'mda gördüm.

İsa zahitlerin reisi oldu...

Müminler Meryem Olacak

İçim tüm anaların hasretiyle yüklü. Gözyaşlarım gökle yer arasında cuş u huruşta.

Gözüm göklerde, kalbim ötelerde. Dünya varlığımın kabri.

İsa tekrar gelecek.

İsa'm akşam kaderli.

İsa'm dünyanın akşamı ahir zamanda gelecek.

Ahir zaman müminleri Meryem kaderli.

Onlar da benim gibi bekleyecek.

Gözleri semada, ruhları beklemede olacak.

Ahir zamanda tüm müminler Meryem olacak.

Küfrün karanlığını giderecek olan Mesih İsa ile Mesih Mehdi'yi bekleyecekler.

Rahmet yüklü bulutları bekler gibi.

İsa'm umut.

İsa'm melekût.

Ahir zamanda her insan Meryem...

Ahir zamanda her mümin Meryem kaderli, Meryem umutlu...

İsa'm zamanın ahirini nasıl da tarif etmişti. O sona İsa'm yaraşıyor. İnsanların dünyaya koştukları o demde, dünyadan tamamen kaçınmış zahitlerin reisi İsa'm ve İsa gibiler kurtarıcı olacak.

Gecelerini ibadetle, gündüzlerini oruçla geçiren, dünyevilikten bir zerre üzerine bulaşmamış olan İsa'm ötelere bakar, sanki görür gibi anlatırdı zamanın ahirini:

“Zamanın sonunda;

Dünyadan el çekmek isteyen, fakat dünyadan el çekmeyen,

Ahreti özler görünen, fakat ahreti özlemeyen,

Başkalarını devlet kapılarına gitmekten men eden, fakat kendileri o kapılardan ayrılmayan,

Zenginlere yaklaşıp fakirlerden uzaklaşan,

Ellerini ileri gelenlere açıp fakirlere yuman bilginler gelecektir ki, işte bunlar, şeytanların kardeşleri, Rahmân'ın ise düşmanlarıdır.”

Ananın Gözyaşları

Zaman acının merhemi, sabır kulluğun kemali.

On beş yıl geçti İsasız.

İsa'nın doğumu da ağlatmıştı, ayrılışı da ağlattı.

On beş yıldır üç peygamber için aktı gözyaşlarım. Zekeriya, Yahya ve İsa. Üç parça oldu kalbim.

Gurbet-i dünya artık bana iyice ağırlaştı.

Dünya firak yeri oldu.

Hayatım bir hüznün demlenmesi, bir acının bahçesi, bir musibet değirmeninin fanilikler öğütücüsü oldu.

Biliyordum, insan-ı kâmil olmak için imtihan olurdu. Biliyordum, kemale eren kalpte yangın olurdu.

Biliyordum, kullukta adımlayan insanda nemli göz, mahzun yürek olurdu. Biliyordum, Rabbin sevdiği insanda dünyadan küsmüş ve ürkmüş bir ruh olurdu.

Biliyordum ey Rabbim, Sana gelmek için insan çeşit çeşit iptilaya müptela olurdu.

Ruhum dünyada gurubu hissediyor. Ben İsa ile varım. Sanki İsa ile ikiz ruhuz. İsa'nın sırrı tamam olunca benim sırrım da tamam oldu.

On beş yıl yavrusuz geçen bir ana yüreği.

On beş yıl İsa için akan yaşlar.

On beş yıl ayrılıkla demlenen bir yürek.

On beş yıllık bir hasretin ruha vuran kemali.

On beş yılın hasreti ile ruhum huzurda duada:

Rabbim, dünya hasreti tamam olsun.

Dünya firakati hitam bulsun.

Hissediyorum, ömrüm gurubuna değme deminde.

Ya Rab! Gurubumu asan eyle.

Biliyorum, tüm yaşadıklarım kulluk sırrının içinde.

Kulluk,

Sırr-ı aşkın ellerinden tutmak.

Kulluk,

Tüm firakları kalp tahtında visale tutundurmak.

Kulluk,

Dünya gurbetini itmam etmek.

Kulluk,

Kalb-i aşkla tecelli-yi İlahiye varmak...

Kelimeydi O

Kelimeydi o.

Varlığı yokluğun ellerinden kurtaran kelimedi.

Kelimeydi o.

Tayyip kelimeler O'na yükselirdi. O da oraya yükseldi.

Kelimeydi o.

Üfledi, âmâ gözler açıldı.

Üfledi, dermansız dertler iyileşti.

Üfledi, ölümler dirildi.

Kelimeydi o.

Hayatın ve ölümün.

Kelimeydi o.

Emir ve iradenin.

Kelimeydi o.

Arş-ı havanın.

Kelimeydi o.

Rabbimin.

Kelimeydi o.

Tevhidin.

Kelimeydi o.

Allah'ın kudretinin...

Kelimeydi o.

Anasının...

Ağladım...

Ağladım...

“Ey İsa”

İsa'm bir ağacın altında oturmuş, ağacın gövdesine yaslanmıştı. Havarileri etrafındaydı. Onlara ders anlatıyordu. Birden doğruldu, dedi ki:

– Kardeşlerim! Ezelden seçilmek büyük bir sırdır. Size söyleyeceğim hakikati yalnız bir insan açık bilmektedir. Bütün insanların ümitle beklediği bu kişiye İlahi sırlar ayan olacaktır.

O, âleme geldiğinde onun sözüne kulak verecek insanlara ne mutlu! Şu ağacın sizi gölgelendirdiği gibi Allah da onları kıyamet günü gölgelendirecektir. Şu ağaç sizi güneşten koruduğu gibi O'nun rahmeti de insanları öyle şeytandan koruyacaktır.

O, rahmet yüklü beyaz bir bulut gibidir. O, Allah'ın müminlere yağmur gibi saçacağı bir rahmettir. Ölümeye yaklaştığımı hissediyordum. Ölüm hayat ağacımızın en güzel çiçeği idi. O çiçeğin açılımı buradaki yaşayışımızla idi.

İsa'dan önce düştüğüm Rabbimin yoluna İsa'dan sonra da devam ediyordum. İsa'dan sonra Hak yolumda bir farklılık olmuştu: Tebliğ. Rabbimi anlatma, İlahi emirleri herkese duyurma. Bazen dostlar yorulduğumu hatırlatıyorlardı. Onlara diyordum:

– Buraya dinlenmek için gelmedik. Dinlenme yeri huzur-u İlahi. Orada perdesiz tecelliye muhatap olunca dinlenecek ruh. Ruh yorulmaz, ceset yorulur. Rabbimi anlatırken niçin yorulayım ki! Ruh, Rabbin huzurundan ayrılınca yorulur.

Kalbim ölüm çiçeğinin mutluluğunu, ruhum da kokusunu hissediyordu. Rabbimin İsa'ya vahyettikleri her daim zihnimde dönüp duruyordu:

“Ey İsa! En çok düşündüğün, en fazla kıymet verdiğin Benim emir ve yasaklarım olsun. Onlara tamam uy.

Ahretin için benim rızamı azık tut.

Nafile ibadetlerle bana yaklaş ki seni seveyim.

Benden başkasına dönme, ziyan edersin.

Belalarıma sabret.

Kazama razı ol.

Senden razı ve memnun olmama çalış.

Benim memnuniyet ve rızam itaat etmeye bağlıdır.

Bana yakın ol.

Zikrimi dilinde daim et.

Muhabetim kalbinde olsun.

Kalbin haşyetimden ölecek gibi olsun.

Benim rızamı kazanmak için geceleri kolla, uyuma.

Ey bekâr, temiz, çok iffetli Meryem'in oğlu İsa!

Yaşadığın müddetçe kendin için ağla.

Dünyadan ve dünya ehlinden uzak dur.

Dünya lezzetlerini dünyayı sevenlere bırak.

Tatlı ve yumuşak sözlü, açıkça selam verici ol.

Herkes uyurken sen uyanık bulun.

Gafiller gülerken sen gözüne hüznün mili ile sürme çek.

Dünyadan maksadın ahreti kazanmak olsun.

Dünyada sana yetecek kadarla yetin, rahat ol!

Hesaplı amel et! Çünkü mesul olacaksın.

Eğer salih evliyam için hazırladıklarımı gözlerin görseydi, kalbin erir, canın çıkardı.

Ey İsa! Gökleri ve yeri yarattığım zaman bana ibadet edip senin ve annen için benim söylediğimi söyleyenleri sana komşu, arkadaş yapacağımı, sana olan iyilik ve ihsanımda onları da sana ortak edeceğimi takdir ettim. Yine gökleri ve yeri yarattığım zaman, seni ve anneni ilah edinenlerin cehennem en dibinde azap görmelerini takdir eyledim.

Gökleri ve yeri yarattığım gün dinimi kulum Muhammed'in elinde kuvvetlendirmeyi ve onunla peygamberlerin sonunu getirmeyi irade eyledim. O, Mekke'de doğar. Medine'ye hicret eder ve Şam'a sahip olur.

O, kaba ve sert değildir. Sokaklarda gürültü etmez. Giymede, sste, konuşmada her işte, her Őeyde ona istikamet veririm.”

Kalbim Rabbimin İsa için emir ettiklerine “Amenna!” diyordu. Ruhum o büyük nebiyi intizar ediyordu...

4. BÖLÜM

Kelam-ı Müjde

O Geliyor...

Vakit akşam.

Ömrüm akşamına geliyor.

Umudum İsa'nın müjdesinde.

Onun müjdelediği gelecek.

Kudüs'e onun nefesi düşmeden Kudüs düzelmeyecek, bahtı ağarmayacak.

O gelecek,

Tüm peygamberleri burada cem etmeye.

O gelecek,

Beni tathir etmeye.

O gelecek,

İsa'nın nerede olduğunu insanlara bildirmeye.

O gelecek,

İsa'nın öğretisini itmam etmeye...

Kalbim İsa gibi gelenin duasına takılmıştı.

Ufukta belirecek gibi yakın hissediyordum, onunla teselli buluyordum.

Varlığının nuru üstüme düşmüştü.

Onun şefkatine sığınmıştım. Yalnız ve garip günlerimde İsa ile birlikte tesellimdi.

Hayatımın ölüm sırrına tutunmak üzere olduğunu hissediyordum.

İçim müjdelerde, kalbim duadaydı.

Her şey ayrılığı dillendiriyordu.

Vuslat, içimde heyecanımdı... Kudüs firakta kelimimdi.

Vakit akşamdı...

Gün, gecenin eteklerine tutunma demindeydi.

Akşam İsa'nın vaktiydi.

Akşam çarmıhın kurulduğu vakitti.

İlk akşam namazını kılan İsa'mdı.

Vakit akşamdı...

Meryem oğlu İsa olma vaktiydi.

Kul olup secdeye gidip göklere uruç demiydi.

Vakit akşamdı...

Güneş başını secdeye koymuştu.

Tüm âlem secdeye varmıştı...

Kâinatla cem olma anıydı.

Elestteki secdeyi hatırlayıp,

Günü O'nun kapısında hitama erdirme zamanıydı.

Vakit akşamdı...

Meryem oğlu İsa olma vaktiydi.

Çarmıhçı nefisten kurtulup kalbi göklere uruç etme demiydi.

Vakit akşamdı...

Gözümde "Geleceğin Nuru"nun aydınlığı...

Tüm âlem gibi kalbim mahzun ve beklemede...

Varlık onun duasında.

O geliyor!

O geliyor!

İsa'nın müjdesi kulaklarımda:

"Ben gidiyorum, o gelsin!

Faraklit gelsin!

Faraklit gelsin!

Ahyet gelsin!

Ahyet gelsin!"

Älemler Sultanı, İbrahim Peygamberimizin duası, Meryem oğlu İsa'nın müjdesi, sultan-ı anne Amine'nin rüyası, varlığın göz aydınlığı, insanlığın göz bebeği Efendimize (a.s.m.) ezelden ebedi dolduranlar adedince salât ü selam olsun.

Zikr-i Teşekkür

Hz. Meryem'in besmelesi bir kadir gecesi çekildi. İsm-i Kadir'e mazhar Hz. İsa'nın annesi böyle bir gecede kaleme zuhur eyledi. Meleklerin semadan indiği bu gecede meleklerle arkadaş Hz. Meryem'in melekî hayatının kelama yansıması için meleklerden himmet dileyip,

Hz. Meryem'in ruhaniyetini üzerime yükleyen, Hz. Meryem'in ellerinden tutturup izini sürdüren, bu kitabın çıkışına vesile olan Moral Medya Genel Müdürü Haluk İmamoğlu ve soyuna ism-i Meryem duası edip,

Kalem ve kader yolculuğumda yoldaşlarım, gariphane-i dünyanın dost elleri sevgili yeğenlerim Dr. Hicret Atasoy Gökçe, Dr. Betül Sezer Tali, Psikolog Hümeysra Atasoy Tufan ve eşleri güzel insanlar Dr. Murat Gökçe, Dr. Adem Tali, Dr. Ayhan Tufan ile kelim ve kalp yolculuğumuzdaki güzelliklerin devamı için Rabbimin kapısına gidip,

Her ne var Efendimiz (a.s.m.) dile gelmiyorsa, her ne anılıyor Efendimiz hatırlanmıyorsa, her neyin vesileliği zikredilirken onun vesileliği kalbe düşmüyorsa o işte hayır olmadığından daim-i yoldaş-ı kalbim, varlık seyrimde tek Sevgilim Efendimi selamlarla yâd ederken "İnsanlara teşekkür etmeyen Rabbine şükretmez." tavsiyesi uyarınca onlara dualarla teşekkür edip,

Bilumum okurlarımı iffet-i Meryem niyazıma dâhil eylemeyi kitabın yazış seyrindeki gayesi bilirken,

Aşk-ı Sükun&Her kadın Hacer'dir kitabımı güzel dönüşümleriyle Meryem yolculuğuna düşmemde etkin olan okurlarımı da duama dâhil etmeyi bir vefa bildim.

[\[1\]](#). Âl-i İmrân Sûresi, 35.

[2]. “Doğmuş hiçbir çocuk yoktur ki dünyaya gelirken Őeytan ona dokunmamıŐ olsun. İŐte Őeytanın çocuğa bu dokunuŐundan dolayıdır ki, doğan her çocuk ığırarak ağlar. Őeytanın bu dokunmasından ancak Meryem ile ođlu İsa, műstesnadır.” (Buhari, Tefsir, Âl-i İmrân: 2; Műslim, Fedail, 146.)

[3]. Bebek doğar doğmaz annenin ggsüne konup “Rezzak” ismiyle dua edildiği zaman annenin süti çok olurmuş.

[4]. Âl-i İmrân Sûresi, 36.

[\[5\]](#). Âl-i İmrân Sûresi, 37.

[6]. Tasavvufta Meryem, er kişi niyetine kabul edilir.

[7]. Car ırmağı, Ürdün nehri.

[8]. Âl-i İmrân Sûresi, 44.

[\[9\]](#). Bazı rivayetlerde kişi sayısı 29, bazı rivayetlerde de 40 olarak belirtiliyor.

[\[10\]](#). Âl-i Imrân Sûresi, 37.

[\[11\]](#). Âl-i İmrân Sûresi, 37.

[\[12\]](#). Âl-i İmrân Sûresi, 37.

[\[13\]](#). Âl-i İmrân Sûresi, 37.

[\[14\]](#). Âl-i İmrân Sûresi, 42-43.

[\[15\]](#). Meryem Sûresi, 4-6.

[\[16\]](#). Meryem Sûresi, 7.

[\[17\]](#). Meryem Sûresi, 8.

[\[18\]](#). Meryem Sûresi, 9.

[\[19\]](#). Meryem Sûresi, 10.

[20]. Âl-i Imrân Sûresi, 45-46.

[\[21\]](#). Âl-i İmrân Sûresi, 47.

[\[22\]](#). Âl-i İmrân Sûresi, 47.

[\[23\]](#). Âl-i İmrân Sûresi, 59.

[\[24\]](#). Meryem Sûresi, 18.

[\[25\]](#). Meryem Sûresi, 19.

[\[26\]](#). Meryem Sûresi, 20.

[\[27\]](#). Meryem Sûresi, 21.

[\[28\]](#). Meryem Sûresi, 23.

[\[29\]](#). Meryem Sûresi, 24.

[\[30\]](#). Meryem Sûresi, 24-26.

[31]. Peygamberimiz hurma için “insanlığın halası” buyuruyor. Özellikleri tıpkı insanın özelliklerini içeriyor (Hayriye Vural, Sur dergisi, Temmuz 2010).

[\[32\]](#). Meryem Sûresi, 26.

[\[33\]](#). İbnü'l-Arabî, Fusûsu'l-Hikem, s. 152.

[\[34\]](#). Meryem Sûresi, 27.

[35]. Meryem Sûresi'nin 28. ayetinde "Ey Harun'un kız kardeşi!" denmesi, tefsirlerde şu şekillerde izah edilmekte:

Harun Aleyhisselamın kız kardeşinin adı da Meryem. O kastedilmekte denirken başka tefsirlerde ise İmran'ın başka bir eşten Harun adında salih bir oğlu olduğu belirtilmekte.

[\[36\]](#). Meryem Sûresi, 26.

[\[37\]](#). Meryem Sûresi, 29.

[\[38\]](#). Meryem Sûresi, 30-33.

[39]. İmam Gazâlî, Mükâşefetü'l-Kulûb, s. 26.

[40]. Erre, Farsça “bıçkı” demektir. Bu zikirde boğazdan bıçkı sesine benzer ses çıkartılarak zikredilir.

[\[41\]](#). İnsanlar içinde ama Allah'la birlikte.

[42]. İbn-i Asâkir, Enes bin Malik'ten rivayet ediyor ki:

“Resulullah (a.s.m.) Kâbe-i Muazzama'nın etrafında tavaf ediyordu. Bu sırada Resul-i Ekrem görmediğimiz birisi ile musafaha etti. Biz, ‘Ey Allah'ın Resulü! Seni tanımadığımız birisiyle tavaf ettiğini gördük’ deyince Resul-i Ekrem ‘O, kardeşim İsa bin Meryem'dir. Tavafını bitirinceye kadar bekledim ve ona selam verdim’ buyurdu.”

Efendimiz tüm peygamberlerle görüşürdü. Çünkü tüm peygamberler tasarruf halindedirler ve kabirlerinde diridirler.

Hz. İsa (a.s.) da ölmediği için peygamberimizle görüşmesinde sahabe olarak da kabul edilmektedir.

Hz. İsa'nın Efendimizle (a.s.m.) iletişiminden dolayı bütün sünnetleri bildiği kabul edilmektedir.

Buna da Ebu Hureyre'nin şu ifadeleri delil getirilmektedir:

“Eğer ben vefat etmeden önce İsa Aleyhisselam inse, ona Resulullah'ın bir hadis-i şerifini nakletsem, o beni tasdik ederdi.”

[\[43\]](#). Saf Sûresi, 6.